DANIELLE STEEL

Sub acoperire

blue MOON

Marshall Everett a străbătut un drum plin de primejdii din junglele Americii de Sud până pe străzile Parisului. Ca agent DEA sub acoperire, s-a infiltrat într-un cartel puternic și a devenit omul de încredere al unui nemilos lord al drogurilor. Prețul plătit a fost însă teribil: a pierdut totul și pe toți cei dragi. Întors în Statele Unite, într-o misiune temporară a Serviciului Secret pe lângă președinte, Marshall săvârșește un act de eroism care îi schimbă viața.

Ariana Gregory are tot viitorul înaintea ei, o viață interesantă în Manhattan și un loc de muncă de invidiat la o revistă online de modă. Ca atare, când tatăl ei, rămas văduv, este numit ambasador al Statelor Unite în Argentina, ea acceptă fără prea mare tragere de inimă să-l însoțească. Dar apoi, un act de violență inimaginabil îi zguduie existența.

Aproape un an mai târziu, străduindu-se să-și îngroape amintirile dureroase, Ariana sosește la Paris, unde drumul ei se intersectează cu cel al lui Marshall Everett. Dar forțe periculoase îi urmăresc fiecare mișcare, iar Ariana și Marshall trebuie să lupte încă o dată pentru supraviețuire.

Danielle Steel este una dintre cele mai de succes autoare contemporane. Cărțile ei s-au vândut în 650 de milioane de exemplare în întreaga lume, numeroasele ei bestselleruri internaționale fiind traduse în 43 de limbi și publicate în 69 de țări.

Tradiție din 1989
ISBN 978-606-33-0985-4
9 786063 309854
eBook disponibil

DANIELLE STEEL

Sub acoperire

Traducere din limba engleză
ANNA SING / GRAAL SOFT

LITERA

Undercover
Danielle Steel
Copyright © 2015 Danielle Steel

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro

Sub acoperire
Danielle Steel

Copyright © 2016 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactori: Florentina Nica, Dana Dumitru
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Anca Suciu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
STEEL, DANIELLE
Sub acoperire / Danielle Steel; trad.: Graal Soft. –
București: Litera, 2016
ISBN 978-606-33-0985-4

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Pentru copiii mei minunați:
Beatie, Trevor, Todd, Nick, Sam,
Victoria, Vanessa, Maxx și Zara.
Sunteți cea mai mare binecuvântare
din viața mea și vă iubesc nespus de mult.
Fie ca viața să vă aducă provocări mici,
dar victorii și binecuvântări uriașe.

Vă iubesc din tot sufletul.
Mami/d.s.

Persoana ideală nu este aceea
alături de care poți fi fericit,
ci aceea fără de care nu-ți poți
găsi fericirea.

Anonim

MARSHALL

Capitolul 1

Soarele abia răsărise, iar păsările care își ciripeau una alteia prevesteau o altă zi perfectă în jungla deasă de la sud de Bogota. Pablo Echeverría, un bărbat cu pielea foarte bronzată și ochii de un căprui-închis, cu părul dat după urechi, ajungându-i aproape până la umeri, și barba puțin prea mare, ieși din coliba în care locuia împreună cu Paloma. Femeia era însărcinată cu primul lor copil, iar nașterea se apropia cu pași repezi. Era blondă, cu pielea deschisă la culoare, iar numele era pe potriva firii ei. În limba spaniolă, „paloma" înseamnă „porumbel". Femeia era o pasăre a păcii în jungla în care trăia și în care Pablo muncea. Bărbatul era mâna dreaptă a fratelui ei. Raul Vásquez López era unul dintre cei mai puternici bărbați din Columbia, în ciuda vieții simple pe care o ducea. Pablo lucra pentru el de trei ani, de când se mutase din Ecuador, și avansase treptat în ierarhie, reușind să-i câștige încrederea lui Raul. Lui Raul i se spunea „El Lobo", „Lupul". Era șiret, îndrăzneț și rapid, la fel ca un lup.

Pablo era fiul unui general din Ecuador, care fusese asasinat de rebeli în timpul unei lovituri de stat. Pablo se apucase de trafic de droguri și, după trei ani de slujbe în Ecuador, îl găsise pe Raul. Cei trei ani petrecuți în serviciul acestuia fuseseră îmbelșugați și plini de satisfacții.

Pablo și Paloma nu erau căsătoriți, dar nimănui nu-i păsa de asta. Avea de gând să o ia de soție în curând, după ce li se năștea copilul.

Deocamdată, el şi Raul aveau alte preocupări. Lui Raul îi plăcea că Pablo era împreună cu sora lui mai mică. Nu numai că era deştept, capabil şi de încredere, dar Pablo era de felul lui un om bun. Paloma nu avusese parte de nici un fel de îngrijire medicală în cele opt luni de sarcină, dar la cei nouăsprezece ani ai ei era sănătoasă. Plănuia să nască în tabăra lor. Pablo citise câteva cărţi despre modul în care să o ajute. Dacă apăreau complicaţii, o putea duce cu maşina până în Bogota, care era la două ore distanţă. Fratele Palomei era cu douăzeci de ani mai în vârstă decât ea, iar Pablo avea douăzeci şi opt de ani. Era tânăr pentru unul care avansa într-o poziţie atât de înaltă în organizaţia lui Raul, dar Raul era în stare să recunoască un talent dintr-o ochire, iar cercetările pe care le făcuse în Ecuador despre Pablo îi confirmaseră că avea dreptate. Raul se mândrea cu judecata lui infailibilă cu privire la omul lui, iar Pablo nu-l dezamăgise niciodată. Îi executa ordinele ireproşabil şi se ocupa strălucit de achiziţii şi transporturi. În cei trei ani de când venise aici, nu cauzase nici o problemă şi nu avusese nici o abatere.

Viaţa simplă din tabără i se potrivea. Pablo mergea regulat în Bogota şi Cartagena la ordinele lui Raul, dar se bucura mereu să se întoarcă, să-l revadă pe Raul, care îi devenise ca un frate, să trăiască alături de ceilalţi bărbaţi şi să ajungă acasă, la Paloma, care îl aştepta în coliba lor. Pablo o construise cu mâna lui. În primul lui an în tabără, trăise într-un cort militar, alături de ceilalţi bărbaţi, dar, după ce se cuplase cu Paloma, îşi doriseră intimitate şi un spaţiu numai al lor. Paloma crescuse în taberele lui Raul după ce părinţii lor muriseră. Avea încă trei fraţi, şi cu toţii lucrau pentru Raul. Pablo pusese rapid ochii pe ea, dar nici el nu trecuse neobservat pentru ea. Până atunci, Raul îi protejase castitatea Palomei cu obstinaţie. Faptul că i-o încredinţase lui Pablo şi le dăduse consimţământul era semnul unui respect profund. Paloma era trofeul suprem pentru Pablo. Adora parfumul dulce al pielii ei când se cuibărea lângă ea în fiecare noapte, blândeţea ei şi pântecul greu în care purta copilul lor. Raul voia să fie băiat. Lui Pablo nu-i păsa, deşi nu spunea asta. Nu-şi dorea decât ca Paloma să nască uşor, iar copilul să fie sănătos. Paloma era o fată curajoasă, obişnuită să trăiască în condiţiile primitive din tabără, şi spunea că nu-i e frică. Pablo simţea mişcările

copilului atunci când Paloma dormea lipită de spatele lui, cu un braţ aşezat uşor peste el, în aerul rece al junglei.

Pablo era îmbrăcat acum cu vechea lui haină militară din Ecuador, peste un tricou simplu, purta pantaloni de camuflaj şi vechile lui cizme militare. Tocmai îşi aprinsese prima ţigară din ziua aceea şi trase adânc fumul în piept. Se furişase afară fără s-o trezească pe Paloma, ca de obicei, şi îşi bău ca în fiecare dimineaţă prima cafea alături de Raul, în timp ce discutau misiunile zilei şi stadiul în care se aflau operaţiunile lor. Aveau afaceri în Panama, Ecuador, Aruba, Venezuela, Bolivia şi Mexic şi exportau literalmente tone de cocaină către Mexic, Canada, Africa, Europa şi Statele Unite. Raul conducea operaţiunea cea mai mare şi cea mai profitabilă din întreaga Americă de Sud. Îşi exportau marfa pe uscat, pe calea aerului şi pe mare, cu nave rapide, care ridicau ancora din Cartagena. Sarcina lui Pablo era să coordoneze operaţiunile de transport la nivelul cel mai înalt. În timp ce Raul conducea totul din tabăra lor, Pablo se furişa discret în cele două oraşe, verifica operaţiunile, transmitea ordinele lui Raul, iar apoi se întorcea în tabără ca să-i dea raportul lui El Lobo, care îşi conducea vastul imperiu cu o precizie militară. Raul era un bărbat demn de admiraţie şi respect, datorită eficienţei cu care îşi conducea afacerea. Pusese pe picioare întreaga afacere de unul singur, pas cu pas, până când ajunsese să acapareze cea mai mare parte a Americii de Sud. Pablo era omul lui de legătură cel mai de încredere, dar toată lumea ştia că Raul era sufletul, inima şi creierul operaţiunii; pe care o conducea în mod strălucit.

Pablo îşi termină ţigara şi păşi în poiana unde Raul îşi stabilise tabăra. Cortul lui era militar şi bine camuflat, dar nimeni nu ştia cu siguranţă unde anume dormea în fiecare noapte. Nici chiar Pablo nu ştia, deşi se întâlneau la cortul lui Raul în fiecare dimineaţă ca să stea de vorbă. În tabără umbla vorba că El Lobo doarme cu lupii. Nu-i păsa de femeile cu care se culca; le considera mai degrabă o slăbiciune decât un avantaj şi mereu îl tachina pe Pablo pentru ideile lui romantice. I le tolera însă, fiindcă sora lui îl iubea pe Pablo, care o trata bine pe Paloma. Lui Raul nu-i păsa decât de două lucruri: de afaceri şi de loialitatea celor care lucrau pentru el. Considera că devotamentul lor absolut pentru el era o legătură sacră. Cei care

îl nemulţumeau dispăreau rapid. Familiile lor, femeile cu care umblau şi vieţile lor personale nu însemnau nimic pentru el.

Când Pablo ajunse la cort, Raul fuma un trabuc cubanez Romeo y Julieta, ediţie limitată, la fel ca în fiecare dimineaţă. Ca de obicei, Raul îi oferi unul din cutia cu trabucuri de pe masă, iar Pablo îl refuză ca întotdeauna. Uneori fuma un trabuc cu Raul seara, înainte să se întoarcă acasă, dar stomacul lui nu suporta unul dimineaţa. Îi plăcea însă mirosul acrişor din cort, care îi era deja foarte cunoscut, şi îi aducea mereu trabucuri lui Raul din Bogota. Raul nu ducea lipsă de ele. În ciuda stilului de viaţă pe care o ducea pentru a-şi putea coordona afacerea, Raul avea gusturi fine. Fusese educat în Europa şi studiase la Oxford timp de doi ani. Conversaţiile dintre ei erau interesante pentru Pablo atunci când împărţeau o sticlă de brandy şi un trabuc, noaptea târziu. Şi Pablo avea o educaţie bună şi se trăgea dintr-o familie respectabilă. Acesta era încă un lucru pe care cei doi îl aveau în comun, pe lângă faptul că făceau afaceri împreună.

Privirea lui Raul se lumină imediat ce îl zări pe Pablo, cu o afecţiune frăţească. Îl bătu pe umăr şi se îmbrăţişară. Cei doi bărbaţi semănau întrucâtva, deşi Pablo era mai tânăr, mai înalt şi într-o formă excepţională. Culoarea pielii lor era asemănătoare, la fel şi stilul vestimentar milităresc.

– Ce mai face grăsana de soră-mea? glumi Raul în timp ce Pablo îşi turna cafeaua tare şi neagră pe care Raul o făcea chiar el şi din care bea toată ziua; rareori se întâmpla să-l vadă cineva fără o cană de cafea în mână.

– Se tot îngraşă, răspunse mândru Pablo. Cred că o să nască în curând.

Pablo era îngrijorat puţin, dar era suficient de deştept încât să nu i-o spună lui Raul, care îl făcea „femeie bătrână" dacă aducea vorba despre asta. Raul ştia că Pablo o iubeşte pe Paloma, lucru pe care îl considera întotdeauna periculos. Era motivul pentru care nu se ataşa de vreo femeie, ci doar se folosea de ele. Credea că femeile sunt un risc mult prea mare care te făcea vulnerabil, dar Pablo era singurul căruia îi iertase această slăbiciune, doar pentru că Paloma era sora lui.

Când Pablo intră, Raul ședea la masă, studiind mai multe hărți și o listă cu nave de transport. Raul împinse lista spre Pablo în clipa în care acesta se așeză, arătând cu trabucul spre hărți.

– Deci, ce crezi? Trimitem următorul transport spre Africa de Nord mâine? Și Europa, la sfârșitul săptămânii?

Lui Raul îi plăcea ca lucrurile să se miște repede și nu lăsa marfa să stea prea mult în același loc după ce o primea. Tocmai cu o zi înainte, primiseră un transport uriaș în Cartagena de la unul dintre producători, iar Raul voia să scape de el cât mai repede. În ciuda faptului că mituiau autoritățile de la toate nivelurile cu sume colosale, El Lobo se ferea să-și țină marfa în depozite mai mult decât era nevoie.

– Sună bine, răspunse Pablo, studiind hărțile. Nu văd de ce n-am trimite marfa și spre Europa tot mâine. De ce să așteptăm până la sfârșitul săptămânii? întrebă el, arătând spre numele unei nave care era mai mică decât celelalte, dar le fusese de folos și cu alte ocazii. Și Miami, când sosește următorul transport.

Raul încuviință. Pablo gândea întotdeauna în perspectivă și era la fel de precaut ca Raul însuși când venea vorba de depozitat sau de mutat marfa. Amândoi voiau să transporte marfa cât mai repede, însă doar după ce se asigurau că navele erau în siguranță.

Alți patru bărbați intrară în timp ce Raul și Pablo discutau detaliile privitoare la organizarea transportului. Doi purtau haine de camuflaj, iar ceilalți doi erau îmbrăcați la fel ca Raul și Pablo. Cei patru alcătuiau o armată întunecată, discretă. Câteva minute mai târziu, alți șase bărbați intrară în cort, așteptând să primească ordine. Pablo îi trimise pe cinci dintre ei în Bogota ca să se ocupe de operațiunile de acolo. Avea de gând să ia alți doi cu el în Cartagena. Nu-i trebuiau mai mulți. Era un țintaș de excepție și prefera să călătorească în grupuri mai restrânse. Raul ascultă în timp ce Pablo le dădea instrucțiuni celor zece, apoi încuviință din cap în timp ce își aprindea din nou trabucul. Nu le oferi țigări celorlalți. Doar Pablo se bucura de un asemenea privilegiu, și asta, doar când erau singuri, semn al frăției dintre cei doi.

Peste o jumătate de oră, cei cinci bărbați trimiși spre Bogota plecaseră deja. Trei rămaseră în tabără, iar alți doisprezece stăteau

de veghe în junglă ca să-şi apere tabăra. Pablo şi El Lobo mai schimbară câteva cuvinte, apoi Raul încuviinţă din cap, iar Pablo plecă alături de cei doi bărbaţi pe care voia să-i ia cu el.

– Ne vedem diseară, spuse Pablo peste umăr.

Pablo îi dădea mereu raportul lui Raul când se întorcea în tabără. Aveau o reţea vastă şi eficientă de comunicare, dar Raul şi Pablo nu comunicau prin e-mail sau telefon decât atunci când era absolut necesar. Amândoi preferau să se întâlnească între patru ochi înainte şi după misiunile lui Pablo.

Pablo străbătu în tăcere jungla luxuriantă preţ de o jumătate de oră. În sfârşit, ajunseră la un Jeep bine ascuns. Pablo urcă la volan, iar ceilalţi doi bărbaţi dădură deoparte husa sub care era ascunsă maşina şi se urcară şi ei. Conduseră pe o potecă neasfaltată, prăfuită, o vreme, apoi ajunseră la un drum îngust şi bătătorit. Peste încă o jumătate de oră, ajunseră într-un luminiş unde se afla o fâşie îngustă de aterizare care nu era altceva decât o potecă prăfuită. Era însă suficient de lungă pentru avionul micuţ care ateriză zece minute mai târziu. Pablo îl chemase prin radio înainte să părăsească tabăra. Astfel, puteau ajunge în Cartagena, aflată la peste o mie de kilometri depărtare, şi se puteau întoarce înainte de lăsarea serii. Nici unul din cei doi bărbaţi nu spuse nimic în timpul zborului, iar Pablo nu li se adresă nici el până să aterizeze pe pista pe care o foloseau de obicei la periferia oraşului Cartagena. Pablo nu era prea vorbăreţ oricum.

Se gândea la operaţiunile din ziua respectivă, la transporturile care urmau să sosească în câteva oraşe, la marfa care trebuia să fie mutată. Luară o altă maşină care îi aştepta lângă pista de aterizare şi merseră până la un depozit de la marginea oraşului. De acolo, ajunseră la o clădire dărăpănată, unde îşi aveau biroul. Văzută de afară, părea complet inofensivă; nimeni n-ar fi bănuit că înăuntru se puneau la cale afaceri de milioane de dolari. Pablo parcă maşina în spatele unei case alăturate, în curtea căreia se plimbau câteva găini, apoi intră în prima clădire pe uşa din spate. Unul din bărbaţii care îl însoţeau se postă la uşa din spate, celălalt merse la uşa din faţă. Toţi trei erau înarmaţi. Iar Pablo urcă scările părăginite până la primul etaj, unde îl aşteptau alţi trei bărbaţi. Întâlnirea dură aproape o oră, timp în care Pablo le transmise toate instrucţiunile

lui Raul şi se asigură că înţeleseseră planul şi că erau gata să-l îndeplinească. Cocaina urma să fie trimisă în Africa de Nord, ascunsă în echipamente agricole. Bărbaţii fură de acord cu asta. Transportul care urma să plece spre Europa era ascuns în baloturi de textile şi trebuia să ajungă în Marsilia. Făcuseră asta şi cu alte ocazii, fără nici o problemă.

Peste mai puţin de o oră, Pablo era iarăşi în maşină. Ajunse la pista de aterizare şi avionul lui decolă după doar câteva minute. Misiunea decursese bine. Când ajunseră în tabără, în aceeaşi seară, ascunseră cu grijă Jeepul în acelaşi loc, de unde îl luaseră. Raul îl aştepta. Pablo îl asigură că totul se desfăşurase conform planului. Toate transporturile lor plecau din Cartagena. Raul îi spuse că trebuia să meargă în Bogota în ziua următoare, dar Pablo se aştepta la asta. Aproape în fiecare zi se deplasa într-unul din oraşele în care făceau afaceri.

– Ai mâncat? îl întrebă îngrijorat El Lobo.

Unul din bărbaţi îi adusese nişte sendvişuri pe care le mâncase pe drumul spre pista de aterizare de lângă Cartagena. Nu avusese timp să se gândească la mâncare.

– Am mâncat.

Pablo îi zâmbi, mişcat de gestul lui fratern. Când erau singuri, Raul îl trata ca pe un frate mai mic. Între timp, Raul îi turnă un pahar de brandy şi îl împinse spre el, apoi îi oferi un trabuc pe care, de data aceasta, Pablo îl acceptă. Raul era mulţumit de felul în care merseseră lucrurile. Ştia că putea conta de fiecare dată pe Pablo ca să-i execute ordinele cu sfinţenie. Pablo câştigase un pahar de brandy, trabucul şi laudele lui El Lobo.

– Sora mea n-are decât să aştepte, spuse El Lobo, din poziţia lui de cap al întregii afaceri.

Pablo zâmbi. De câte ori se întorcea la coliba lor, Paloma se bucura să-l vadă, nu-i punea întrebări şi nu se plângea niciodată. Viaţa ei alături de Pablo era un colţişor de rai de doi ani încoace, în duritatea lumii în care trăiau. Era o lume a bărbaţilor, în care nu era loc de nevoi femeieşti, iar Paloma ştia asta prea bine.

Cei doi bărbaţi îşi savurară băuturile şi trabucurile, împărtăşind câteva clipe de rafinament după o zi lungă. Afacerea lui Raul era

foarte solicitantă; zi de zi, învârtea sume de milioane de dolari şi nu-şi putea permite să facă greşeli. Până atunci, Pablo nu dăduse greş nici măcar o dată; datorită acestui fapt îi câştigase încrederea lui El Lobo.

Pablo ajunse la colibă aproape de miezul nopţii. Paloma îl aştepta în pat, pe jumătate adormită. Dormeau pe o saltea subţire, aşezată direct pe podea. Îi zâmbi adormită în lumina lunii, simţindu-i trupul gol cum se strecoară lângă ea. Pablo dădu pătura la o parte ca să-i privească pielea ca de catifea. Pântecul ei părea să crească văzând cu ochii, pe măsură ce pruncul pe care-l purta înăuntru se dezvolta. Copilul lor. Paloma îi împresură gâtul cu braţele, iar Pablo o sărută şi o ţinu strâns până ce femeia adormi la loc, gemând uşor. Stătu întins şi o privi cu drag până când îl fură şi pe el somnul.

În ziua următoare, după ce se întâlni cu Raul dis-de-dimineaţă, ca de obicei, Pablo merse cu Jeepul până în Bogota, de data asta singur. Într-o casă din districtul Macarena, se întâlni cu un bărbat de la care primi o valiză veche, burduşită cu bani, roadele muncii lor din urmă cu câteva zile. Pablo îi aducea de multe ori sume uriaşe lui Raul, numai în bani gheaţă. Nu întreba niciodată ce se întâmpla cu banii sau încotro mergeau, deşi auzise cu mult timp în urmă că Raul avea conturi personale în Elveţia şi în alte ţări din Caraibe. Dar, dacă aşa era, Raul nu-i împărtăşise niciodată această informaţie. Erau unele lucruri pe care El Lobo le ţinea doar pentru sine, oricâtă încredere ar fi avut în Pablo. Acesta ştia de câteva dintre conturile afacerii, dar era suficient de deştept încât să nu ceară şi alte detalii. Când Pablo se întoarse în tabără, în aceeaşi seară, Raul îi spuse că trebuia să se întoarcă în Bogota pentru o operaţiune mai mică decât cea din ziua respectivă. De data asta nu trebuia să primească bani, ci doar să dea nişte instrucţiuni care nu puteau fi transmise decât personal. Raul îi spuse că n-ar trebui să-i ia mult. Nu voia să rămână vreo urmă a tranzacţiei respective. Îşi pregăteau terenul pentru un transport de marfă spre Miami, lucru care de obicei mergea bine,

fiindcă cei care se ocupau de operațiunea respectivă făceau asta de multă vreme.

Cei doi bărbați dicutară câteva minute, dar Pablo era nerăbdător să o revadă pe Paloma, care îi pregătise cina, fiindcă știa că nu mersese decât până în Bogota. Paloma îl întâmpină zâmbitoare, cu brațele deschise; purta o rochie simplă de bumbac alb, pe care și-o făcuse singură, și sandalele aurii, pe care Pablo i le adusese din oraș. Adora să-i aducă mici daruri ori de câte ori putea. Raul îl avertiza mereu să n-o răsfețe, fiindcă avea să regrete asta într-o bună zi. Așa erau toate femeile, după părerea lui El Lobo, care nu avusese încredere în nici o femeie de când se știa.

Luară cina în ambianța familiară a junglei, când Pablo auzi motorul unui avion micuț deasupra taberei. Știa că trebuiau să sosească mai mulți bărbați din Ecuador în acea seară. Făceau parte din operațiunea lui Raul, iar Pablo știa că trebuie să se întâlnească cu ei și cu Raul a doua zi, după misiunea din oraș.

Paloma nu-l întrebă ce făcuse în acea zi. Nu-l întreba niciodată. Fratele ei o instruise bine. Aveau alte lucruri despre care să vorbească și, oricum, deocamdată ea nu se gândea decât la copilul lor. Abia dacă se atinse de mâncare. Se îngreunase prea mult. După cină, se întinseră în pat, ascultând zgomotele din jurul lor și stând confortabil unul lângă celălalt. Pablo îi masă ușor spatele până când Paloma adormi, asta, după ce se dezbrăcase de rochia din bumbac alb și o aruncase pe podea, lângă pat. Trupul ei era de o frumusețe rară chiar și acum, cu pântecul care îl făcea pe Pablo să zâmbească ori de câte ori îl vedea. Sânii ei erau mari și plini, mai mari ca înainte, iar picioarele ei erau lungi și grațioase și nu se schimbaseră deloc. Într-o altă lume, ar fi fost considerată o femeie de o frumusețe remarcabilă. Aici însă, ascunsă și izolată în tabăra fratelui ei din junglă, nimeni nu-i dădea atenție. Rareori se întâmpla să stârnească admirația sau invidia cuiva, dar era sora lui Raul, așa încât nimeni altcineva nu avea dreptul să se atingă de ea în afară de Pablo. Doar Pablo era în stare să-i aprecieze frumusețea și blândețea. Celorlalți de acolo nici nu le păsa.

Paloma încă dormea când Pablo părăsi tabăra, a doua zi dimineață. Se întoarse în Bogota ca să-și ducă misiunea la bun sfârșit. Era

vorba de o întâlnire scurtă cu un bărbat pe care îl cunoştea bine şi cu care mai lucrase. Căzură de acord asupra cantităţii de cocaină pe care să o trimită în Miami şi asupra preţului. Banii aveau să treacă dintr-o mână în alta ceva mai târziu.

După întâlnire, Pablo se plimbă puţin şi se opri la o cafenea. Comandă o ceaşcă de cafea neagră, tare. Un ospătar i-o aduse la o masă de pe terasa însorită. Când Pablo o termină, comandă încă una, deşi cafeaua era tare. Ospătarul o vărsă din greşeală înainte să apuce să o pună pe masă. Cafeaua fierbinte se împrăştie pe masă, dar nu ajunse la Pablo. Omul îşi ceru scuze şi şterse masa cu o privire stânjenită. Pablo nu părea genul de om cu care era bine să te pui rău. Era încordat ca un leu gata să atace.

– Acum, şopti el în timp ce ospătarul ştergea ultimele urme de cafea.

În aceeaşi clipă, ochii lui Pablo căpătară răceala oţelului. Îi aruncă ospătarului o privire ucigătoare, apoi se întoarse. Se ridică şi aruncă pe masă câteva monede, sub ochii plini de tristeţe ai ospătarului, apoi spuse la fel de încet:

– Nu.

Se îndepărtă de masă şi porni spre Jeep. Câteva minute mai târziu era deja pe drum, iar ochii lui erau reci şi plini de cruzime.

Capitolul 2

Pablo se întâlni cu Raul şi bărbaţii ecuadorieni în aceeaşi seară. Plănuiau să transporte marfă din Ecuador în Panama, dar întâlnirea nu aduse nici o noutate. La sfârşit, Raul îi oferi o ţigară, pe care Pablo o acceptă. Observă că Raul îl privea când îşi aprinse trabucul, ca întotdeauna. Mereu avea impresia că Raul îi poate citi gândurile.

– Ei, ce crezi? îl întrebă Raul după întâlnire.

– Mi se pare în regulă.

Nu era o afacere prea importantă şi părea că avea să decurgă ca de obicei. Discutară despre transportul spre Miami, care era o operaţiune mult mai complexă şi mai interesantă, dat fiind că urma să le aducă un câştig cu mult mai mare. Raul îi spuse că trebuia să se întoarcă iar în Bogota în ziua următoare. Uneori, Pablo nu mergea în oraş o săptămână sau două, dar alteori, când avea de organizat mai multe transporturi, trebuia să meargă zi de zi. Nu-i păsa.

Pablo părăsi în cele din urmă cortul după ora două dimineaţa, iar Raul dispăru în junglă în căutarea unui loc în care să-şi petreacă noaptea aceea. Cei doi bărbaţi se îmbrăţişaseră înainte să se despartă, ca întotdeauna. Când Pablo reveni la colibă, Paloma dormea adânc. În ultima vreme, dormea mai mult, după cum observase Pablo, pe măsură ce se apropia sorocul. Ceva îi spunea că nu mai era mult. Se întinse lângă ea în linişte şi adormi. Înainte de răsărit, iar se trezi şi se îmbrăcă.

Nu trecu pe la Raul înainte să plece, fiindcă trebuia să ajungă în Bogota foarte devreme. Spera să se întoarcă însă înainte de lăsarea

serii. Singurul lucru din cauza căruia îşi făcea griji era faptul că Palomei i se putea declanşa travaliul înainte de întoarcerea lui. Nu avea cine să o ajute. Paloma era singura femeie din tabără.

În drum spre întâlnire, Pablo se gândea la Paloma, când se trezi izbit de un bărbat de pe trotuar. Celălalt îşi ceru scuze în spaniolă şi îl privi în ochi pe Pablo. Acesta îl recunoscu imediat, dar nu voia să întârzie.

– Nu acum, şopti el.

– Acum, răspunse bărbatul la fel de încet, privind fix înainte, de parcă nici nu ar fi vorbit cu Pablo.

Expresia de pe chipul lui Pablo nu se schimbă. Se întoarse pe o străduţă îngustă, trecu de un colţ, ajunse în spatele unei clădiri dărăpănate şi scoase o cheie de sub o plantă. Cu o viteză uimitoare, întoarse cheia în broască, intră în casă şi închise uşa în urma lui. Urcă în fugă scările, deschise o altă uşă şi îi privi încruntat pe cei trei bărbaţi în blugi şi haine civile care îl aşteptau.

– Ce dracu' vreţi? strigă Pablo la ei. V-am spus ieri: nu acum. Am o întâlnire în cinci minute, legată de transportul spre Miami. De ce staţi pe capul meu?

Tonul lui era furios şi părea încordat. Vorbea în engleză, nu în spaniolă. Privirea celor trei aţintită asupra lui era ca un zid. Nu avea cum să cedeze sau să se lase pradă emoţiilor. Era vorba de un alt gen de afaceri.

– S-a terminat, Everett. Gata. Cineva a ciripit. Cât ai clipi, Raul o să afle. Dacă nu a aflat deja.

Pablo îşi aminti de ecuadorienii care veniseră în tabără şi se întrebă dacă vreunul dintre ei îi spusese ceva lui Raul. În noaptea dinainte nu-i dăduse nici un motiv de îngrijorare, dar El Lobo nu era genul de om care să facă ceva înainte să verifice informaţia. Poate de aceea îl trimisese în Bogota a treia oară în aceeaşi săptămână. Dar Pablo nu era gata să renunţe la misiunea lui. Era prea implicat, ştia prea multe, iar Palomei i se apropia sorocul. N-avea de gând să plece nicăieri.

– Pe dracu'! strigă el din nou la bărbaţi.

Aceştia nici măcar nu clipiră.

– Pentru numele lui Dumnezeu, sunt aici de trei ani! Soţia mea poate să nască din clipă în clipă.

Tremura de emoţie şi furie şi părea că e pe punctul de a izbucni în lacrimi.

– Dacă încerci să rămâi, rişti viaţa tuturor celorlalţi implicaţi în operaţiune. Eşti deja însemnat, Everett. Raul o să afle de tine în câteva ore, dacă n-a aflat deja. S-a terminat. Ne aşteaptă un avion. S-ar putea să nici nu ajungi la el, dacă El Lobo e pe urmele tale. Ai cinci minute. Ştii ce ai de făcut.

Pablo ezită o clipă nesfârşită şi se încruntă spre liderul celorlalţi. Îl chema Bill Carter şi era un agent special mai în vârstă din cadru DEA[1]. Venise cu avionul direct din Washington ca să-l întâmpine. Ştiau că are un temperament vulcanic şi nu voiau să dea greş.

– Şi dacă-mi dau demisia şi mă întorc în tabără?

– Până diseară o să fii mort, la fel şi fata. Singurul lucru care ar putea să o salveze e să dispari acum. Ea ştie? Pablo clătină din cap, jalnic. Ştii cum stau lucrurile. Nu poţi distruge tot ce ai reuşit până acum întorcându-te în tabără.

Ştia şi Pablo asta. Şi alţi agenţi sub acoperire ca el se infiltraseră în operaţiunea lui Raul. Dacă El Lobo aflase adevărul, era răspunzător pentru demascarea întregii acţiuni. Trebuia să plece, dar gândul că trebuia să o abandoneze pe Paloma cu câteva zile înainte să nască îl ucidea. Nu avea să-şi cunoască niciodată copilul şi, poate, nu avea să o mai revadă nici pe Paloma. Ştiuse de la început toate astea. Era inevitabil să se întâmple asta într-o bună zi. Crezuse însă că mai avea timp şi chiar că avea să o ducă pe Paloma într-un loc sigur. Năzuise amarnic la asta. Acum ştia asta.

– Am o viaţă aici, spuse el cu o voce tristă.

Bill Carter îi răspunse, plin de compasiune:

– Cu toţii am făcut asta când am lucrat sub acoperire. Eu am fost sub acoperire şapte ani. Adică multă vreme. Trebuie să te pregăteşti.

Bill îi înmână lui Pablo o trusă micuţă. Pablo ezită o clipă, apoi o luă şi se îndreptă spre baie. Se gândi să iasă pe fereastră şi să se

---

[1] În engleză, Drug Enforcement Administration (Administraţia pentru Combaterea Drogurilor)

întoarcă, dar ştia câţi oameni aveau să moară dacă făcea asta, iar moartea lui n-avea cum să o ajute nici pe Paloma. Nu avea de ales. Scoase un brici şi îşi rase barba şi părul, apoi îşi desenă nişte cearcăne adânci sub ochi, care îl îmbătrâneau instantaneu. Se folosi de machiajul de scenă ca să-şi deseneze o cicatrice lungă şi urâtă pe un obraz, apoi îşi puse lentile de contact ca să-şi schimbe culoarea ochilor. Ceilalţi îi lăsaseră nişte haine în dormitor şi o şapcă de baseball. Pablo se îmbrăcă, dar nu-şi putea lua gândul de la Paloma, care îl aştepta în tabără. Nu putea concepe să nu o mai vadă niciodată. Era hotărât să se întoarcă la ea. Trebuia să o găsească, oriunde ar fi fost, şi să facă tot posibilul ca să o aducă acasă cu el. Deocamdată însă ştia că nu avea altă cale de scăpare. Trebuia să plece.

Ieşi din dormitor având o înfăţişare complet schimbată. Unul dintre bărbaţi îi întinse un paşaport cu numele lui adevărat, Marshall Everett, şi o insignă pe care nu o mai purtase de trei ani: agent special al DEA. Administraţia pentru Combaterea Drogurilor îl trimisese în Columbia în urmă cu trei ani şi, înainte de asta, petrecuse alţi trei ani în Ecuador ca să-şi construiască noua identitate pentru operaţiunea lui El Lobo. Cei trei bărbaţi stăteau în picioare. Fiecare ducea o sacoşă pe umăr, gata de plecare. Îl voiau scos din ţară în mai puţin de o oră, înainte ca Raul să turbeze şi să-şi trimită oamenii după el.

Bărbatul a cărui identitate fusese Pablo Echeverría de şase ani încoace, perioadă în care acţionase neobosit sub acoperire, nu mai spuse nimic; îi urmă în jos pe scări, până la o maşină parcată cu grijă afară, urcă pe locul din spate şi privi pe geam măcinat de o suferinţă cumplită cum lăsa în urmă străzile Bogotei. Nu ar fi trebuit decât să fugă, să ajungă la Jeep şi să conducă până înapoi în tabără, dar ştia că, dacă ar fi făcut asta, s-ar fi făcut vinovat de moartea celorlalţi agenţi sub acoperire, şi întreaga lor operaţiune s-ar fi dus pe apa sâmbetei.

Conduseră cu viteză până la aeroport, le arătară insignele paznicilor şi urcară într-un avion militar care îi aştepta.

Trecuseră de pază fără nici o problemă şi, câteva clipe mai târziu, decolaseră deja, îndreptându-se spre Washington. Pablo simţea că

trăiește un vis teribil privind cum satele dispar dedesubt. Redevenise Marshall Everett. Știa că femeia pe care o iubea îl așteptă încă, dar el o abandonase. Singurul lucru care îl liniștea era faptul că Paloma era sora lui Raul, așa încât era oarecum protejată. Femeia nu bănuise nici o clipă că soțul ei e un agent sub acoperire pentru DEA, iar Marshall știa mai bine ca oricine că nu mai putea face nimic pentru ea în acel moment. Ulterior, dacă avea noroc, spera să găsească o cale să se întoarcă fără să-i pună viața în pericol, dar era o misiune cel puțin dificilă.

La o jumătate de oră după decolare, Bill Carter se uită la ceas și îl informă pe Marshall că tabăra urma să fie atacată în următoarea oră. Se apropiaseră de Raul și cu alte ocazii, însă de data asta nu mai voiau ca El Lobo să le scape. De aceea se și grăbiseră. Everett îi întârziase deja cu o zi. Ar fi trebuit să meargă direct la locul de întâlnire cu o zi înainte, când ospătarul vărsase cafeaua, dar îi ignorase.

Pentru Bill, nu era nici o surpriză. Se știa că Marshall e încăpățânat și independent. Era un agent excepțional, dispus să-și asume orice risc, însă de câteva ori își sfidase superiorii, așa că Bill se văzuse nevoit să vină personal. Nu voia să rişte nimic. Marshall trebuia să plece înainte ca adevărata lui identitate să fie dezvăluită. Altfel, ar fi fost ucis.

– Spune-le că soția mea e acolo și că e însărcinată în aproape nouă luni. Să aibă grijă când atacă tabăra, spuse încordat Marshall, apoi se întoarse cu spatele și închise ochii.

Ceilalți trei bărbați care îl însoțeau nu mai făcură nici o încercare de a vorbi cu el tot restul călătoriei.

La o oră după decolarea avionului lui Marshall din Bogota, Raul fu avertizat de informatorii din oraș că agenții americani ai DEA erau pe cale să-i atace tabăra. Tocmai aflase de Pablo. Își adună hârtiile, le dădu instrucțiuni oamenilor lui, apoi alergă până la coliba unde Paloma aținipise. O prinse de braț cu brutalitate și o târî din pat.

– Știai de el, nu-i așa? țipă el, cu fața la câțiva centimetri de a ei.

– Ce să știu?

Paloma se arătă brusc îngrozită. Ştia cât de periculos era fratele ei când se înfuria.

– Era agent sub acoperire, nenorocitul... aveam încredere în el... ca într-un frate... e un ticălos mincinos şi nu dă doi bani pe tine. Tu şi copilul ăla făceaţi parte din acoperirea lui, ca să ne fraierească. Ce ţi-a mai spus?

– Nimic... răspunse Paloma, cu o privire terifiată. Nu-i adevărat... nu poate fi...

– E adevărat. A plecat. A lăsat maşina în oraş şi a dispărut.

– Se va întoarce. Ştiu că se va întoarce, spuse Paloma, cu vocea sugrumată.

– E prea deştept ca să se mai întoarcă. Ai fost un pion în jocul lui, atâta tot. Iar acum ce-ai de gând să faci?

Raul arătă dezgustat spre pântecul ei, iar Paloma şi-l cuprinse imediat cu mâinile ca să se apere.

– O să se întoarcă pentru mine. Ştiu asta.

Şi Raul credea acelaşi lucru. Pablo îl dusese de nas, dar apucase să îl cunoască. Era genul de bărbat tandru, gata să-şi rişte viaţa pentru femeia pe care o iubea. Pe de altă parte, Raul nu mai voia decât să se răzbune pentru minciunile pe care Pablo i le spusese şi pentru că se lăsase înşelat. Fără să ezite nici o clipă, Raul îşi scoase pistolul, ţinti spre sora lui şi o împuşcă în cap. Trupul Palomei căzu la pământ. Raul voia ca oamenii lui Pablo să o găsească şi să-i spună ce făcuse. Femeia pe care o iubea şi copilul pe care şi-l dorise atât erau morţi. Apoi, Raul se răsuci pe călcâie şi plecă.

Marshall dormea deja de câteva ore, când cineva îl chemă pe Bill Carter în carlingă. Mai aveau o oră până să aterizeze în Washington.

Bill primi un mesaj codificat: curăţaseră tabăra, dar femeia lui Marshall era moartă, împuşcată în cap, iar El Lobo le scăpase încă o dată, de parcă se evaporase. Bănuiau că fugise cu avionul în Venezuela sau în Ecuador ca să se ascundă până se liniştea lucrurile. Fără nici o vorbă, Bill se întoarse la locul lui şi nu spuse nimănui nimic. Era prea curând ca să-l anunţe pe Marshall de femeie.

Urma să dea oricum nenumărate rapoarte în următoarele trei săptămâni. Trebuia să afle la momentul oportun. Petrecuse trei ani cu Raul în Columbia şi nu se întorsese în Statele Unite decât pentru două săptămâni, după ce misiunea lui din Ecuador se încheiase cu succes, ca să afle unde avea să fie trimis din nou sub acoperire. Ceea ce făcuse în Ecuador îl transformase într-un om capabil să se infiltreze în operaţiunea lui Raul. Petrecuse şase ani sub acoperire, una peste alta. Devenise Pablo Echeverría întru totul, iar Bill ştia că avea să-i ia mult timp până să-şi revină, mai ales că fusese rechemat atât de brusc. Superiorii lui voiau să obţină informaţii complete după misiune, să le spună tot ce aflase şi tot ce făcuse pentru Raul, deşi le trimisese mesaje codificate la intervale regulate despre transporturi, locaţii, cantităţile de marfă, sumele de bani murdari şi despre asociaţii lui El Lobo. Acum doreau să afle restul detaliilor.

Bill ştia cât de greu urma să-i fie lui Marshall să se reintegreze după atâţia ani petrecuţi sub acoperire, fiindcă şi el trecuse prin acelaşi lucru. O clipă se temuseră că avea să refuze să mai iasă vreodată. Dar Marshall era responsabil, deşi fusese cât pe ce ca Bill să uite asta. Riscul că acţiunile lui urmau să ducă la moartea celorlalţi agenţi fusese factorul decisiv, aşa cum se aşteptase şi Bill. Marshall n-ar fi pus niciodată în pericol viaţa altui agent, oricât de dispus era el însuşi să-şi rişte viaţa.

Marshall se trezi când avionul ateriză la baza aeriană Andrews din Maryland, chiar lângă Washington D.C. Deşi avea pielea bronzată, arăta palid şi epuizat. Îşi ştersese cicatricea şi machiajul, îşi scosese lentilele de contact colorate şi nu mai purta nici şapca de baseball, dar, când se privi în oglinda din baia avionului, nu se mai recunoscu. Avea capul şi barba rase, iar ochii lui păreau lipsiţi de viaţă. Inima îi împietrise. Pablo Echeverría dispăruse, iar ceea ce mai rămăsese din agentul special al DEA Marshall Everett se întorsese acasă. Era ultimul loc unde ar fi vrut să se afle. Se simţea ca un robot. O parte din fiinţa lui tocmai murise.

Imediat după ce aterizau, Marshall ştia că urma să fie condus la centrul de operaţiuni al DEA, locul de unde erau coordonate toate operaţiunile antidrog. Un elicopter aştepta deja să-l preia şi să-l aducă în baza din Quantico pe care DEA o împărţea cu FBI. Marshall

urma să stea acolo trei săptămâni, pentru a raporta toate informaţiile de după misiune, şi pentru a parcurge procedura de readaptare, care presupunea administrarea unor teste psihologice dificile care să-i evalueze starea de spirit. După misiunea din Ecuador, trecuse prin aceeaşi procedură timp de două săptămâni. De data asta însă era altfel. În Ecuador nu se implicase nici pe departe la fel de mult ca în Columbia. Când plecase din Ecuador, avea abia douăzeci şi cinci de ani şi, oricum, preluase aproape imediat misiunea din Columbia. Trecuseră însă trei ani de atunci. Se infiltrase şi mai adânc în operaţiunea lui Raul lăsând în urmă un univers şi o viaţă la care ţinea enorm, o femeie pe care o iubea şi un copil pe cale să se nască.

Pe tot drumul până la biroul din centrul de operaţiuni se gândi la Paloma, întrebându-se cum se simţeau ea şi copilul. Intră într-un birou, unde un ofiţer îl evaluă sumar, îi înmână documentele şi îi spuse că putea să plece spre Quantico. O jumătate de oră mai târziu ajunse acolo şi fu condus în camera lui. Era un loc îngust cu un pat, un cufăr, un scaun, un birou şi un frigider minuscul. În cameră domnea o atmosferă militărească. Ştia că şi alţi foşti agenţi sub acoperire erau acolo. Unii se izolaseră complet. Asta voia şi el. Voia să fie lăsat în pace cu gândurile lui în loc să fie cercetat şi îndemnat să divulge toate informaţiile. Rapoartele lui urmau să fie introduse într-un computer al DEA-ului, iar apoi analizate în profunzime de alţi agenţi înalt calificaţi.

În sfârşit, Marshall merse la fereastra camerei. Se simţea ca un prizonier. Era departe de toate lucrurile care îi erau cunoscuse. În câteva ore, redevenise Marshall Everett, un bărbat pe care nu-l mai cunoştea. Nu voia să fie Marshall Everett. Tânjea să fie în coliba lui aflată în tabăra din junglă, la sud de Bogota, alături de femeia pe care o iubea. Se gândi la ea şi la cel care trebuia să devină el din nou şi îşi dori să moară. Nu-şi mai dorea nimic acolo. Se simţea ca un străin în propria lui ţară. Până şi limba engleză i se părea străină. Gândea în spaniolă de ani de zile. Închise ochii şi se întinse pe pat, iar în acea noapte visă la sunetele cunoscute ale junglei şi la pielea catifelată a Palomei.

Capitolul 3

Marshall trecu printr-un interogatoriu susținut la centrul DEA din Quantico. Era chiar mai dificil decât atunci când se întorsese din Ecuador. Sau, poate, lui îi era mai greu de data aceasta. Detesa toate întrebările pe care i le puneau și tot ce era nevoit să le spună, dar își goli oricum mintea, așa cum fusese instruit, și le spuse tot ce știa. Strânsese o cantitate enormă de informații despre operațiunile lui Raul, mult mai multe decât speraseră superiorii lui. Avea o memorie extraordinară și își amintea fiecare detaliu. Nici unul din ceilalți agenți sub acoperire nu mai reușise să afle atât de multe despre operațiunile lui Raul. Știa că tabăra fusese atacată și că El Lobo evadase. Nu era surprins. Raul era mereu pregătit pentru așa ceva. Probabil mersese prin junglă pe jos, se ascunsese atât cât fusese nevoie și reușise să supraviețuiască. Marshall era sigur că Raul scăpase navigând în jos pe râu, într-o barcă cu motor, sau chiar decolase de pe vreo pistă ascunsă pe undeva prin junglă. Un bărbat ca El Lobo nu putea fi prins sau oprit, dar Marshall oferise suficiente informații încât să-i dea serios de furcă o vreme.

Psihologul primi de la superiorii lui Marshall sarcina dificilă de a-i spune ce se întâmplase cu Paloma. Trecuseră două săptămâni de când se întorsese în America, dar Marshall vorbea despre Paloma și despre copil în fiecare zi. Nu se mai gândea decât la asta, mai ales că era sigur că bebelușul se născuse deja. Spera că Paloma era bine. Psihologul îl informă că femeia fusese ucisă înainte ca tabăra să fie atacată. Chiar fratele ei o împușcase. Vestea îl șocă pe Marshall.

– A făcut-o ca să mă rănească pe mine, spuse el pe un ton glacial, tremurând de furie.

– Nu, răspunse blând psihologul, văzându-i chipul; ochii lui Marshall scânteiau, dar părea stăpânit. Sunt sigur că a vrut să-şi pedepsească sora.

Marshall nu se aşteptase la asta. Nu credea că Raul ar fi fost atât de lipsit de suflet încât să-şi ucidă propria soră, mai ales că era şi însărcinată. Acum înţelegea exact cine era Raul de fapt. Ştiuse că Raul era capabil de cruzime, dar întrecuse orice limită.

– Nu cred că a făcut-o ca să te pedepsească pe tine, îl asigură psihologul, mişcat de expresia disperată de pe chipul lui Marshall şi din ochii lui.

– Nu ştii cum gândesc oamenii ăştia, spuse rece Marshall. A vrut să distrugă tot ce aveam mai drag pe lume ca să mă pedepsească.

Această idee i se părea psihologului dusă oarecum la extrem, denotând o uşoară paranoia, dar orice era posibil. Psihologul care se ocupa de Marshall era bilingv, iar majoritatea şedinţelor se desfăşurau în spaniolă, întrucât, vorbind această limbă, Marshall părea mai în largul lui. Îşi jucase rolul multă vreme, iar psihologul înţelegea de ce superiorii lui hotărâseră să-l cheme acasă acum. Toată lumea era de acord. Psihologul ştia că lui Marshall avea să îi ia ani întregi ca să treacă peste pierderea suferită. Nu avea pe nimeni care să-l aline; părinţii lui muriseră într-un accident de maşină când era încă student, iar zilele lui ca agent sub acoperire în ţările în care opera Raul se sfârşiseră.

În cele din urmă, psihologul făcu recomandarea ca Marshall să fie reţinut în SUA şi să desfăşoare muncă de birou timp de un an. Avea nevoie de timp ca să se liniştească şi să se vindece, mai ales după moartea Palomei. Nu mai vorbea decât despre cât de mult voia să se întoarcă în America de Sud, să lucreze sub acoperire şi să se răzbune. Era dispus să primească orice post, oriunde. Nu era pregătit să renunţe la munca de agent sub acoperire. Chiar dacă asta ar fi însemnat să se infiltreze în operaţiuni mai mărunte din Mexic, unde Raul avea mai puţin control. Nu-i mărturisi asta psihologului, dar voia să găsească o cale să se întoarcă în Columbia, să-l găsească pe

Raul şi să-l ucidă pentru ceea ce le făcuse Palomei şi copilului lor nenăscut.

Psihologul îi confirmase că pruncul nu supravieţuise morţii mamei. Nu ar fi putut fi salvat decât într-un spital modern, dotat cu tehnologiile cele mai moderne. Acesta fusese şi scopul lui Raul: să-i ucidă pe amândoi şi să-i răpească lui Pablo tot ce avea mai drag pe lume. Marshall ştia acum că Pablo Echeverría era mort la fel ca Paloma şi copilul lor. Era distrus. Nu mai rămăsese din el decât trupul omului care era acum: agentul special Marshall Everett, DEA.

Marshall mai rămase în Quantico încă o săptămână după ce aflase vestea cutremurătoare despre Paloma, dând rapoarte peste rapoarte, deşi le spusese deja tot ce ştia. Se simţea pustiit. După noaptea în care o jelise pe Paloma, nu mai plânsese niciodată şi nu mai simţise nimic. La sfârşitul celei de-a treia săptămâni, fu eliberat. Primi cheile unui apartament complet mobilat din Georgetown, situat într-o clădire rezervată pentru agenţii sub acoperire care se întorceau acasă. I se repartiză un post la biroul din Pentagon care se ocupa cu operaţiunile din America de Sud, dar avea impresia că fusese condamnat la moarte. Abia dacă reuşi să se trezească şi să plece la lucru în prima zi.

Afară ningea şi era un ger crâncen. Era ultima săptămână din februarie, iar noul lui birou era la fel de gol ca viaţa lui. Crescuse în Seattle, dar, după decesul părinţilor în timpul studenţiei sale, părăsise oraşul natal şi nu se mai întorsese acolo niciodată. Se înscrisese în programul de antrenament al DEA în calitate de cel mai tânăr student din promoţia lui şi începuse să lucreze sub acoperire la scurt timp după absolvire. Trecuseră şase ani de atunci, aşa că nu avea nici un prieten apropiat, nici o rudă, nici un loc pe care să-l considere „acasă", pe nimeni cu care să vrea să reia legătura, nimic de făcut după ce pleca de la serviciu şi nimic de spus cât timp era acolo. Analiza rapoartele pe care le primea şi trimitea documente detaliate, care arătau cât de multe ştia despre subiectul vizat, zonele şi persoanele implicate, precum şi despre activităţile lor. Ştia absolut tot despre traficul de droguri din Columbia şi din ţările în care aranjase afaceri pentru Raul. Se interesa din când în când, dar nimeni nu aflase nimic de Raul de când evadase din tabăra pe care

o atacaseră. La începutul primăverii, Marshall se simțea ca și când ar fi stat la acel birou din clădirea Pentagonului de secole. Împlinea douăzeci și nouă de ani, dar nu-i păsa. Își petrecu ziua de naștere singur, în fața televizorului, la fel ca în orice altă seară.

Uneori, mergea la un restaurant columbian ca să mănânce preparatele care îi erau familiare. Când vorbea cu ospătarii în spaniolă și era întrebat de unde era, le spunea că venise din Bogota. Era mai ușor decât să le explice de ce vorbea spaniola așa de bine. Oricine l-ar fi crezut un vorbitor nativ, și așa se și simțea. Avea mai multe în comun cu cei din America Latină decât cu cei din America de Nord.

Bill Carter îl vizita din când în când. Știa că Marshall face o treabă extraordinară, dar se simțea mereu stânjenit când vorbea cu el. Era întru câtva o ființă lipsită de viață, ca și când sufletul i-ar fi părăsit trupul. O parte din el murise odată cu Paloma, iar Marshall știa asta mult prea bine. Singurul lucru pe care voia să-l știe era când își putea relua munca sub acoperire, oriunde în America de Sud, atâta vreme cât nimeni nu-l recunoștea sau nu-l asocia cu Raul. Iar Bill era aproape convins că Marshall dorea să se întoarcă pentru a se răzbuna. Marshall nu-și putea imagina că avea să-și petreacă tot restul zilelor la un birou. Avea munca sub acoperire în sânge și nu se putea întoarce la viața reală. Fusese un agent sub acoperire, căruia i se ceruse să învețe toate manierele, obiceiurile și tradițiile unei alte țări și să devină un nativ din toate punctele de vedere. Acum i se ordona să uite tot ce învățase, să se întoarcă acasă și să devină o persoană pe care abia dacă o mai ținea minte. „Viața reală" era mult mai plictisitoare decât cea periculoasă și interesantă pe care o trăise sub acoperire.

Cei de la DEA erau hotărâți să-l țină acolo un an și să-l reevalueze apoi. Habar n-aveau ce aveau să facă în privința lui după primul an, deși Marshall le ceruse de câteva ori să-l transfere în Mexic și insistase că nimeni nu-l putea recunoaște acolo. Psihologul recomandase ca Marshall să rămână în Statele Unite o perioadă mai lungă și să se reacomodeze cu viața de acolo, fără efort. Marshall se simțea de parcă ar fi trăit viața altcuiva. Îi era dor de misiunile primite de la Raul, de întâlnirile lor din fiecare dimineață, de paharele

cu brandy din fiecare seară şi de ultimul trabuc al serii, în timp ce recapitulau întâmplările zilei. Deşi ştia ce făcuse acolo şi din ce motiv, se împrietenise cu Raul. Indiferent cât de mult îl ura acum pentru ceea ce le făcuse Palomei şi copilului, lui Marshall îi era pe atât de dor de camaraderia lor, de conversaţiile lor inteligente şi de deciziile luate împreună, pe cât tânjea după frumuseţea tulburătoare a Palomei, după traiul de ea. Era o lume dispărută acum pentru totdeauna, pe care nu o putea înlocui nimic în Statele Unite. Se simţea de parcă era prins într-un vid şi suspendat în spaţiul dintre două lumi.

În luna mai, lui Marshall nu-i venea să creadă că trecuseră doar trei luni de când revenise acasă. Parcă trecuseră trei ani. Nu putea concepe că mai trebuia să-şi petreacă încă nouă luni la un birou din cadrul DEA, şi cu atât mai puţin că avea să-şi petreacă tot restul vieţii aici dacă nu mai voiau să-l trimită înapoi pe teren. În iunie începuse să facă presiuni serioase ca să fie trimis oriunde într-o ţară vorbitoare de spaniolă, unde îşi putea folosi experienţa în lupta contra drogurilor şi unde putea găsi noi provocări. Mai mult ca oricând, îşi dorea să lucreze sub acoperire şi să scape de la Pentagon.

Trecu o vară lungă, umedă şi toridă în Washington şi veni luna septembrie. Marshall îşi petrecuse fiecare sfârşit de săptămână în apartament şi simţea că înnebuneşte. Ceru o întâlnire cu Bill Carter şi îl întrebă dacă plănuiau cu adevărat să-l ţină în Washington un an întreg înainte să-l trimită în următoarea misiune. Se simţea ca şi când ar fi fost pedepsit pentru că făcuse o treabă prea bună în Columbia, pentru că se implicase foarte mult, deşi acesta fusese lucrul esenţial pentru succesul misiunii sale acolo. Raul îl pedepsise deja destul.

– Nu mai bine profiţi cât timp eşti aici? răspunse Bill Carter. Ai atâtea lucruri de făcut în Washington. Nu ţi-ai luat nici o vacanţă. Nu vrei să mergi undeva? îl întrebă el cu amabilitate, în timp ce Marshall îl privea încruntat.

– Da. Oriunde în America Centrală sau de Sud. Vreau să mă întorc la muncă. N-am nimic de făcut aici.

Bill observase şi el asta şi auzise de la alţii că Marshall nu-şi făcuse nici un prieten de când se întorsese aici. Considera că postul

lui din Washington era temporar. Era un cameleon perfect atunci când lucra sub acoperire, dar asta însemna că nu mai ştia cum să fie el însuşi. Singurul „el însuşi" pe care îl cunoştea era omul de încredere al unuia dintre cei mai puternici dealeri de droguri din America de Sud. Acum agentul special Marshall Everett îi era complet străin. Îşi lăsase părul să crească puţin după ce îl răsese atunci când plecase din Bogota. Barba nu era agreată la Pentagon. Nici nu se mai recunoştea când se privea în oglindă, fără părul lung, barba şi hainele militare.

Simţea că trăia o minciună zi de zi. Venea la lucru, dar îşi ura jobul şi nu-i păsa deloc de ceilalţi agenţi care lucrau acolo. Nici măcar nu voia să-i cunoască. Nu avea nimic în comun cu ei. Oamenii ca el erau pe teren, făcând ceea ce voia şi el să facă, încercând să distrugă reţeaua cartelurilor de droguri şi să le stopeze activitatea. Asta era o muncă importantă. Marshall îşi pierdea vremea la birou, acolo unde fusese trimis, dar până şi superiorii lui se vedeau nevoiţi să recunoască faptul că talentele lui Marshall erau irosite acolo.

– Să vedem cum te simţi la sfârşitul anului, spuse Bill Carter, ducându-l cu vorba, dar în acel moment nu se gândea la nici o misiune sub acoperire pentru el.

Nu voia ca Marshall să se întoarcă în America de Sud şi să se răzbune. Trebuia să-şi păstreze calmul şi un punct de vedere neutru în orice situaţie. Bill nu avea deplina convingere că Marshall era în stare de asta. Pierduse prea mult şi plătise un preţ mult prea mare făcându-şi munca de care era pasionat. Nu mai era obiectiv, ci căuta să se erijeze într-o vendetă personală, dar superiorii lui nu-i puteau permite să facă aşa ceva în numele DEA-ului.

Le era greu să-l evalueze şi să-şi dea seama unde să-l trimită. Căutau un post rezonabil atât pentru el, cât şi pentru DEA, în care să nu-şi pună viaţa în pericol şi care să nu pericliteze nici operaţiunile în desfăşurare ale DEA. Marshall nu-şi făcuse prieteni în Washington şi nu avea nici o iubită. Încă nu putea să uite femeia şi copilul pe care îi pierduse. Nimic din profilul său actual nu îl recomanda să lucreze din nou sub acoperire, dar toată lumea era de acord că el era irosit acolo, iar Marshall ştia şi el asta. Devenea din ce în ce mai descurajat pe zi ce trecea. Hotărâse deja că, dacă nu

primea o misiune sub acoperire până la sfârşitul anului următor, avea să-şi dea demisia din agenţie. Habar nu avea însă ce avea să facă după aceea. Nu ştia decât să lucreze ca agent al DEA.

Bill Carter discută despre acest subiect cu Jack Washington, omologul lui din Serviciul Secret. Erau vechi prieteni şi se sfătuiau mereu în privinţa chestiunilor dificile de serviciu, deşi fiecare era loial agenţiei lui şi oamenilor care lucrau pentru el.

– Am un tip care se plictiseşte de moarte la birou la Pentagon, îi spuse Bill prietenului său din Serviciul Secret. E deosebit de talentat ca agent sub acoperire. L-am trimis în Ecuador şi în Columbia şase ani, dar s-a implicat mult prea mult. Din cauza unei scurgeri de informaţii am fost nevoit să-l rechemăm imediat ca să nu aruncăm în aer întreaga operaţiune şi să-i ucidem pe toţi. Dar cred că l-am scos de-acolo prea târziu. Nu s-a întors acasă decât pe jumătate. Fizic e în Washington, dar inima şi mintea lui au rămas în junglă, la sud de Bogota. Avea o iubită acolo. Ţinta noastră a împuşcat-o la câteva ore după plecarea lui. Devine o epavă sub ochii mei. Se pricepe de minune la ceea ce face, dar ştim cu toţii că încă nu şi-a revenit complet, chiar dacă el nu recunoaşte asta. Nu ştiu ce naiba să mă fac cu el.

Bill se gândea la asta de luni întregi. Talentul lui Marshall era irosit acolo.

– Asta-i problema cu ai voştri: îi trimiteţi să trăiască chipurile o viaţă adevărată într-o situaţie falsă, ajung să o ia de bună şi, când se întorc acasă, habar n-au cine sunt de fapt. Am văzut mai mulţi agenţi extraordinari traumatizaţi de asta. Ştiu că în asta constă slujba, dar plătesc un preţ uriaş agenţii voştri. Nu se mai întorc întregi acasă, la fel ca informatorii militari din zonele de război.

– Unii se întorc, spuse convins Bill.

Jack Washington nu-l credea. Văzuse destui agenţi care se întorseseră distruşi din misiunile sub acoperire. Ei erau victimele războiului împotriva drogurilor.

– Agenţii noştri îşi riscă viaţa zi de zi, dar viaţa lor e bine ancorată în realitate. Ştiu cine sunt, pentru cine lucrează şi pe cine apără. Nu o iau razna încercând să devină o altă persoană, într-o altă cultură,

vorbind o altă limbă dintr-o altă țară. Nu-l poți trimite într-un loc ceva mai lipsit de riscuri?

– Chiar nu am nimic pentru el acum. Cere întruna să fie trimis în Mexic, dar nu sunt convins că ar fi în siguranță nici acolo. Echipa de psihologi care s-a ocupat de el recomandă să rămână un an acasă. Problema e că pentru el aici nu mai e „acasă" Casa lui e o tabără din junglă, alături de membrii unuia dintre cele mai mari carteluri de droguri din Columbia.

– Asta vreau să spun, răspunse Jack.

Bill știa că Jack avea dreptate, dar detesta să admită cât de mult sufereau agenții lui uneori. Era inevitabil însă, având în vedere cu ce se ocupau. Amândoi știau că acesta era adevărul.

– Deci, ce să fac cu el? spuse îngrijorat Bill. Se simțea responsabil pentru Marshall și pentru suferințele lui și voia să-l ajute acum. E un agent extraordinar. Unul dintre cei mai buni. Locul lui e pe teren. Evaluările lui psihologice sunt în regulă. Psihologii cred că are nevoie de timp ca să se reacomodeze cu Statele Unite, dar se pare că nu se poate obișnui cu viața de aici. Se vede clar. Merită un post mai bun decât cel de aici. Cred că are de gând să-și dea demisia din cauza muncii de birou. Ar fi păcat. E unul dintre cei mai talentați și sârguincioși agenți de-ai noștri. Are cele mai bune instincte pe care le-am văzut vreodată.

– Mi-ar prinde bine unul ca el, spuse zâmbind Jack. Și agenții mei obosesc. E destul de plictisitor să păzești foști președinți. Slavă Domnului că nu au prea multe ocazii să arate tot ce știu! Băieții tăi de pe teren își folosesc zi de zi talentul și tot ce au învățat. Viețile lor depind de asta. Apoi îi veni o idee și îl privi nedumerit pe Bill. Spuneai că ți-e teamă să nu-și dea demisia. Crezi că ar renunța la DEA ca să vină să lucreze pentru noi? Am două posturi în corpul de securitate prezidențială. Un tip a murit de atac de cord acum două săptămâni. Avea treizeci și nouă de ani. Perfect sănătos, fără nici o afecțiune cardiacă. Pur și simplu s-a prăbușit în timp ce făcea jogging într-o dimineață. Celălalt e unul dintre cei mai buni agenți ai mei, dar a cerut concediu, fiindcă soția lui are cancer și vrea să stea acasă și să aibă grijă de ea și de copii. Știu că nu angajăm oameni din alte servicii, dar, dacă-mi place tipul, ce-ar fi să-i dai un mic

concediu şi să mi-l trimiţi şase luni sau un an? Pare să fie ceea ce ne trebuie şi ar putea fi mai interesant pentru el decât să stea şi să analizeze rapoarte în departamentul spaniol de la DEA. Având în vedere CV-ul lui, este genul care acţionează, nu analizează. Ce crezi? Tu îl cunoşti – cât de educat e? S-ar descurca cu protocolul de la Casa Albă? E totuşi Casa Albă, nu jungla din Columbia. Are ce-mi trebuie?

Jack avea nenumăraţi alţi agenţi pe care putea să-i folosească, dar era interesat de povestea pe care i-o spusese Bill, mai ales că era vorba de un post pe termen scurt. Everett putea să-i ţină locul agentului care ceruse concediu pentru probleme familiale. Apoi se putea întoarce la DEA ca să lucreze din nou sub acoperire.

Jack ştia că, dacă angaja pe cineva din Serviciul Secret, acea persoană nu avea să mai dorească să părăsească postul când agentul revenea din concediu. Corpul de elită al preşedintelui era considerat o slujbă râvnită de oricine din Serviciul Secret. Era un serviciu riscant, desigur, dar nici pe departe la fel de periculos precum ceea ce făcuse Marshall pentru DEA. Jack ştia că agenţii DEA preferau să-şi rişte viaţa zi de zi, trăind pe muchie de cuţit. Marshall ar fi fost cu siguranţă în stare să lucreze ca bodyguard pentru preşedinte, dacă voia şi dacă era dispus să facă asta.

– De ce nu mi-l trimiţi mie? Mă ocup eu de el. Dacă îi dai concediu, poate reuşesc să-l „împrumut" vreo şase–nouă luni. Dacă-mi place tipul, o să-i cer preşedintelui părerea. Am făcut lucruri mai ciudate, şi e posibil să iasă bine pentru toată lumea. Cel puţin aşa nu va mai sta la birou şi nici nu-şi va da demisia, ceea ce va fi în avantajul tă. Vorbeşte cu el şi vezi ce zice.

Apoi îşi continuară conversaţia pe alte teme: un scandal în Senat, câteva schimbări în structura Ministerului Justiţiei şi un nou judecător la Curtea Supremă a cărui numire luase pe toată lumea prin surprindere. Noul preşedinte era tânăr şi avea câteva idei foarte diferite, pe care nu le agreea toată lumea. Washingtonul nu ducea niciodată lipsă de subiecte de discuţie. Ambilor bărbaţi le plăceau slujbele lor şi responsabilitatea care decurgeau din acestea. Se despărţiră după prânz, nu înainte ca Jack să-i reamintească lui Bill să discute cu agentul lui despre un transfer temporar la Serviciile

Secrete. Bill îi promise să nu uite, dar nu-şi găsi timp pentru asta decât a doua zi. Îl chemă pe Marshall la el în birou. Acesta intră cu o expresie plină de speranţă.

– Veşti bune? Mă trimiţi înapoi pe teren?

Marshall arăta ca un copil în dimineaţa de Crăciun, de parcă ar fi sperat în continuare că Moş Crăciun avea să apară dintr-o clipă în alta. Bill detesta faptul că trebuia să-l dezamăgească.

– Nu aşa cum te aşteptai, răspunse el imediat, pentru că nu voia să-i dea speranţe false, iar Marshall se posomorî în acea clipă. Ieri am luat prânzul cu un prieten bun al meu. Lucrează în Serviciul Secret şi mi-a spus că are nişte probleme. Tocmai a pierdut doi agenţi din corpul de elită al preşedintelui.

– Am citit că unul a avut un atac de cord acum două săptămâni. Celălalt ce-a păţit?

– I s-a îmbolnăvit soţia şi a cerut concediu. De regulă, nu ne trimitem oamenii la Serviciile Secrete, după cum ştii şi tu, dar prietenul meu a avut o idee interesantă. Dacă-ţi iei concediu de la DEA, ar putea să te „împrumute" o vreme, până când celălalt agent se întoarce. Spune-mi, ţi-ar plăcea să fii garda preşedintelui?

Câteva clipe, chipul lui Marshall se întunecă. Nu se aşteptase deloc la aşa ceva. Îşi ura slujba de birou, dar nici ideea de a sta degeaba pe coridoarele Casei Albe sau la cinele oficiale nu-i surâdea deloc. Voia să se întoarcă pe teren, să simtă adrenalina zi de zi şi să servească unui scop în lupta cu adevăraţii răufăcători. Se înrolase în DEA ca să facă lumea un loc puţin mai sigur. Ca agent în corpul de elită al preşedintelui, nu prea avea ce face, la fel ca în acel moment, la Pentagon – asta dacă nu cumva exploda vreo bombă sau avea loc vreo tentativă de asasinat.

– Nu ştiu, răspunse sincer Marshall. Nu pentru asta am fost pregătit. Vreau să mă întorc pe teren şi să fac ceea ce ştiu să fac. Nu vreau să fiu babysitter sau să lucrez la birou. Vreau muncă de teren.

– Şi asta vei face din nou, îl asigură Bill, dar nu încă. Trebuie să mai treacă timp. Oamenii de-acolo te cunosc. N-am de gând să te trimit înapoi doar ca să te ucidă. Trebuie să aştepţi până se mai liniştesc lucrurile. Riscai deja foarte mult când ai plecat. Între timp, e mai bine să lucrezi în garda pentru preşedinte. În plus, o să fii şi

bine plătit. Cei de-acolo nu se joacă. Vrei să stai de vorbă cu prietenul meu din Serviciul Secret?

Marshall încuviință din cap precaut, fără să fie pe deplin convins. Nu i se părea genul de slujbă care să i se potrivească.

Când merse să-l viziteze pe Jack Washington, peste trei zile, Marshall îl găsi foarte charismatic și incredibil de convingător. Vorbea despre postul de gardă prezidențială în termeni atât de incitanți de parcă ar fi vorbit despre ceea ce făcuse Marshall în ultimii șase ani, deși nu era convins de adevărul spuselor sale. Jack încerca să facă jobul să pară foarte interesant și îi reamintea lui Marshall cât de plictisitor era cel ocupat de el la departamentul spaniol. Cel oferit de Jack părea mult mai atrăgător.

– Chiar e posibil să mă transferați temporar la Serviciile Secrete?

Marshall nu voia să părăsească definitiv DEA, iar Jack se arătă înțelegător în această privință, cu atât mai mult cu cât rămase impresionat de întâlnirea cu Marshall. Tipul era inteligent și înțelegea rapid toate insinuările lui Jack. Arăta prezentabil și era un tânăr foarte deștept.

– Dacă trag niște sfori, cred că pot să te împrumut de la DEA, spuse precaut Jack; nu mai făcuse niciodată asta cu un agent DEA, dar era dispus să încerce.

– Vreau să fie foarte clar, spuse Marshall. Nu e ceea ce vreau să fac, iar dacă mi se oferă o misiune sub acoperire oriunde în América de Sud, am de gând s-o accept imediat. Dar ai dreptate, e mai bine decât să stau la birou. Ce trebuie să fac ca să devin gardă prezidențială?

– Trimite-mi CV-ul și voi discuta cu persoanele potrivite despre faptul că am mare nevoie de tine. Le pot spune că e o ocazie rară să avem pe cineva de la DEA. Acum câțiva ani am făcut același lucru cu un agent de la CIA, iar acum vreo zece ne-a venit și un agent special de la FBI. Se mai întâmplă, deși nu foarte des. Uneori însă merită birocrația și provocările, dacă agentul este potrivit pentru postul respectiv.

– Mi-ar plăcea să încerc. Măcar așa ies din birou, spuse Marshall, căruia începea să-i surâdă ideea. Dacă mai rămân acolo cinci luni

sau mai mult, o să înnebunesc. Sau poate chiar o să-mi dau demisia. M-am gândit la asta.

Jack nu era surprins. Şi Bill bănuise acelaşi lucru şi nu voia să-l piardă.

– Ei bine, nu face asta, spuse calm Jack. Poate aşa rezolvăm problemele amândurora. Trimite-mi CV-ul tău şi o să pun o vorbă pentru tine unde trebuie. Uneori trebuie pur şi simplu să fii creativ.

Marshall încuviinţă din cap, brusc interesat de idee, deşi nu i se păruse foarte strălucită la început. Marshall voia acţiune, trăia pentru asta şi tânjea după adrenalină de când se întorsese.

Jack nu mai luă legătura cu el până la sfârşitul lunii octombrie. Iniţial, vorbise cu Bill şi obţinuse aprobarea de care avea nevoie de la superiori. Îl verificaseră pe Marshall şi le plăcuse tot ce aflaseră. Iar, dacă Marshall era de acord, Jack voia ca Bill să pregătească documentul prin care Marshall primea un an sabatic, putând veni apoi să lucreze la Casa Albă. Era o poziţie prestigioasă, iar când Jack îi dădu lui Marshall mai multe detalii, acesta fu entuziasmat. Ştia că nu e un post la fel de interesant ca munca sub acoperire, dar era mult mai bine decât să stea la birou, lucru care îl înnebunea, şi era o îndatorire extrem de apreciată.

După ce documentele pentru transfer se întoarseră cu aprobările necesare, Jack îl sună pentru a-l anunţa că începea lucrul de luni. Postul celuilalt agent, cel care murise din cauza unui atac de cord, fusese ocupat deja de un alt agent din Serviciile Secrete. Marshall era o excepţie. Era angajat doar pe perioada absenţei agentului care avea grijă de soţia lui. Se întrebă dacă ceilalţi agenţi din garda preşedintelui aveau resentimente faţă de el pentru că obţinuse o aprobare specială pentru acea slujbă. În acest caz, putea să facă faţă situaţiei.

În prima zi, Marshall era emoţionat. Nu era sigur la ce să se aştepte. Odată ce ajunse acolo, i se descriseră îndatoririle postului şi i se făcu un tur al zonei în care urma să lucreze, incluzând Biroul Oval şi apartamentele private. Un consilier nu reuşi să-i arate decât o parte din apartamentele private, fiindcă prima-doamnă şi copiii tocmai serveau cina. Preşedintele zburase până la New York cu Air Force One, ca să ţină un discurs la ONU în acea seară, dar

prima-doamnă rămăsese acasă. Persoana care conducea turul îi spuse că prima-doamnă lua deseori masa alături de copii când nu era nevoită să ia parte la întruniri oficiale. Îi plăcea să-şi petreacă timpul cu copiii, care aveau şase, respectiv nouă ani. Cuplul prezidenţial ţinea mult la copii, iar preşedintele era adesea văzut jucându-se cu copiii la sfârşit de săptămână. Asta făcea administraţia actuală să pară ceva mai relaxată, iar Casa Albă semăna mai mult cu un cămin. Fiica preşedintelui se furişase odată ca să vadă un dineu oficial şi fusese fotografiată privind pe furiş de după balustrada scării principale. Fotografia era adorabilă, spusese un membru senior al Serviciilor Secrete, dar Marshall nu-şi amintea s-o fi văzut. Nu prea avusese de-a face cu copiii până atunci, nici când lucrase sub acoperire, nici altcândva. Copilul lui cu Paloma ar fi fost primul.

I se spuse să se prezinte pentru prima tură. Se îmbrăcase într-un costum negru, pe care îl cumpărase pentru serviciu şi venise devreme ca să i se facă turul Casei Albe şi să primească instrucţiunile necesare. Când plecase de la DEA pentru „anul sabatic", Bill îi urase noroc exprimându-şi speranţa că avea să-i priască noua lui misiune temporară, dar nu într-atât încât să abandoneze DEA definitiv. Bill îi promisese să-l caute din când în când ca să vadă cum se descurcă şi îi spuse clar că, dacă Marshall voia să se întoarcă în America de Sud şi să lucreze sub acoperire, DEA încă îl voia. Marshall îl asigură de faptul că nu se răzgândise şi că, între timp, intenţiona să îşi facă treaba cât mai bine în garda prezidenţială.

– Să ne faci mândri, îi spusese Bill Carter.

– Aşa voi face, domnule, îl asigurase Marshall cu un zâmbet, apoi plecase.

În prima dimineaţă, Marshall primi sarcina de a sta într-un anumit loc în faţa Biroului Oval şi să-l urmeze pe preşedinte dacă pleca undeva. Alţi trei agenţi din Serviciile Secrete erau prin preajmă. Nimeni nu se aştepta ca preşedintele să iasă din birou înainte de ora prânzului, când urma să servească masa împreună cu familia. Apoi avea o după-amiază plină de întâlniri, tot în Biroul Oval. Supervizorul lui Marshall îi spuse că preşedintele avea programate o serie de teleconferinţe şi întâlniri în persoană pentru restul zilei, unele cu alţi preşedinţi de stat străini.

Marshall stătea deja în același loc de două ore, ca o statuie într-un costum, cu „spaghete" în ureche, denumirea... jargon care circula printre agenți pentru casca și firul pe care aceștia le purtau ca să țină mereu legătura prin radio. Casca lui Marshall era pornită, iar el era atât de plictisit că se străduia să nu adoarmă în picioare. Câteva femei drăguțe trecură grăbite pe lângă el, ducând hârtii, dosare și iPaduri. Marshall se holbă la pantofii lui o clipă, când văzu două picioare micuțe apărând în fața lui. Erau încălțate în pantofiori roz, cu fundițe. În clipa în care le zări, Marshall își ridică privirea. O fetiță cu părul blond, prins în codițe, căreia îi lipseau dinții din față, îl privea cu o expresie foarte serioasă. Purta o fustă gri și un pulover roz. Era incredibil de drăguță și îl studia atentă pe Marshall. Era chiar mai drăguță decât în poze și avea niște ochi mari, albaștri, care îl priveau fix. Marshall fu uimit de privirea ei intensă, directă. Spre surprinderea lui, fiica în vârstă de șase ani a președintelui nu era însoțită.

– Nu te-am mai văzut până acum, spuse fetița pe un ton hotărât. E prima ta zi?

– Da, am început de astăzi, răspunse el, vorbind de parcă ar fi avut de-a face cu un adult care îi pusese aceeași întrebare, pentru că nu era sigur cum să i se adreseze și nu se așteptase să îl ia la întrebări.

– Îți place? întrebă ea politicoasă.

Marshall încuviință din cap, încercând să nu zâmbească amuzat. Fetița arăta ca un spiriduș micuț și haios. Nu se așteptase să o întâlnească sau să vorbească cu ea.

– Da, foarte mult, răspunse el. Toată lumea e foarte de treabă, adăugă el, întrebându-se dacă fetița se plimba mereu prin Casa Albă de capul ei și de ce nu era la școală.

– Pe mine mă cheamă Amelia. El e tatăl meu, spuse ea, arătând spre Biroul Oval, iar Marshall încuviință din cap. Ai făcut cunoștință cu tati?

– Nu, nu încă. A fost ocupat toată dimineața.

Amelia dădu din cap aprobator, de parcă s-ar fi așteptat la asta, apoi îi răspunse la întrebarea lui nerostită.

– Şi eu sunt ocupată de obicei, dar copiii de la şcoală s-au îmbolnăvit de varicelă, şi mama nu vrea să mă îmbolnăvesc şi eu. Cică îţi ies bube şi te mănâncă. Tu ai făcut vreodată varicelă?

– Cred că da, nu mai ţin minte, răspunse Marshall pe un ton serios, continuându-şi conversaţia cu noua lui prietenă cu pantofiori roz.

– Ei bine, eu nu sunt bolnavă, aşa că n-o să iei de la mine atunci. Fratele meu a făcut anul trecut, dar nu am luat nici atunci, aşa că mami nu vrea să mă îmbolnăvesc acum. Martha, guvernanta noastră, e bolnavă de gripă. Mami s-a dus la coafor, aşa că am venit în vizită. În ce te costumezi de Halloween?

Marshall rămase surprins şi începu să râdă.

– Nu ştiu, nu m-am gândit la asta, răspunse el.

Nu mai purtase un costum de Halloween de douăzeci de ani.

– Ar trebui să te gândeşti, spuse ea solemn. Halloweenul e mâine.

– Tu în ce te costumezi? întrebă Marshall.

Conversaţia îi făcea plăcere. Amelia era foarte inteligentă şi amuzantă. Parcă nu se mai plictisea atât de mult stând în faţa Biroului Oval. Era cu siguranţă mai interesant decât să stea la birou zi de zi.

– Voiam să fiu Cenuşăreasa, dar mi-e greu să merg în pantofiori şi mi-e frică să nu cad, aşa că o să mă deghizez în şoarece. Pot să mă încalţ cu pantofiorii de balet şi să-mi iau un tutu, adăugă ea cu o expresie mulţumită.

– Un şoricel într-un tutu, zâmbi Marshall. Ce idee grozavă!

– Fratele meu o să fie vampir. Tati i-a cumpărat nişte sânge artificial. Mami spune că o să facă mizerie peste tot, chicoti ea.

Ideea că preşedintele Statelor Unite mersese să-i cumpere sânge artificial fiului său ca să se deghizeze în vampir i se părea un lucru foarte firesc lui Marshall. El nu făcuse nici pe departe lucruri atât de normale în ultimii şase ani, dar pesemne că aşa făceau oamenii care aveau familie şi copii. În aceeaşi clipă, uşa Biroului Oval se deschise şi preşedintele rămase în cadrul ei, surprins să-şi vadă fata vorbind cu unul dintre agenţii de la Serviciile Secrete însărcinat cu paza uşii. Se uită la Marshall şi zâmbi, apoi îşi coborî privirea la fiica sa cu o expresie nedumerită.

– Ce faci aici de capul tău, domnişoară?

– Martha e bolnavă, şi mami e la coafor. I-am spus de sângele artificial pe care l-ai cumpărat pentru Brad. El nu vrea să se deghizeze în nimic, spuse ea, arătând spre Marshall. A uitat că Halloweenul e mâine. I-am povestit despre şoarecele meu.

– Cred că e aproape ora prânzului. Mami o să se întrebe pe unde umbli. I-ai spus că vii aici?

Preşedintele vorbea la fel ca orice alt părinte. Amelia afişă imediat o expresie sfârşită.

– E ocupată.

În plus, fetiţei îi plăcea mult să se furişeze şi să-şi viziteze tatăl. Făcea asta ori de câte ori se putea.

– Te duc înapoi sus, spuse preşedintele, apoi se întoarse spre Marshall cu o expresie prietenoasă. Mulţumesc că ai avut grijă de fiica mea. Are mulţi prieteni la Casa Albă.

Amelia adora să apară pe neaşteptate la biroul tatălui ei. Preşedintele dispăru în liftul privat, iar Amelia se întoarse şi îi făcu cu mâna lui Marshall, apoi intră în lift şi îi strigă, înainte ca uşile să se închidă:

– Vin mâine să-ţi arăt costumul!

Cu această promisiune, îi mai făcu o dată cu mâna, apoi ea şi tatăl ei dispărură.

– E drăguţă, nu-i aşa? spuse una dintre asistentele preşedintelui, trecând grăbită pe lângă el cu braţele încărcate de cărţi. Amândoi sunt, şi ea, şi Brad. Are nişte copii foarte drăguţi. Mereu trec pe-aici. E unul dintre avantajele postului.

Marshall nu fusese entuziasmat să lucreze la Serviciile Secrete, fiindcă i se păruse un post plictisitor, deşi nu la fel de plictisitor ca cel ocupat la Pentagon. Însă nu se aşteptase să găsească o asemenea atmosferă familială creată de copiii preşedintelui. Spre surprinderea lui, era nerăbdător să o vadă pe Amelia costumată în şoarece. Se întreba dacă copiii aveau să treacă şi pe la birou ca să ceară bomboane. Acum, că o întâlnise pe Amelia, avea sentimentul că face şi el parte din familie. Nu mai era vorba de un simplu job, iar lui Marshall îi plăcea asta. Faptul că văzuse calitatea umană care-i

caracteriza pe membrii familiei președintelui îi dădea o altă măsură a jobului.

Președintele se întoarse peste zece minute și dădu mâna cu Marshall.

– Sper că Amelia nu te-a torturat cu întrebările. Îi place să-și facă noi prieteni.

– Absolut deloc. Mi-a povestit despre costumul ei de Halloween și despre sângele artificial pentru fiul dumneavoastră.

– Bănuiesc că o să văd sânge artificial peste tot mâine. Mai ales pe noua canapea albă, pe care a cumpărat-o soția mea, și bineînțeles că o să dea vina pe mine. Amelia zicea că ar trebui să vin costumat mâine la lucru, îi spuse președintele noului agent de la Serviciile Secrete, măsurându-l în același timp din priviri.

Îi plăcea că agentul fusese prietenos cu fiica lui, și Amelia îi confirmă că era un tip cumsecade, iar președintelui i se părea un om agreabil.

– Mă gândeam să mă deghizez în Superman, continuă el, dar nu știu ce părere ar avea presa despre un președinte în colanți.

Amândoi se amuzară de gluma președintelui, apoi acesta se întoarse în Biroul Oval ca să se întâlnească cu un șef de stat din Orientul Mijlociu. Marshall aflase deja că prim-ministrul Marii Britanii urma să aibă o întâlnire cu președintele în ziua următoare, deși, probabil, nu avea de gând să se costumeze. Imaginea președintelui costumat în Superman îl făcu pe Marshall să râdă. Nu se mai simțea la fel de încordat, deși era prima dimineață la noul lui serviciu, mai cu seamă unul de acest fel. Era foarte diferit de ceea ce făcea de obicei, lucrând sub acoperire pentru DEA. Marshall și președintele nu se mai întâlniră până la sfârșitul zilei.

Phillip Armstrong ieși din Biroul Oval la ora șapte, salută pe toată lumea și îi zâmbi lui Marshall.

– Ți-a plăcut prima ta zi? întrebă el.

Îi plăcea cum arăta Marshall și îl remarcase de la bun început, chiar și înainte să o cunoască pe Amelia. Marshall încuviință cu un zâmbet.

– A fost o primă zi foarte interesantă, domnule. Mulțumesc. Și mi-a făcut plăcere să o cunosc pe fiica dumneavoastră.

– În garda cui ai mai lucrat înainte?

Președintele presupunea că Marshall mai lucrase ca agent în garda vreunui fost președinte sau a vreunui alt demnitar.

– De fapt, am fost transferat temporar de la DEA. Am lucrat sub acoperire în America de Sud în ultimii șase ani. Ultimele opt luni le-am petrecut la Pentagon, așteptând următoarea misiune. M-au trimis aici cu titlul de împrumut în slujba dumneavoastră, zâmbi Marshall.

– Sunt sigur că ți se pare foarte plictisitor, spuse președintele, ridicând o sprânceană.

Era impresionat de experiența profesională a lui Marshall. Tipii care lucrau sub acoperire pentru DEA alcătuiau o elită dură și duceau o viață complet diferită în cele mai grele condiții, riscându-și pielea zi de zi.

– Nu, domnule. Doar diferit. La Pentagon e mult mai liniște decât aici.

În jurul lui se întâmplau multe lucruri. Marshall era mai degrabă un observator pasiv, dar vigilent, doar dacă pe tot parcursul zilei președintele nu cumva pleca în altă parte, ceea ce nu se întâmplase. Încă de dimineață fusese ocupat în Biroul Oval și nu ieșise decât ca să-și conducă fiica la etaj.

– Ei bine, îți urez bun venit în Casa Albă. Sper să te simți bine aici. Ne bucurăm să te avem în echipă, spuse cordial președintele.

Apoi merse să vorbească cu una dintre secretarele lui, urcă în liftul privat imediat după aceea și dispăru la etaj. Phillip Armstrong părea un om liniștit și familist. Fusese de treabă cu Marshall și îl făcuse să se simtă ca acasă în prima lui zi de lucru. Era un tip fermecător, iar sondajele arătau că majoritatea americanilor erau de aceeași părere.

Când Marshall plecă de la Casa Albă, după prima zi de lucru, ajunse la concluzia că fusese o zi bună. Nu mai vâna răufăcători, nu mai încerca să le distrugă planurile și nici nu mai organiza transporturi pentru tone de cocaină către Africa, Caraibe sau Statele Unite. Acea zi i se păruse una normală, deși lucra la Casa Albă și vorbea cu președintele Statelor Unite. Marshall începea să creadă că poate nu era chiar așa de rău, cel puțin pentru o vreme. Îi făcuse

plăcere să o cunoască și pe fetița președintelui. Conduse cu zâmbetul pe buze până la apartamentul lui mobilat și utilat din Georgetown și, în seara aceea, se simți ca și când s-ar fi întors acasă, deși pereții erau goi, iar decorațiunile lipseau cu desăvârșire. Privind în jur, se gândi că trebuia să facă ceva ca să mai înveselească puțin atmosfera, de parcă privea apartamentul cu alți ochi. Pentru prima oară de când plecase din Columbia și aflase de moartea Palomei și a copilului, se simțea din nou viu. O fetiță cu codițe împletite și pantofiori roz, sclipitori îl înduioșase și îi făcuse ziua frumoasă.

Capitolul 4

Ziua următoare la Casa Albă fu mult mai activă decât prima. Marshall făcu parte dintr-un grup de şase bărbaţi din Serviciile Secrete desemnaţi să-l însoţească pe preşedinte, cu elicopterul, până la o întâlnire ce avea loc la Camp David cu premierul britanic. Rămaseră acolo până după prânz, apoi preşedintele ţinu un discurs în faţa Congresului. Se întoarseră la Casa Albă abia spre seară. Fusese o zi interesantă, iar prim-ministrul britanic şi consilierii lui fuseseră foarte prietenoşi cu toată lumea. Agenţii de la Serviciile Secrete americane şi omologii lor din Marea Britanie stătuseră de vorbă şi se simţiseră bine împreună. În plus, oamenii pe care îi cunoştea erau şi ei interesanţi. Marshall avusese ocazia să discute cu ceilalţi agenţi de la Serviciile Secrete cât timp preşedintele şi prim-ministrul serviseră masa. Păreau să fie relaxaţi, afişând o atitudine detaşată, dar, de fapt, erau mereu în alertă. Unul dintre ei făcea asta de peste douăzeci de ani, dar ceilalţi erau mai apropiaţi de vârsta lui Marshall. Erau curioşi să afle cu ce se ocupase Marshall la DEA, mai ales după ce acesta le spusese că se întorsese recent dintr-o misiune de şase ani în America de Sud, ceea ce însemna că se infiltrase în cartelurile de droguri sud-americane. Cu asta, le câştigă imediat respectul.

– Sunt sigur că e o schimbare al naibii de mare, spuse unul dintre agenţii mai tineri, admirativ. Mă gândeam şi eu să intru în DEA, dar m-am căsătorit imediat după ce am absolvit facultatea şi nu poţi face aşa ceva dacă ai şi familie. Marshall se gândi imediat la Paloma şi la

copilul lor şi încuviinţă din cap. Ai noroc că ai scăpat întreg de-acolo, continuă agentul. Am auzit tot felul de poveşti nasoale.

„Da, femeia pe care o iubeam şi copilul pe care îl purta în pântece au fost ucişi în chip de răzbunare", îi trecu prin minte lui Marshall, dar nu dădu glas gândului.

– Da, există destule poveşti nasoale, aprobă Marshall, dar nu mai spuse nimic altceva despre el; era obişnuit să-şi ascundă adevărata identitate, chiar şi acum. Cât timp eşti acolo nu te gândeşti la asta. Faci ce trebuie să faci. Dar ceea ce faceţi voi aici e la fel de important. Poate chiar mai important. Îi asiguraţi protecţie preşedintelui Statelor Unite. Asta e o sarcină foarte importantă. Eu nu făceam decât să-i urmăresc pe traficanţii de droguri şi să încerc să le compromit afacerile.

Toată lumea ştia că era aproape imposibil, dar Marshall reuşise să împiedice mai multe operaţiuni ale cartelurilor. După standardele lui, nu făcuse îndeajuns, dar potrivit superiorilor lui şi rapoartelor redactate despre el, aportul lui fusese uriaş, mai ales datorită informaţiilor cu care venise de acolo. Raul avea să fie vânat multă vreme. Marshall nu le spuse nimic despre toate acestea celorlalţi.

– A trebuit să pleci pentru că cineva te-a demascat? întrebă unul dintre ei, curios să afle mai multe despre el şi despre munca lui.

– Cineva a ciripit, spuse simplu Marshall. A trebuit s-o şterg rapid de-acolo.

În privirea lui nu se citea nimic despre cât de dureroasă fusese plecarea lui şi despre ceea ce lăsase în urmă.

– Ce viaţă dură! Probabil te bucuri că te-ai întors acasă.

În loc de răspuns, Marshall oftă. Adevărul era că nu se bucura deloc. Tânjea după viaţa lui de dinainte şi considera că prezenţa lui în Washington era doar temporară. Convingerea că avea să se întoarcă la munca sub acoperire într-o bună zi era singurul lucru care îl făcea să nu se dea bătut.

– E altceva, spuse sec, Marshall.

Noii lui colegi îşi amintiră ce se spunea despre agenţii sub acoperire: că ajungeau să fie dependenţi de această muncă.

– Probabil că vorbeşti foarte bine spaniola, spuse un alt agent, pe un ton plin de respect.

Marshall râse. Toată lumea observase cât de modest şi de discret era.

– Uneori, o vorbesc mai bine decât engleza, spuse el. N-am mai vorbit engleza de şase ani. Devii altcineva şi uiţi cine ai fost sau cine eşti cu adevărat. La început, totul pare destul de ciudat, dar după o vreme devine singura viaţă pe care o ştii.

Încă mai citea ziarele din America de Sud, mai des decât pe cele din America de Nord, şi urmărea programe spaniole la televizor, dar nu le spuse asta, fiindcă nu voia să pară ciudat.

– Deci ai terminat-o cu DEA? întrebă celălalt agent, cu interes.

– Sper că nu, răspunse încet Marshall. Mi se potriveşte. Poţi face mai multe lucruri şi să le cam încurci planurile traficanţilor. Poate că am ajuns dependent de adrenalină.

Toată lumea cunoştea o mulţime de agenţi care fuseseră ucişi la datorie lucrând pentru DEA, chiar şi în Statele Unite.

– Ai parte de adrenalină şi în slujba asta. Eu mă gândesc de multe ori cât de nasol trebuie să se fi simţit gărzile lui Kennedy după ce a fost împuşcat. Făceau tot posibilul, dar uneori se mai întâmplă şi tragedii... chiar dacă faci totul ca la carte, tot o dai în bară.

– La fel se întâmplă şi când lucrezi sub acoperire. Nu ştii niciodată cum se va sfârşi, dacă scapi sau nu cu viaţă.

Încuviinţară cu toţii în tăcere. Erau de acord. Întâlnirea cu premierul britanic se termină şi se mutară la Congres, unde rămaseră alături de preşedinte şi nu mai avură timp să stea de vorbă. Fusese însă o conversaţie interesantă, iar ceilalţi aflaseră câte ceva despre Marshall. Nu vorbea mult despre el şi încă încerca să se adapteze la noua activitate, dar se vedea că era foarte serios şi conştiincios.

Marshall nu se relaxă deloc până când preşedintele se întoarse în Biroul Oval şi Amelia îşi făcu apariţia în costumul ei de şoarece, cu pantofiorii roz de balet şi tutuul, la ora patru. Cineva îi pictase mustăţi de şoarece pe faţă. Zâmbea şi ţopăia, strecurându-se printre birouri, intra şi ieşea în fugă din birouri şi, când ajunse în faţa lui Marshall, îi zâmbi larg. Ţinea în mână un dovleac de Halloween din plastic, deja plin pe jumătate cu bomboane, iar câteva dintre secretare veniseră pregătite şi mai adăugară câteva bombonele în dovleac. Lui Marshall îi părea rău că nu avea nimic să-i dea. Nu se

gândise să cumpere bomboane pentru copii. La câteva minute după Amelia, apăru și fratele ei, un băiat drăguț și serios, într-un costum de vampir, cu sânge artificial picurându-i din colțurile gurii. Purta colți falși din plastic și îi scutură politicos mâna lui Marshall.

– El e fratele meu, Brad, îl prezentă Amelia.

– Marshall Everett, se recomandă el, scuturând mâna băiatului. Sângele ăla arată foarte tare, spuse el plin de admirație, iar băiatul de nouă anișori îi zâmbi încântat.

Marshall nu putea decât să-și imagineze dezastrul provocat de sângele fals ce picura de pe fața lui.

– Mergeți după bomboane? întrebă Marshall.

Amelia se arătă imediat dezamăgită și oftă.

– Tati nu ne lasă. Ar trebui să luăm niște agenți cu noi și n-ar fi distractiv. Trebuie să rămânem acasă. „Acasă" fiind, desigur, Casa Albă, dar câțiva dintre angajați deja le oferiseră bomboane. Dar am fost la parada de la școală, spuse mândră Amelia.

În acest timp, fratele ei bătu la ușa Biroului Oval, și o voce cunoscută îi invită înăuntru. Rămaseră acolo cu tatăl lor o jumătate de oră. Ieșiră împreună cu președintele, care avea sânge artificial pe cămașă și cravata pătată. Președintele îl privi mâhnit pe Marshall, care zâmbi.

– Văd că ați fost atacat de un vampir, domnule.

– Ai grijă să nu te prindă și pe tine, îl avertiză președintele.

Brad izbucni în râs, iar una dintre secretare trecu pe lângă ei și le dădu copiilor câte o ciocolată, zâmbind.

– Acum mergem la bucătărie, anunță Amelia.

Era mai prietenoasă și mai vorbăreață decât fratele ei, care îi părea timid lui Marshall. Amelia avea prieteni peste tot și se purta de parcă îl cunoștea pe Marshall de ani de zile. Deja îl considera unul dintre nenumărații ei prieteni. Copiii o șterseră curând, cu dovlecii de plastic aproape plini, iar președintele se întoarse la lucru. Marshall și ceilalți trei bărbați rămaseră la datorie în fața ușii.

– Sunt niște copii tare drăguți, remarcă unul dintre ceilalți bărbați. Sunt convins că nu duc o viață ușoară.

Dar era singura viață pe care o cunoscuseră. Tatăl lor fusese ales președinte în urmă cu doi ani, așa că Amelia avea patru ani când se

mutaseră aici, iar Brad şapte. Preşedintele făcuse parte din Senat opt ani înainte să fie ales, aşa încât aceasta era singura viaţă pe care copiii o cunoşteau şi care n-avea să se schimbe prea curând. Dacă sondajele se menţineau, preşedintele urma să fie ales pentru al doilea mandat, ceea ce însemna că Amelia urma să aibă doisprezece ani când vor fi plecat de la Casa Albă, iar Brad avea să fie deja la liceu. Era un loc interesant unde să-ţi petreci copilăria şi să ai o viaţă privilegiată, indiferent cât de normal îi trata tatăl lor.

În ziua următoare, Marshall o întâlni pe prima-doamnă pentru întâia oară. Era o versiune mai înaltă şi chiar mai drăguţă a Ameliei şi la fel de timidă ca Brad. Copiii semănau cu amândoi părinţii. Marshall şi-o putea imagina uşor pe Amelia preşedinte al Statelor Unite într-o bună zi, cu tot cu costumul de şoarece şi codiţele ei împletite. Mama lor era o femeie blândă şi inteligentă, care profesase ca avocat şi absolvise şefă de promoţie la Yale. Ea şi preşedintele fuseseră colegi la facultatea de drept şi, la puţin timp după ce se căsătoriseră, ea renunţase la propria carieră când soţul ei fusese ales senator. Era o soţie dedicată şi susţinea multe cauze caritabile, încercând să îmbunătăţească viaţile săracilor. Era o susţinătoare ferventă a tuturor programelor de combatere a sărăciei, mai ales a celor dedicate copiilor. Evita toate controversele şi problemele delicare, nu îşi asuma nici o poziţie politică agresivă şi era o soţie model. Era partenera perfectă a preşedintelui Statelor Unite. Învăţase franceza şi spaniola când soţul ei devenise preşedinte, iar actualmente studia chineza. Avea patruzeci şi doi de ani, fiind cu patru ani mai tânără decât soţul ei. Era frumoasă, avea o siluetă de invidiat, juca tenis, schia excelent şi se antrena cu un instructor personal în fiecare dimineaţă la ora şase. Iar americanii o adorau. Timiditatea moderată a Melissei Armstrong, în ciuda inteligenţei sale remarcabile, o făcea cu atât mai plăcută. Soţul ei afirma cu fiecare ocazie că datorită ei câştigase alegerile. Cei doi semănau întru câtva cu soţii Kennedy, dar într-o manieră mai modernă şi mai modestă. Nu erau ostentativi şi dădeau dovadă de naturaleţe mult mai populari şi mai îndrăgiţi decât orice altă familie prezidenţială din ultima vreme.

A doua zi după Halloween, Marshall o întâlni la un dineu oficial şi fu impresionat de felul în care arăta în rochia neagră de seară, care

îi acoperea un umăr şi îl lăsa pe celălalt dezgolit. Melissa îi remarcă imediat prezenţa şi ţinu să-l salute în răstimpul dintre doi oaspeţi.

– Amelia mi-a povestit despre tine, spuse ea cu căldură, afişând acel zâmbet timid atât de cunoscut.

Ceva din felul ei de a fi îi aminti imediat lui Marshall de Lady Diana când era tânără. Era acelaşi gen de frumuseţe blondă, dar într-un fel american.

– Fiica dumneavoastră e fantastică, o complimentă Marshall, iar fiul dumneavoastră e foarte chipeş, deşi era plin de sânge artificial de vampir când l-am văzut.

Melissa îşi dădu ochii peste cap auzind aceasta şi scoase un oftat.

– Ar trebui să vezi cum arată noua noastră canapea albă.

Preşedintele prezisese acest lucru, dar cumpărase sângele oricum, ca să-i facă fiului său pe plac. De multe ori încerca să se revanşeze cumva faţă de ei pentru stilul de viaţă restrictiv la care îi obliga. Nu se puteau ascunde de faptul că trăiau în Casa Albă şi nu puteau face multe activităţi „normale" Asta nu o deranja pe Amelia, dar îl supăra pe Brad de multe ori. Băiatul se înscrisese recent în clubul de fotbal pentru băieţi de la şcoală, dar era, inevitabil, însoţit de şase agenţi din Serviciile Secrete la fiecare antrenament sau meci.

Prima-doamnă reveni apoi la îndatoririle sale, dar conversaţia ei cu Marshall fusese scurtă şi prietenoasă, iar preşedintele îi adresă şi el câteva cuvinte prietenoase în acea seară. Pentru prima oară în carieră, Marshall avu impresia că fusese primit într-o familie, că nu era un simplu job. Asta îl făcea să îşi îndrăgească munca mult mai mult decât se aşteptase. Iar dineul oficial din acea seară se dovedi un eveniment elegant pentru o sută patruzeci de oaspeţi, dat în onoarea prinţului-moştenitor al Japoniei şi a soţiei acestuia. Era o seară spectaculoasă, genul tipic de eveniment social ţinut de administraţia prezidenţială. În doar câteva zile, Marshall avusese ocazia să vadă familia prezidenţială în mai multe ipostaze, de la Halloween la dineuri oficiale şi întâlniri la Camp David. Slujba nu era stresantă decât atunci când preşedintele se deplasa dintr-un loc în altul. Cu acest prilej, toţi agenţii care îl însoţeau trebuiau să fie în alertă şi gata să-l apere în fiecare clipă. Preşedintele era un individ relaxat, cu o atitudine detaşată, iar uneori era greu de protejat de un eventual atac

tocmai din cauza aceasta. Era întotdeauna dispus să dea mâna cu cineva sau să se oprească undeva unde nu plănuise, ceea ce le îngreuna şi mai mult slujba agenţilor din Serviciile Secrete.

Preşedintele Armstrong procedă astfel în cea de-a doua săptămână a lui Marshall, când insistă să se oprească la un magazin ca să cumpere ceva pentru soţia lui; dădu buzna în magazin neanunţat, înconjurat de agenţii din Serviciile Secrete, în frunte cu Marshall. Melissa făcuse aluzie la ceva cu o noapte înainte, aşa că Phillip voia să-i facă o surpriză şi să cumpere el însuşi obiectul respectiv. Cumpărătorii surprinşi, care voiau să dea mâna cu el, îl înconjurară imediat, deşi paznicii magazinului făceau tot posibilul ca să dea o mână de ajutor agenţilor. Doi dintre agenţii de la Serviciile Secrete reuşiră în sfârşit să-l convingă să aştepte afară, în maşină, în timp ce cumpărară geanta dorită de Melissa. Soţia lui intenţiona s-o asorteze la costumul pe care urma să-l poarte de Ziua Recunoştinţei. Preşedintele era încântat că reuşise să i-o cumpere, iar agenţii de la Serviciile Secrete răsuflară uşuraţi când îl văzură înapoi în maşină.

– Mă sperie groaznic când face chestii de-astea, îi spuse lui Marshall şeful agenţilor după ce preşedintele ajunsese în siguranţă la următoarea întâlnire. Îmbătrânesc cu zece ani de fiecare dată când se hotărăşte să se oprească undeva la întâmplare. Când e cu copiii, face asta tot timpul. Nici nu-şi dă seama cât de periculos e.

Oprirea neplanificată de la magazin îl neliniştise şi pe Marshall. Fusese permanent cu ochii-n patru, scanând mulţimea în căutare de indivizi şi activităţi suspecte. Dar opririle neaşteptate erau mai puţin periculoase decât cele unde era aşteptat, fiindcă un individ cu probleme mintale sau o grupare teroristă putea plănui mult mai uşor un atac. Însă nici opririle neplanificate nu erau uşoare pentru agenţi, dar preşedintele adora să le facă, fiindcă îi creau impresia unei vieţi cât de cât normale. Prima-doamnă era întotdeauna mai raţională şi mai uşor de convins. În plus, îşi făcea griji pentru siguranţa copiilor. Preşedintelui Armstrong îi plăcea nespus să fie spontan şi era renumit pentru asta. Rareori făcea ce i se spunea, ceea ce îi ţinea mereu în alertă pe cei din jur.

Familia prezidenţială îşi petrecu Ziua Recunoştinţei la Camp David, alături de rudele pe care le invitaseră acolo, iar lui Marshall

îi făcu plăcere să lucreze toate cele patru zile. Majoritatea celorlalți agenți aveau familii sau pe cineva alături de care voiau să-și petreacă sărbătorile. Marshall nu avea pe nimeni, așa că prefera să lucreze decât să stea singur în apartament. Din acest motiv îi ținu locul unuia dintre colegii săi în fiecare zi, spre recunoștința tuturor. Erau surprinși că nu avea planuri, dar petrecuse șase ani în misiuni sub acoperire în America de Sud și nu avea pe nimeni cu care să-și petreacă Ziua Recunoștinței în Statele Unite.

Marshall descoperi că se simțea bine să facă parte din anturajul de vacanță al familiei prezidențiale, chiar și de la distanță. Era ceva neașteptat. Nu era tratat ca un robot care stătea pe lângă ei. Jucă fotbal cu Brad și discută de câteva ori cu Amelia. Atât președintele, cât și prima-doamnă îi mulțumiră pentru amabilitatea pe care o arăta față copiii lor și îl avertizară să nu îi lase să profite de el sau să îi permită Ameliei să vorbească prea mult. Cumpăraseră un câine labrador negru, care era foarte energic, iar Marshall se jucă și cu el. Era cea mai fericită Zi a Recunoștinței pe care o petrecuse de multă vreme și îi plăcea pe ceilalți agenți. Se înțelegeau bine, erau o adevărată echipă și își luau serviciul foarte în serios.

Când Bill Carter se interesă despre Marshall la superiorii lui, află că acesta se descurcă foarte bine și că se integrase fără probleme, mai ales în raporturile cu familia prezidențială, iar președintele îl ceruse special de câteva ori, îndeosebi la sfârșit de săptămână, fiindcă se înțelegea foarte bine cu copiii.

– Nu sunt sigur dacă vi-l trimitem înapoi la anul, îi spuse lui Bill superiorul lui Marshall din Serviciile Secrete. Poate nici n-o să vrea să se întoarcă la munca de teren.

– Nu fi așa sigur, spuse Bill Carter, cunoscând personalitatea lui Marshall. Are asta în sânge. Dar mă bucur că se descurcă bine. Readaptarea nu a fost ușoară deloc și îmi făceam griji pentru el. S-au întâmplat niște lucruri urâte când l-am scos de-acolo. Dar se pare că a început să-și revină. Unii agenți nu reușesc să treacă niciodată peste lucrurile pe care au fost nevoiți să le îndure din cauza noastră, spuse Bill.

Pentru o clipă, se simți vinovat. Văzuse de prea multe ori bărbați care nu-și mai reluau viața după ce se întorceau și nu reușeau să uite

persoanele pe care le lăsaseră în urmă. Se temuse că Marshall avea să fie unul dintre ei, fiindcă păruse lipsit de viaţă o vreme. Dar timpul pe care îl petrecuse alături de preşedinte, de soţia lui şi mai ales de copii părea să-l readucă la viaţă. Bill era bucuros să audă asta şi fericit să afle că Marshall se descurca bine şi îşi îndeplinea îndatoririle de serviciu la fel de eficient ca întotdeauna. Indiferent ce făcea, Marshall era un agent dedicat.

Marshall ceru să lucreze şi de Crăciun şi se duse apoi la schi în Aspen cu familia prezidenţială. Schie şi el alături de Brad, în timp ce Melissa îi dădea lecţii Ameliei. Melissa fusese campioană la schi în tinereţe, iar Amelia se descurcă uşor pe pârtie. Doar preşedintele schie foarte puţin şi rămase acasă în cea mai mare parte a timpului, fiind extrem de ocupat. Îi ceru în schimb lui Marshall să-i ţină companie lui Brad, fiindcă se număra printre cei mai tineri agenţi. Brad adora să petreacă timp cu el şi, uneori, când glumeau împreună, Marshall îi vorbea în spaniolă, iar Brad se amuza mereu la asta. Prima-doamnă îl auzi într-o zi şi i se adresă într-o spaniolă aproape perfectă, luându-l prin surprindere. Apoi discutară câteva minute în spaniolă. Melissa îl întrebă cum învăţase limba, iar Marshall îi răspunse că trăise în America de Sud timp de şase ani. Apoi, Melissa îşi aminti că Marshall lucrase sub acoperire pentru DEA. Era curioasă în privinţa activităţii sale profesionale, dar ezita să-l întrebe direct. Brad era singurul care îl tot îmboldea să-i spună poveşti de îndată ce află de la ceilalţi agenţi despre asta, dar Marshall nu îi făcea pe plac. Brad spunea că vrea să lucreze pentru CIA într-o bună zi, iar Marshall îl tachina mereu că era mai bine la DEA. Se înţelegea uşor cu amândoi copiii şi le purta un profund respect părinţilor pentru felul în care se purtau cu copiii lor şi erau prietenoşi cu angajaţii. Îi păru rău să plece din Aspen, unde se simţise bine schiind şi relaxându-se alături de Melissa şi de copii.

După ce se întoarseră în Washington, Marshall reveni la postul lui din faţa Biroului Oval. Încă nu avea o viaţă personală şi nici nu voia asta. Nu-l interesau femeile pe care le cunoştea la birou. Singurul lucru pe care îl ştia cu siguranţă, după ce îi pierduse pe Paloma şi pe copil şi după decesul părinţilor săi cu atâţia ani în urmă, era că

nu voia să iubească pe nimeni ca să mai sufere încă o pierdere. Serviciul îi era suficient.

Iarna și primăvara fură ocupate cu dineuri oficiale, întâlniri politice, o călătorie în Europa, alta în Asia, încă una în Australia, apariții în Texas, California și în alte state, precum și o ședere scurtă în Oklahoma, când statul fusese devastat de o serie de tornade, iar președintele venise personal să vadă pagubele. Spre uimirea lui Marshall, când lucrurile se liniștiră în mai, își dădu seama că se întorsese din Columbia de cincisprezece luni și lucra pentru președinte de șapte.

Când împlini treizeci de ani, Amelia îi confecționă o felicitare de ziua lui, pe care i-o oferi alături de o prăjitură cu o lumânare în ea. Brad îi dădu cadou o minge de fotbal cu autograful lui Aaron Rodgers, pe care o primise în dar și la care ținea foarte mult. Marshall ezită inițial să o accepte, dar Brad insistă, și Marshall îi promise că o va pune la loc de cinste în apartamentul lui, în care domnea în continuare o atmosferă sumbră și dezolantă. Tot avea de gând să-l amenajeze, dar acum nu mai avea timp. Încă nu se simțea ca acasă în Georgetown. Ultimul loc în care se simțise ca acasă fusese coliba lui din tabăra lui Raul, dar asta datorită Palomei.

Nu se mai gândea la ea la fel de des, deși imaginea femeii, cu pântecul mare și rotund, îl bântuia încă. În subconștient, îi stăruia gândul de a-l căuta și de a-l ucide pe Raul. Auzise de la surse din interiorul DEA că operațiunile acestuia fuseseră grav afectate și că se întorsese în Columbia, dar într-un alt loc. DEA plasase un alt agent sub acoperire în tabăra lui, care lucra pe un post mai puțin însemnat. Nimeni nu mai reușise să se infiltreze în organizație la același nivel ca Marshall. Raul avea și mai mare grijă acum; învățase o lecție dureroasă când aflase că Marshall îl trădase și îl păcălise timp de trei ani. Însă Raul câștigase în cele din urmă, atunci când o ucisese pe Paloma și îi răpise lui Marshall tot ce avea mai drag pe lume.

În iulie, Marshall primi un telefon de la Bill Carter cu vești noi. Strânseseră suficiente informații ca să atace din nou tabăra lui Raul. Raidul fusese un succes deplin: Raul fusese ucis, alături de doi dintre frații lui. Bill ținu să-l anunțe pe Marshall, crezând că acesta avea să

se simtă uşurat. Dar Marshall nu simţea decât un gol imens. Spre surprinderea lui, constată că nu-i păsa de moartea lui Raul. Paloma era moartă indiferent dacă Raul trăia sau nu. Copilul lor nenăscut şi femeia frumoasă pe care o iubise pieriseră. Era bine că Raul murise, fiindcă se făcuse dreptate, dar asta nu schimba cu nimic lucrurile. Trecutul rămânea imuabil.

În ziua următoare, Marshall se gândea la ei, privind în gol şi amintindu-şi de Raul, de Paloma şi de viaţa lor împreună. I se părea că totul se întâmplase abia ieri, dar trecuse deja atâta vreme. Marshall se afla la un complex rezidenţial pe care preşedintele îl închiriase pentru o lună, în Long Island şi stătea de pază în afara casei. Dintr-odată se simţi tras de mânecă. Îşi coborî privirea şi o văzu pe Amelia. Mintea îi fusese la mii de kilometri depărtare. Amelia era îmbrăcată într-un costumaş de baie şi îl privea îngrijorată.

– Eşti trist? îl întrebă direct.

Marshall era trist gândindu-se la Paloma şi la copilul lor, dar ştia că se făcuse dreptate prin moartea lui Raul. Nu-i putea explica nimic din toate acestea fetiţei, dar Amelia îi observă expresia îndepărtată din ochi, într-un moment de neatenţie, cât timp gândul îl purtă prin timp şi spaţiu pentru a se întoarce în tabăra din Columbia, unde trăise sub numele de Pablo Echeverría timp de trei ani. O parte din fiinţa lui avea să fie pentru totdeauna acel bărbat, dar Pablo era mort acum, la fel ca şi ceilalţi.

– Bineînţeles că nu, răspunse Marshall, zâmbindu-i. Ei, când mergem să înotăm în ocean?

Îi promisese să o ducă în acea după-amiază. Brad ieşise la pescuit cu tatăl lui, cu barca unui prieten, iar Marshall fusese însărcinat să rămână acasă cu Amelia şi cu mama ei, ceea ce nu-l deranja absolut deloc.

– Păreai trist, insistă Amelia, privindu-i atent faţa, chiar dacă Marshall părea în regulă acum. Vreau să căutăm scoici pe plajă şi să construim un castel de nisip.

– Bine, haide, spuse el.

Le spuse celorlalţi agenţi unde plecau, comunicând prin casca radio pe care o purta. Avea nevoie de trei agenţi pe plajă şi de încă unul care să-i ţină locul acasă. Câteva minute mai târziu, el şi

Martha, guvernanta copiilor, porniră spre plajă cu lopăţele, găleţi şi forme pentru nisip. Când li se alătură şi prima-doamnă, Marshall construise un castel foarte solid, şi adunaseră o găleată plină de scoici. Melissa părea mulţumită. Nu se simţise bine în ultima vreme şi trebuia să se odihnească deseori. Începuseră să apară tot felul de zvonuri despre sănătatea ei, şi toată lumea era îngrijorată. Purta un costum de baie în acea zi, cu o eşarfă albă peste el, care lăsa să i se întrevadă silueta. Brusc, Marshall observă o proeminenţă care îi părea cunoscută. Ultima oară când văzuse aşa ceva fusese când Paloma era însărcinată. Înţelese că prima-doamnă aştepta încă un copil, deşi nu se făcuse un anunţ oficial. Părea să fie însărcinată în patru-cinci luni şi reuşise să ascundă asta foarte bine până atunci. Marshall nu spuse nimic, dar Melissa îşi dădu seama că el observase şi zâmbi.

– Ne-am gândit că e mai bine să păstrăm tăcerea cât putem de mult, ca să nu ajungă în presă. Le vom spune copiilor la sfârşit de săptămână, adăugă ea.

Amelia porni în fugă spre malul apei, cu Martha şi găletuşa ei.

– Felicitări! spuse încet Marshall.

Se gândi din nou la Paloma. Melissa avea patruzeci şi doi de ani şi, având în vedere viaţa stresantă pe care o ducea, bănuia că nu avea să-i fie uşor. Se întreba cum aveau să primească vestea Amelia şi fratele ei. Deocamdată, Amelia era copilul cel mai mic, mereu în centrul atenţiei. Era posibil să nu agreeze concurenţa. Două zile mai târziu însă, ea însăşi îi spuse lui Marshall.

– O să avem un copil, îl anunţă ea hotărâtă, în timp ce construiau un alt castel de nisip pe plajă. Eu vreau să fie o fată. Dacă e băiat, cred că ar trebui să-l trimitem înapoi. Mami spune că pot să o ajut să aibă grijă de ea.

Nu părea deloc supărată, era evident că Phillip şi soţia lui se descurcaseră bine cu anunţul. Amelia împlinise şapte ani şi îi surâdea ideea de a fi sora mai mare. Spre surprinderea lui Marshall, şi el aştepta cu nerăbdare naşterea copilului, deşi amintirea era pentru el un amestec de durere şi plăcere. El şi Amelia începură să se joace de-a numele, iar Marshall o tachina, amintindu-i că s-ar putea să fie totuşi băiat. Amelia făcea de fiecare dată tot felul de grimase.

Vestea ajunse în presă în săptămâna următoare: președintele și prima-doamnă așteptau un copil în noiembrie, cu puțin înainte de Ziua Recunoștinței, iar prima-doamnă urma să renunțe la o parte din activitățile din lunile următoare. Marshall credea că cei doi erau niște părinți minunați și se bucura pentru ei. Președintele părea foarte fericit.

Când se mutară înapoi la Washington, la sfârșitul lui august, Melissa era gravidă în șase luni, și sarcina era foarte evidentă. Datorită acestui fapt, familia prezidențială părea și mai umană, iar popularitatea lui Phillip din sondaje începu să crească din nou. Urma să câștige cu siguranță alegerile din anul următor. În ultimii trei ani luase numai decizii bune, țara era pe calea cea bună, și americanii se simțeau în siguranță având-l la conducere pe Phillip Armstrong.

Copiii se întoarseră la școală în septembrie, iar Marshall se întâlni cu Bill Carter ca să discute despre întoarcerea lui la DEA peste o lună. Marshall arăta sănătos atât fizic, cât și psihic, și părea să se fi simțit bine în ultimele unsprezece luni, cât timp activase în garda prezidențială. Bill Carter credea cu tărie că Marshall nu mai voia să se întoarcă la DEA și presupunea că era mai bine așa decât viața pe care o dusese înainte. Plătise un preț enorm pentru acea existență.

– Ei bine, ce vrei să faci? Știi că-ți poți da demisia de la DEA ca să te înrolezi în Serviciile Secrete. Asta a fost ocazia perfectă ca să te hotărăști dacă vrei să lucrezi la Serviciile Secrete. Ne-ai dat tot ce aveai mai bun multă vreme.

Nu voia ca Marshall să se simtă vinovat cu privire la demisie și la intenția de a-și vedea de viața lui, mai ales că se descurca foarte bine acolo. Era păcat să părăsească Serviciile Secrete. Bill rămase surprins însă de răspunsul lui Marshall.

– Vreau să mă întorc, spuse el încet. Pentru asta am fost pregătit. M-am simțit grozav aici în ultimul an și cred că aveam nevoie de o pauză mai mult decât mi-am dat seama. Țin tare mult la familia Armstrong. Sunt grozavi. Dar inima mea a rămas la DEA.

– Tot mai vrei să lucrezi sub acoperire? întrebă Bill Carter, holbându-se la el, fiindcă nu-i venea să-și creadă urechilor.

– Acolo pot face cel mai mult bine. Am un serviciu nemaipomenit acum, dar toate abilitățile mele, instruirea și experiența pe care le am ar prinde mai bine la DEA, spuse simplu Marshall, care se gândea la asta de multă vreme.

– Dar toată lumea e înnebunită după tine aici, Marshall. Toate rapoartele pe care le-ai primit au fost excelente. Iar președintele va câștiga cu siguranță și următoarele alegeri. Ai certitudinea că vei lucra încă cinci ani pentru un președinte care îți place.

– Știu, dar locul meu nu e aici. Nu vreau să irosesc tot ce am învățat în șase ani în Ecuador și Columbia. Într-adevăr, Raul e mort, dar nenumărați alți traficanți abia așteaptă să-i ia locul. Avem o grămadă de treabă în America de Sud. Acolo îmi pot servi cel mai bine țara. Vreau înapoi la DEA. Nu-mi pasă unde mă trimiteți, atât timp cât e undeva în America Centrală sau de Sud. Ăsta sunt. Știu că nu mă pot întoarce în Columbia sau Ecuador, dar problemele din Mexic se înrăutățesc pe zi ce trece, și cred că vă pot fi de folos acolo în circumstanțele potrivite. Toată munca mea pentru Raul în Mexic s-a desfășurat în cadrul a trei grupări. Nimeni nu mă va recunoaște, adăugă Marshall, care știa prea bine ce-și dorea. Mai am șase săptămâni de stat la Serviciile Secrete. Dacă vrei, pot să rămân aici până la sfârșitul anului. Dar Serviciile Secrete nu au nevoie de mine. DEA are. Mulți agenți de la Serviciile Secrete își doresc postul pe care îl ocup acum. Vreau o misiune de teren, indiferent cât de dificilă e. A venit timpul. O să-mi ies din mână dacă o să tot stau pe la dineuri oficiale și o să mă joc cu copiii. Am treizeci de ani și nu am pe nimeni aici. Știu că asta e cel mai bine pentru mine.

Bill Carter nu putea să-l dezaprobe, dar era surprins oricum. Marshall părea foarte fericit la noul lui post, iar cei de la Serviciile Secrete erau foarte mulțumiți de el, deși era supracalificat pentru acel post din mai multe puncte de vedere, iar superiorii lui știau asta. Gărzile președintelui nu aveau nevoie de experiență în lupta antidrog sau în misiunile sub acoperire pentru ceea ce făceau, iar Marshall voia să-și folosească din nou toate abilitățile.

– Mai acordă-ne puțin timp să-ți găsim locul potrivit.

Depistaseră o operațiune de proporții în Panama, care creștea exponențial, mai mare chiar decât cea a lui Raul, iar Bill se gândea

să-l trimită pe Marshall acolo. Şi Mexicul era o opţiune, după cum spusese şi Marshall. Decizia trebuia luată de un comitet, iar misiunea se anunţa şi mai periculoasă decât precedenta, indiferent că era vorba de Mexic sau de Panama. Bill înţelese, acum mai mult ca oricând că Marshall era genul de bărbat care adora pericolul şi provocările. Când Bill îi informă pe superiorii lui Marshall de la Serviciile Secrete, aceştia îşi exprimară dezamăgirea, dar agentul pe care Marshall îl înlocuise era gata să se întoarcă din concediu, aşa că lucrurile urmau să se aranjeze. Soţia acestuia se simţea bine după chimioterapie, şi cancerul era în remisie, aşa că soţul ei îşi putea relua îndatoririle la Casa Albă. Familia prezidenţială îl îndrăgea şi pe el.

La începutul lunii octombrie, se aflase deja că Marshall urma să se întoarcă la DEA înainte de sfârşitul anului, ca să-şi reia misiunile sub acoperire. Primise asigurări că avea să i se spună în câteva săptămâni unde avea să plece. Misiunea urma să înceapă în noiembrie sau decembrie. Preşedintele îşi exprimase regretul când află, dar îi spuse că îl admira pentru curajul lui şi pentru că-şi dorea să facă aşa ceva. Brad voia să afle toate detaliile macabre ale noii lui misiuni, dar Marshall nu ştia nimic încă şi oricum nu i-ar fi spus nimic. Prima-doamnă îi smulse promisiunea că avea să vină să vadă copilul după ce se năştea. Aflaseră că era o fetiţă, iar Amelia era încântată, dar vestea că Marshall urma să plece o întristă peste măsură; îi spuse că era un lucru foarte rău şi prostesc din partea lui că pleca. Când mama ei îi dăduse vestea, izbucnise în plâns.

– Trebuie să mă bat din nou cu răufăcătorii, îi explică Marshall, ca să vă apăr pe tine, pe fratele tău şi pe surioara ta cea nouă. Cu asta mă ocup.

– De ce nu pot să se bată alţii cu răufăcătorii, iar tu să stai aici?

– Pentru că eu mă pricep mai bine la asta, răspunse Marshall, tachinând-o, deşi ceea ce spusese era adevărat din multe puncte de vedere. Vă voi vizita în curând, îi promise el, deşi ştia că asta nu avea să se întâmple curând, şi nu voia să-i dea speranţe deşarte. Ori de câte ori voi fi în Washington, voi veni în vizită. În plus, o să fii ocupată cu noua ta surioară. N-o să-ţi fie deloc dor de mine.

Dar Marshall știa cât de dor avea să-i fie lui însuși de ea. Se atașase mult de amândoi copiii în ultimele unsprezece luni, iar pentru părinții lor simțea afecțiune și un respect profund. Îl întrista gândul că trebuia să plece.

În ultimele săptămâni ale lui Marshall la Casa Albă, copiii se pregăteau din nou pentru Halloween. De data asta, Amelia se hotărâse să se costumeze în vrăjitoarea din *Vrăjitorul din Oz* și să-și vopsească fața în verde, iar Brad avea de gând să se îmbrace într-un costum de astronaut pe măsura lui, pe care NASA îl făcuse special pentru el. Era extrem de încântat. Amelia exersase deja machiajul de vrăjitoare, plimbându-se de câteva ori pe holurile Casei Albe cu fața pictată cu vopsea verde. Marshall își aminti cu nostalgie că făcuseră cunoștință exact cu un an în urmă, de Halloween.

Prima-doamnă era însărcinată în opt luni și spuse că avea de gând să se costumeze în dovleac cu prilejul sărbătorii. Cu toții erau entuziasmați în legătură cu nașterea copilului. Președintele acceptă bucuros să participe la deschiderea unui spital de pediatrie în Virginia și îi luă pe copii cu el. Melissa spuse că e foarte obosită, dar până la urmă decise să meargă și ea. Spitalul era important pentru ea, fiindcă era pentru copiii săraci din toată țara, care aveau nevoie de operații pe care părinții lor nu și le puteau permite. Melissa își petrecuse ultimii doi ani lucrând la proiectul respectiv, iar președintele îi oferise întregul lui suport, așa că toată familia voia să fie prezentă la deschidere. Marshall se alătură și el celorlalte gărzi. Ceremonia era planificată într-o sâmbătă, astfel încât copiii să poată lua parte fără să lipsească de la școală, iar Amelia era cea care urma să taie panglica la inaugurare. Abia așteptau, iar Marshall simți un nod în gât când urcă în elicopter, știind că asta avea să fie una dintre ultimele misiuni oficiale alături de familia președintelui. Nu-și făcea iluzii; știa că avea să-i fie foarte dor de ei, mai ales de copii.

Elicopterul ateriză la ora stabilită. O limuzină aștepta să-i ducă la spital. O suită întreagă de agenți ai Serviciilor Secrete însoțea familia prezidențială, cu Marshall în frunte. O ajută pe Melissa să coboare din elicopter și să urce în limuzină. Prima-doamnă se mișca încet și îi amintea mereu de Paloma în ultimele zile ale sarcinii, când i se păruse că burta ei nu mai avea cum să crească. Copilul trebuia să

se nască în trei săptămâni. Era evident că Melissa nu se simţea bine, dar făcuse un efort şi venise în acea zi.

Un comitet numeros de primire îi aştepta la spital, alături de o mulţime de curioşi care veniseră să vadă familia prezidenţială, mai ales pe copii. Amelia abia aştepta să taie panglica. Preşedintele trecu prin mijlocul mulţimii, dând mâna cu oamenii. Agenţii se strânseră în jurul lui. Marshall rămase în urmă, alături de Melissa, aşa cum stabiliseră dinainte. Alţi agenţi aveau sarcina de a se ocupa de ea şi de copii.

Li se făcu un tur al spitalului, apoi se întoarseră afară, pentru ca Amelia să taie panglica. Fetiţa ţopăia nerăbdătoare. Rămase în faţa mamei sale în timp ce participanţii ţinură discursuri interminabile, iar Marshall cercetă mulţimea, din reflex şi din obişnuinţă mai degrabă decât pentru că-şi făcea griji cu adevărat. Era un eveniment inofensiv, dar Marshall examina toate feţele din jurul lor. Apoi, brusc, ca într-o secvenţă ce se desfăşura cu încetinitorul, văzu cum un bărbat păşeşte înainte şi ridică o puşcă-mitralieră pe umăr, ţintindu-l pe preşedinte. Într-o fracţiune de secundă, asasinul se întoarse spre Melissa în timp ce Marshall strigă un avertisment. Trei agenţi de la Serviciile Secrete îl aruncară pe preşedinte la pământ şi îl acoperiră cu trupurile lor. Marshall făcu un salt spre Melissa şi o trânti la pământ. Amelia ţipă. În jur izbucni un vacarm de nedescris. Agenţii Serviciilor Secrete mişunau peste tot. Doi dintre ei îl prinseră pe asasin. Preşedintele era încă întins la pământ, cu doi agenţi peste el. Mulţimea fugi care-ncotro, ţipând. Melissa gemea. Se lovise la cap când căzuse la pământ. Un alt agent îl ţinea în braţe pe Brad, iar Marshall o acoperea pe Amelia cu trupul lui. O împinsese la pământ şi o trăsese deoparte, dar auzise un glonţ şuierând pe lângă ei; când o privi, văzu sânge peste tot, acoperind faţa fetei şi mâinile lui. Marshall nu ştia unde o nimerise glonţul, dar ştia că era rănită. Încercă să o ridice în braţe şi să alerge într-un loc sigur, dar nu reuşi. Braţul lui stâng nu izbuti să o ridice, iar Amelia îl privea cu ochi plini de groază şi nici măcar nu mai plângea.

– O să mor? îl întrebă ea cu o voce răguşită.

Mama ei îngenunchease lângă ei, încercând să-şi ţină fiica în braţe. Marshall îi spuse să n-o mişte şi să rămână la pământ. Şi Melissa era rănită, iar chipul ei avea o paloare cadaverică.

– Nu te mişca, draga mea, îi spuse Marshall Ameliei, lăsând-o uşor la pământ.

Poliţiştii şi agenţii Serviciilor Secrete se îngrămădiră în jurul lor ca să-i ajute; preşedintele pe urmele lor, înconjurat de agenţi care să-l protejeze. O puseră pe Amelia pe o targă şi porniră spre spital. Melissa alerga pe lângă ei, cu o expresie pierdută, susţinută de preşedinte. Brad era şi el cu ei. Un batalion de agenţi ai Serviciilor Secrete şi poliţişti îi înconjuraseră. Doctori veneau din toate părţile. Toate privirile erau îndreptate spre Amelia şi spre sângele de pe faţa ei. În salon nu mai rămaseră decât agenţii Serviciilor Secrete şi membrii familiei prezidenţiale. Doctorii îi scoaseră hainele Ameliei şi îi examinară faţa şi corpul. Un glonţ îi zgâriase tâmpla, dar nu trecuse prin os şi nu o rănise grav. Era o rană superficială, însă doar fiindcă Marshall o trăsese deoparte foarte rapid şi o salvase. Încă doi-trei centimetri, şi glonţul ar fi nimerit-o în cap şi ar fi ucis-o. Când Melissa îşi dădu seama ce putea să păţească fiica ei, leşină pe loc. Mai mulţi doctori veniră să o examineze. Phillip se temea să nu-i declanşeze travaliul. El şi fiul lui nu suferiseră nici o rană. Ameliei i se administrase un tratament pentru şocul suferit şi antibiotice ca să nu i se infecteze rana. Un doctor îi rase părul de pe zona afectată, curăţă rana şi o bandajă, deşi era doar o rană micuţă şi superficială. Marshall nu-şi luase ochii de la ea nici o clipă de când intraseră în spital. Preşedintele se întoarse spre el să-i mulţumească, iar Amelia îi zâmbi.

– Mi-ai salvat viaţa, Marsh, spuse Amelia, iar Marshall zâmbi, cu chipul brăzdat de lacrimi de bucurie.

Melissa îşi revenise. Se lovise la cap când căzuse şi suferise o uşoară contuzie, iar doctorii voiau să-i facă o sonogramă ca să se asigure că bebeluşul era bine, dar acesta se mişca şi îi detectaseră deja bătăile inimii. O adevărată tragedie fusese evitată datorită lui Marshall, reflexelor lui rapide, instinctelor lui infailibile şi reacţiilor lui. Preşedintele se întoarse, îi puse o mână pe umăr şi îi mulţumi, arătându-se extrem de emoţionat. Îşi văzu însă mâna acoperită

de sânge, ca şi braţul lui Marshall. Pe podea se făcuse deja o baltă de sânge. Marshall nici măcar nu simţise că era rănit.

Glonţul care zgâriase tâmpla Ameliei îl nimerise pe Marshall în umărul stâng. Braţul lui atârna inert pe lângă trup, iar din rană ţâşnea şi acum sânge. Preşedintele scoase un strigăt, şi doctorii se repeziră către el. Gândurile i se învălmăşeau în cap, dar Marshal nu se gândise decât să le salveze pe Amelia şi pe fiica nenăscută a Melissei. Nu voia să aibă aceeaşi soartă ca a Palomei. Nu voia să mai moară nimeni.

Marshall fu pus într-un scaun cu rotile, în timp ce camera se învârtea cu el. Doctorii tăiară mâneca sacoului şi cămaşa şi îl întinseră pe o targă câteva minute mai târziu. Glonţul era încă în umărul lui. Brusc, nu mai ştia unde era. Marshall îşi ridică privirea şi văzu chipul lui Raul. Vorbea în spaniolă şi striga numele Palomei. Ceilalţi agenţi ai Serviciilor Secrete se îngrămădiră în jurul lui. Familia prezidenţială ieşi pe o uşă lăturalnică şi o maşină îi conduse pe toţi până la elicopter cu cea mai mare viteză. Urmau să fie trataţi şi consultaţi şi de alţi doctori la Washington. În faţa spitalului era haos. Oamenii voiau să ştie dacă fusese ucis vreunul dintre ei. Carele televiziunilor şi cameramanii sosiseră deja la faţa locului, iar asasinul fusese deja dus la poliţie.

– O să moară Marshall, tati? întrebă Amelia cu o expresie speriată, în timp ce lacrimile i se rostogoleau pe obraji. Mi-a salvat viaţa, a fost împuşcat din cauza mea.

Marshall fusese nimerit de glonţul care o zgâriase pe Amelia şi ar fi putut să o omoare pe ea sau să le curme viaţa lui Brad sau copilului nenăscut al Melissei. Pentru că Marshall reacţionase rapid, încasă el glonţul.

– Nu, scumpa mea, răspunse preşedintele cu o expresie sumbră, n-o să moară. Dar a fost foarte curajos.

Acţiunile rapide ale lui Marshall salvaseră familia lui Phillip Armstrong, iar preşedintele era profund recunoscător pentru faptul că nimeni nu fusese ucis în acea zi.

Urcară în elicopter şi se întoarseră la Casa Albă, unde mai mulţi doctori veniră să-i examineze din nou. Din fericire, Melissa şi bebeluşul erau bine, Phillip şi Brad nu suferiseră răni, iar rana

Ameliei urma să se vindece fără probleme. Melissa avea o durere de cap după lovitura căpătată în urma căzăturii, dar, în afară de asta, era bine. Doar Marshall fusese rănit, iar când Phillip îi întrebă pe agenții din preajma lui dacă știau ceva, după câteva ore i se spuse că starea lui Marshall era stabilă, dar că era încă în operație pentru a-i fi scos glonțul din umăr. Președintele primi același răspuns în următoarele cinci ore, de fiecare dată când le adresă aceeași întrebare. Era foarte îngrijorat. Sună la spital și vorbi personal cu unul din doctori. I se spuse că încercau să-i salveze brațul stâng, fiindcă nervii fuseseră grav afectați. Glonțul respectiv fusese modificat astfel încât să provoace o rană și mai mare la impact, ceea ce se și întâmplase.

Doi agenți de la Serviciile Secrete rămaseseră cu Marshall la spital, iar alți patru își făcură apariția câteva ore mai târziu. Șeful agenților de la fața locului își sună superiorul, care, la rândul lui, îl sună pe Bill Carter. Acesta veni imediat din Virginia cu mașina. Împreună, cei șapte bărbați așteptară ca Marshall să iasă din operație. Toată lumea știa că Marshall le salvase pe Melissa și pe Amelia Armstrong. Chirurgii care ieșiră să stea de vorbă cu ei în timpul operației spuseră că făceau o microoperație ca să-i salveze brațul stâng lui Marshall. Glonțul provocase daune incredibile. La un moment dat, în timpul operației Marshall fusese la un pas să moară din cauza cantității mari de sânge pierdut.

La ora opt, în aceeași seară, toți trei chirurgii ieșiră și îi informă pe Bill și pe ceilalți agenți că Marshall scăpase cu viață, dar nervii lui fuseseră grav afectați, iar Marshall nu-și mai putea folosi brațul stâng niciodată. Cei șapte agenți ascultară în tăcere. Știau ce însemna asta pentru Marshall, ce ar fi însemnat pentru oricare dintre ei. Cariera lui la Serviciile Secrete și DEA se sfârșise. Handicapul era irecuperabil. Chiar dacă și-ar fi putut recăpăta brațul stâng de-a lungul timpului, nu mai putea lucra sub acoperire pe teren, pentru DEA, și nici ca agent al Serviciilor Secrete. Salvase trei vieți – a Melissei, a Ameliei și a bebelușului – și își sacrificase brațul stâng pentru asta. Pentru asemenea cauze își dedicase întreaga lui viață, și toți știau că nu ar fi schimbat asta. Știau însă, de asemenea, că viața lui Marshall Everett, așa cum o știa el și o trăise până atunci, se schimbase pentru

totdeauna. Era o condamnare la moarte pentru felul în care voia să-şi trăiască viaţa. Bill Carter şedea tăcut, întrebându-se dacă Marshall avea să supravieţuiască veştii că nu avea să mai lucreze pe teren şi în nici un alt post operativ, niciodată.

Capitolul 5

Imediat ce Marshall își reveni suficient ca să poată fi mutat, președintele ceru să fie transferat la spitalul Walter Reed cu elicopterul. După cum bănuiseră de la început, verdictul final fu că, umărul și brațul stâng suferiseră daune ireparabile. Președintele chemă trei specialiști, însă toți confirmară diagnosticul chirurgilor: Marshall nu avea să-și mai recupereze niciodată brațul stâng pe deplin sau, poate, chiar deloc. Trebuia să mai rămână în spital câteva săptămâni, pentru ca doctorii să urmărească progresele făcute și, totodată, să înceapă gimnastica de recuperare și fizioterapia cât mai repede, astfel încât brațul să nu i se atrofieze prea rapid. Era nevoie de multă muncă pentru ca Marshall să-și continue recuperarea și să-și păstreze echilibrul. Brațul lui stâng atârna acum inert pe lângă corp. Întins pe patul de spital, Marshall înțelese ce însemna asta. Era ușor să-și dea seama, dar greu de acceptat adevărul. Își riscase viața timp de șase ani în misiuni extrem de periculoase sub acoperire și scăpase de fiecare dată fără nici o zgârietură. În ultimele două săptămâni din anul petrecut lucrând la Serviciile Secrete, la o ceremonie de inaugurare a unui spital, cariera lui se încheiase când salvase o femeie, un bebeluș nenăscut și o fetiță. Nu își regreta nici o clipă actul instinctiv de curaj, dar înțelegea totuși ironia. În șase ani petrecuți prin junglele sud-americane, vânând traficanți de droguri, nu pățise absolut nimic. În schimb, fusese rănit la o simplă ceremonie de inaugurare. Viața lui se schimbase pentru totdeauna. Nu mai putea lucra ca agent în cadrul DEA și nici măcar pentru

Serviciile Secrete, deşi era un job mult mai uşor. Nu mai putea decât să spere la un post la birou, pe care nu şi-l dorea.

Preşedintele îl vizită ca să-i mulţumească personal pentru ceea ce făcuse, dar Marshall abia ieşise din operaţie şi nu-şi amintea mai nimic. Melissa şi Amelia veniră să-l viziteze imediat ce îşi reveni suficient cât să primească vizitatori. Ochii lui Marshall fură scăldaţi în lacrimi când Melissa îi spuse că voia să-şi boteze bebeluşul după numele lui, pentru că îi salvase viaţa. Era totuşi o consolare, chiar dacă una neînsemnată, pentru copilul nenăscut care murise din cauza lui când Raul o împuşcase pe Paloma, după ce aflase adevărul despre Marshall. El se întreba dacă în felul acesta îşi ispăşea păcatele. Amelia veni să-l viziteze în costumul ei de Halloween, cu faţa vopsită în verde, ca el s-o poată admira. Îl sărută pe obraz şi îl mânji de vopsea, dar pe Marshall nu-l deranjă asta. Ca să o liniştească, îi spuse că braţul lui era în regulă.

– Eşti supărat pe mine din cauza braţului, nu? îl întrebă încet Amelia, părând îngrijorată, în timp ce mama ei îşi freca uşor pântecul uriaş.

– Sigur că nu. Aş fi fost mult mai supărat dacă ai fi murit. Nu puteam lăsa să se întâmple aşa ceva, spuse el blând.

Ar fi fost oricând dispus să încaseze un glonţ în locul Ameliei sau al oricărui membru al familiei prezidenţiale. De asta se afla acolo, şi asta îi era slujba. Chirurgii îi spuseseră că putea duce o viaţă normală şi putea face orice, atât timp cât nu era nevoit să se folosească de ambele braţe... ceea ce însemna că nu mai putea fi agent al DEA, nu-l mai putea proteja pe preşedintele Statelor Unite, nu mai putea cânta la pian sau la vioară şi nici nu mai putea lucra sub acoperire. Ştia că un post la birou în Pentagon l-ar fi ucis. Se născuse ca să vâneze prin junglă, să le dejoace planurile traficanţilor care conduceau cartelurile de droguri şi să-şi rişte viaţa. Habar nu avea ce avea să facă acum, dar cu siguranţă nimic din ceea ce făcuse până atunci sau de care îi păsa. Adaptarea avea să fie de durată. Dar, după cum îi reamintea toată lumea, cel puţin scăpase cu viaţă. Pur şi simplu nu înţelegea de ce.

– Îţi mulţumesc că mi-ai salvat viaţa, îi spuse Amelia, cu feţişoara ei verde, şi viaţa mamei mele, şi a surioarei mele. O să mai vii în vizită, nu? Tati spune că nu mai poţi pleca în America de Sud acum.

– Nu, nu mai pot, răspunse Marshall, încercând să nu pară prea mâhnit.

Dar Phillip şi Melissa ştiau cât era de mâhnit. La treizeci de ani, cariera lui se terminase. Fusese un erou până în ultima clipă. Instinctele lui preîntâmpinaseră o tragedie.

– Mă bucur, spuse încăpăţânată Amelia, pentru că asta înseamnă că răufăcătorii nu mai pot să te omoare. Poate te-ar fi omorât. Tati spune că ai fost foarte norocos înainte. Poate de data asta n-ai mai fi fost atât de norocos.

Marshall ştia că ar fi preferat să moară decât să ducă o viaţă de invalid. I se spusese că putea învăţa să facă nenumărate lucruri doar cu un braţ – să conducă, să schieze, să joace tenis sau alte sporturi, să lucreze la computer – şi era dreptaci, dar, cu un singur braţ, ar fi ieşit prea mult în evidenţă ca să mai fie trimis pe teren ca agent sub acoperire. N-ar fi putut să încarce o armă suficient de repede sau să se apere împotriva unui traficant de droguri, în cazul unei confruntări. Urma să primească o demisie de onoare de la DEA şi o pensie de handicap destul de mare pentru tot restul vieţii, pentru fapte remarcabile în serviciul ţării şi pentru că îi salvase viaţa preşedintelui. Phillip ordonase personal ca Marshall să primească o pensie cât mai mare. Era un sfârşit mai mult decât onorabil pentru cariera lui Marshall, dar totuşi un sfârşit. Putea să pornească o afacere acum, să cumpere o casă sau să ducă o viaţă mai mult decât confortabilă cu pensia pe care o primea până la sfârşitul vieţii. Câştigase, de asemenea, sporuri de pericol pentru toţi cei şase ani petrecuţi ca agent sub acoperire şi nu cheltuise mare lucru. Nu ştia însă ce să facă de-acum înainte cu viaţa lui, care se desfăşura înaintea lui asemenea unui pustiu îngrozitor. Trebuia să reflecteze la multe lucruri. Dar, de fiecare dată când le vedea pe Amelia şi Melissa, se bucura că o făcuse. Nu făcuse o alegere, ci acţionase instinctiv, aşa cum îi cerea datoria. N-ar fi făcut altă alegere oricum. Se simţea ca şi când şi-ar fi plătit datoriile faţă de întregul univers pentru vieţile nevinovate care se stinseseră din cauza lui.

La o săptămână după ce îl vizitase la spital, Amelia îl sună ca să-l anunțe că mama ei născuse. Copilul venise pe lume cu o săptămână mai devreme, dar era bine, iar Amelia mersese la spital ca să-și vadă surioara pe care o iubea. Abia aștepta ca și Marshall să o vadă. El rămase întins în pat după ce încheie convorbirea telefonică, gândindu-se la familia prezidențială. Președintele și soția lui aveau tot ce el sacrificase și ce nu-și dorise neapărat când era mai tânăr, până să o întâlnească pe Paloma: copii, o familie, stabilitate, un cămin. Marshall fusese dispus să renunțe încă o dată la toate acestea, dar acum viața lui se schimbase radical. Dintr-odată se simțea foarte bătrân, imaginându-se cu un singur braț. Se simțea ca un idiot pentru că-și plângea de milă, dar uneori își dorea să fi murit dat fiind că nu mai putea avea cariera pe care o adorase. Doctorii insistau să ia parte la ședințe de psihoterapie, ca parte a programului de recuperare și îi oferiră și sprijinul unui consilier în carieră, dar Marshall îl refuză. Ce putea face cu instruirea pe care o avea? Să lucreze ca un asasin cu un singur braț? Bill Carter îi reaminti că putea face multe lucruri la DEA, dacă voia, la birou, procesând informații și folosindu-și cunoștințele de limbă spaniolă și înțelegerea profundă a modului în care operau cartelurile de droguri, dar pe Marshall nu-l interesa un post la birou. Mulți agenți care se pensionau de la DEA, CIA și FBI lucrau în diverse companii private de pază și protecție, dar nici asta nu-l interesa. Era mult prea ușor. Avea treizeci de ani, nu cincizeci, iar ultimul an fusese mult prea liniștit pentru el, deși îndrăgea familia prezidențială. Totul, până în ultima zi. Pentru asta fusese antrenat, dar nu se așteptase la un asemenea sfârșit – un glonț care să-i curme cariera, nu și viața.

La insistențele familiei Armstrong, Marshall își petrecu Ziua Recunoștinței alături de ei, ținând-o pe Daphne Marshall Armstrong pe brațul drept. Fetița se holba la el surprinsă. Semăna leit cu Amelia și mama ei, o micuță faptură delicată și blondă. Avea deja trei săptămâni. Marshall nu se putu abține să nu se întrebe dacă bebelușul Palomei ar fi semănat cu ea pentru că Paloma fusese

blondă, la fel ca Melissa. Însă asta aparţinea trecutului. Întreaga lui viaţă rămăsese în trecut, la fel ca toate momentele de entuziasm din existenţa lui, care sălăşluiau acum în urma lui.

Marshall petrecu singur Crăciunul, în apartamentul lui, încercând să-şi dea seama ce să facă pentru tot restul vieţii. Bău un pahar cu brandy fără gheaţă, apoi se îmbătă cu vin roşu. Ştia că mai avea încă o variantă – să nu facă nimic şi să devină un beţiv. Uneori, nu i se părea o idee aşa rea. Bill Carter observă asta când îl invită la prânz ca să vadă ce mai făcea. Marshall bău două pahare de Bloody Mary cu tequila înainte de prânz. Mulţi agenţi plecau de la DEA, CIA, FBI sau din Ministerul Justiţiei cu dizabilităţi fizice, dar cu toţii trebuiau să găsească o cale de a merge mai departe, fără să devină beţivi sau să renunţe la viaţă. Bill îi ţinu o predică despre asta. Marshall se prefăcu a-l asculta, însă de fapt nu-i păsa. Bill îl îndemnă pe Marshall să iasă din casă şi să se vadă şi cu alţi oameni. Uşor de zis, se gândi Marshall, pentru unul ca Bill care încă mai avea un serviciu. Să-şi găsească o iubită i se părea şi mai puţin probabil. Nu mai ieşise cu vreo femeie de când plecase din Columbia şi de când Paloma fusese ucisă, în urmă cu aproape doi ani. Nu ştia dacă mai era în stare de asta. Nu-şi putea imagina că s-ar putea îndrăgosti vreodată de o femeie la fel de mult. Iar acum, că avea un braţ paralizat, se simţea bărbat doar pe jumătate, un bărbat care suferea de un handicap serios. Nici prin gând nu-i trecea să-şi găsească o iubită. Hotărâse că era mai bine să fie singur şi nu dorea să se întâlnească cu absolut nimeni, nici măcar cu agenţii alături de care lucrase în Serviciile Secrete şi cu care ajunsese să se înţeleagă bine. Dacă s-ar fi întâlnit cu ei acum, s-ar fi simţit demn de mila lor.

În luna ianuarie, ducea o existenţă la fel de solitară şi află că urma să fie decorat pentru actul lui eroic. Ceremonia era programată pentru sfârşitul lunii, când urma să i se decerneze Medalia pentru Curaj în interesul Securităţii Publice, pentru actele lui extraordinare de eroism. Era o medalie la fel de însemnată ca Medalia de Onoare decernată de Congresul Statelor Unite. Toţi agenţii pe care îi cunoştea la DEA şi în Serviciile Secrete urmau să fie acolo, la fel şi familia prezidenţială.

Președintele ținu un discurs emoționant când îi decernă medalia, în Salonul de Est din Casa Albă. Ochii lui Marshall se umplură de lacrimi când președintele o chemă pe Amelia ca să-i prindă medalia la rever. Nu se așteptase la asta. Urmară aplauze furtunoase și apoi o recepție. Medalia era smălțuită în albastru și auriu, o stea în cinci colțuri prinsă de o panglică roșie, albă și albastră. Însemna mai mult pentru Marshall decât se așteptase. Momentul se dovedi a fi unul dintre cele mai emoționante din viața lui, alături de bebelușul pe care îl salvase și care îi purta numele acum. Dar asta nu-i rezolva dilema privitoare la viața lui viitoare. Umărul îl durea încă destul de rău, deși făcea exerciții fizice ca să-și întărească brațul stâng. Își putea ridica antebrațul câțiva centimetri acum, ceea ce îl ajuta la sarcinile minore, dar nu putea ține o minge cu mâna stângă și nici nu putea face vreun lucru folositor cu ea. Iar brațul stâng atârna mort pe lângă corp. Ajunsese să se descurce remarcabil cu un singur braț, reușind să facă orice, inclusiv să conducă o mașină.

Acum, că nu mai avea serviciu, nu avea nimic de făcut noaptea. Nu voia să stea în compania agenților din Serviciile Secrete sau a altor agenți pe care îi cunoștea, fiindcă vorbeau mereu despre serviciu, iar Marshall nu avea nimic de spus. Conduse până în New England câteva zile, ieși la schi în Vermont și se descurcă relativ bine. Când se întoarse, într-o noapte, navigă pe internet și găsi un site cu proprietăți de închiriat în Europa. Nu avea nimic altceva de făcut, așa că începu să citească anunțuri: vile în Toscana, un palat în Veneția, casă de vară în sudul Franței, o fermă în Provența și câteva apartamente în Paris. Găsi și câteva cabane vechi în Cotswold, dar nu-i plăcură deloc, știind cum era clima de acolo. Fără să-și dea prea bine seama de ce, se opri la apartamentele din Paris. Spre surprinderea lui, nu erau scumpe deloc. Nu-l interesau neapărat, dar băuse câteva pahare de vin și orice i se părea curios noaptea, inclusiv obiceiurile de împerechere ale leilor sau o varietate de specii de insecte. Odată, după ce băuse prea mult, citise despre OZN-uri o noapte întreagă. Nopțile lui erau lungi și triste.

Dintr-un oarecare motiv care nu avea nici un sens, găsi un apartament în Paris care îi plăcea. Se uită la fotografii; apartamentul era mobilat și părea însorit și aerisit. Era în arondismentul al

şaisprezecelea, pe o străduţă care pornea din Avenue Foch, potrivit hărţii, în apropierea Arcului de Triumf şi a unui parc numit Bagatelle. Era un cartier rezidenţial destul de elegant.

– Ce naiba să fac eu în Paris? se întrebă Marshall cu voce tare.

Dar ce naiba să facă oriunde altundeva? Nu putea folosi în Franţa spaniola, pe care o vorbea fluent, dar Parisul părea un loc potrivit în care să bea şi să-şi plângă de milă câteva luni. Apartamentul era disponibil pentru şase luni până la un an. Avea o cameră de zi, un dormitor mare şi însorit şi o bucătărie micuţă cu o zonă de servit masa. Clădirea avea lift, iar de pe terasă se vedea puţin şi Turnul Eiffel. Una dintre fotografii arăta turnul luminat noaptea. Marshall se gândi că era bine să se piardă acolo. Nu în America de Sud, unde ar fi tânjit prea mult după vechea lui viaţă, sau în Spania, care nu părea a se ridica la nivelul ţărilor vorbitoare de spaniolă pe care le vizitase în America de Sud. Anglia era prea posomorâtă iarna, dar Marshall fusese o dată în Paris şi îi plăcuse, iar de acolo putea vizita şi alte ţări din Europa, precum Italia sau Elveţia, unde putea schia. Se săturase de foştii lui colegi de la Serviciile Secrete, care îl sunau din milă ca să-l întrebe cum se simte şi cu ce se mai ocupă. Nu i se părea în regulă să le spună că se simţea groaznic şi că nu făcea nimic şi obosise să-i mintă că totul e bine. Nu era bine, dar nici nu voia să le spună adevărul. Iar medalia cu care fusese decorat începea să i se pară o răsplată mult prea neînsemnată pentru că-şi pierduse braţul. Îşi plângea de milă şi îşi dădea seama de asta, dar poate că dacă făcea asta în Paris ar fi fost prea departe ca să mai conteze. Cel puţin era o schimbare de peisaj, iar, dacă nu-i plăcea, se putea întoarce acasă. Trebuia să renunţe la apartament oricum, pentru că îi fusese oferit de DEA. Îi prelungiseră perioada de şedere cât timp lucrase în garda prezidenţială în cadrul Serviciilor Secrete şi încă o dată, după ce fusese rănit, dar ştia că, mai devreme sau mai târziu, trebuia să-şi găsească propria locuinţă. Aşa că de ce să nu se mute la Paris câteva luni, iar între timp să-şi dea seama ce avea să facă şi încotro avea s-o apuce?

Îi scrise un e-mail proprietarului apartamentului din Paris şi primi un răspuns a doua zi. Chiria era chiar mai mică decât în anunţ, fiindcă tocmai scăzuse preţul. Marshall îşi putea permite să-l

închirieze fără nici o problemă. Luat puţin de valul momentului, fu de acord să se mute peste două săptămâni. Închirie apartamentul pentru şase luni, cu posibilitatea de a prelungi contractul pentru încă şase luni. Proprietarul spunea că trebuia să se mute la Bruxelles, dar voia să păstreze şi apartamentul din Paris. Îl asigură pe Marshall că era un apartament perfect pentru o singură persoană şi, la limită, chiar şi pentru un cuplu, întrucât avea câteva dulapuri, la fel ca majoritatea apartamentelor pariziene. Dar era imposibil să locuiască acolo şi cu un copil. Aproape toată mobila era de piele şi în stare bună, iar proprietarul voia să o păstreze aşa. Proprietarul era bărbat, aşa încât în apartament domnea o atmosferă masculină, ceea ce îi plăcea lui Marshall. Nu era prea aglomerat, nici înzorzonat sau feminin.

– Nici o problemă, îi spuse Marshall proprietarului printr-un e-mail. Nu am nici soţie, nici copii.

– Poţi să-ţi iei un câine, îi răspunse proprietarul.

– Nu am nici câine.

– O să adaug asta la contract, se oferi proprietarul, în caz că te răzgândeşti. Apartamentul e lângă parc, numai bine pentru un câine.

Marshall fu de acord să îi trimită banii şi, trei zile mai târziu, semnară contractul. Avea un apartament în Paris. Anunţă DEA că urma să părăsească apartamentul din Georgetown la sfârşitul lunii, apoi îi scrise un e-mail lui Bill Carter ca să-l înştiinţeze că urma să părăsească Statele Unite pentru câteva luni. Bill îi răspunse că era o idee grozavă, dar era surprins de hotărârea lui Marshall de a pleca la Paris. Bill spera că asta avea să-i facă bine. Cunoştea provocările cu care se confrunta Marshall şi îi părea rău pentru el. Tuturor le părea rău pentru el; de aceea dorea Marshall să plece, cât mai departe de ei. Se săturase să le fie milă de el. Putea să-şi plângă şi singur de milă.

Avu nevoie de doar câteva zile ca să-şi facă bagajele şi puse pe Craigslist toate obiectele de care voia să scape. Tocmai publicase anunţul, când se trezi citind anunţurile cu câini de vânzare. Văzu căţeluşi de toate formele şi mărimile, dar nu-şi dădea seama de ce-şi pierdea timpul cu asta. Apoi găsi un anunţ care suna atât de ridicol că îl citi în întregime zâmbind. Cineva dădea spre adopţie un ogar

în vârstă de un an pe nume Stanley. Marshall intră pe site-ul proprietarului şi văzu o fotografie cu câinele. Arăta foarte deprimat, cu blana negru cu roşu, o faţă posacă şi zece mii de riduri. În vâltoarea aceleiaşi nebunii pe care o trăise atunci când se hotărâse să se mute la Paris, Marshall îl sună pe proprietar.

– De ce îl daţi? A omorât pe cineva?

– E pur şi simplu prea mare. Locuiesc într-un apartament din Georgetown şi chiar n-am loc pentru el. Nu-i corect nici pentru câine. Şi iubita mea e alergică la câini.

Marshall fu cât pe ce să-i sugereze să se despartă de ea, dar nu voia să fie nepoliticos.

– E obişnuit să stea în casă?

– Categoric, răspunse mândru proprietarul. E fantastic, dar e foarte trist pentru că stă singur toată ziua. Îi plac oamenii.

– Pare deprimat, spuse Marshall, dar ceva îl atrăgea la câinele acela, chiar şi numele ridicol pe care îl purta, Stanley. Era nume de om, nu de câine. Pot să-l văd?

– Sigur. Unde stai?

– În Georgetown pentru următoarele zece zile, apoi mă mut la Paris. O să stau într-un apartament lângă un parc. Vorbeşte franceza?

– Nu, spuse serios proprietarul lui Stanley, dar ştie să facă pe mortul.

Constatară că locuiau la doar câteva străzi distanţă şi se hotărâră să se întâlnească a doua zi. Marshall se simţea ridicol, dar totuşi aşteptă nerăbdător întâlnirea. Se simţea de parcă urma să meargă la o primă întâlnire cu vreo fată, nu să cunoască un câine.

Se întâlniră la ora stabilită, la colţul unei străzi. Stanley îl privi bănuitor pe Marshall. Şezu şi se holbă la el, apoi îi întinse laba. Avea cea mai tristă faţă pe care Marshall o văzuse vreodată, în afară poate de a lui. După strângerea de mână a lui Marshall, câinele se rostogoli pe spate şi se prefăcu mort ca să primească o recompensă. Se plimbară puţin. Câinele părea foarte bine educat şi chiar puţin fricos în preajma altor câini. Era uriaş, dar se sperie când un terrier lătră la el.

– E un laş, recunoscu proprietarul lui, dar merge frumos în lesă. E vaccinat şi i-am şi implantat un cip în caz că se pierde. L-am tatuat

şi pe stomac. Are pedigree, dar nu vreau să iau bani pe el. Vreau doar să ştiu că o să aibă un cămin bun. Cu ce te ocupi?

Stăpânul câinelui observase că Marshall avea braţul stâng paralizat. Marshall fu tentat să spună că era un jucător de baseball cu o singură mână la Yankees. Încă se simţea stânjenit când trebuia să explice ce păţise la braţ şi nu voia să spună nimic.

– Am ieşit la pensie, răspunse el simplu.

– Fericitule, spuse plin de invidie tânărul, imaginându-şi bunăstare infinită sau poate vreun loz câştigător; era cam de aceeaşi vârstă cu Marshall, dar părea stânjenit şi stresat.

– Nu chiar. Am lucrat la DEA. Am ieşit recent la pensie, aşa că vreau să stau şase luni sau un an în Franţa.

Stăpânul lui Stanley nu-l întrebă pe Marshall dacă ieşise la pensie din cauza braţului, dar presupunea că acesta era motivul.

– Nu ştiu dacă pot să iau un câine cu mine în Franţa, dar presupun că se poate, dacă-i fac un carnet de sănătate.

– Da, şi cred că trebuie să aibă şi cip, dar Stanley îl are deja, aşa că nu-i nici o problemă. Francezilor le plac mult câinii. Maică-mea a stat acolo un an. Avea un buldog francez şi-l ducea cu ea peste tot, chiar şi la restaurant, deşi Stanley e prea mare.

Câinele era de mărimea unui dog danez, dar lui Marshall îi plăcea ideea unui câine mare; plus că îi plăcea faţa lui Stanley. Una peste alta, părea un câine bun şi ar fi putut fi o companie în nopţile lungi şi însingurate.

– Îl iau, spuse Marshall dintr-odată, simţindu-se de parcă ar fi fost posedat de extratereştri.

Era pe cale să se mute la Paris, iar acum adopta şi un câine uriaş. Şi totul, în mai puţin de o săptămână. Poate înnebunise.

– Eşti sigur?

Stăpânul lui Stanley părea surprins. Marshall era şi mai surprins.

– Da, sunt sigur, răspunse clar Marshall, întrebându-se ce-l apucase.

Poate era un fel de psihoză din cauză că fusese rănit, iar cariera profesională i se încheiase. Oricum, se simţea întru câtva nebun.

– Crezi că ar fi în regulă să stea la bagaje în avion? întrebă Marshall; era puţin îngrijorat şi nu voia să-i facă nici un rău câinelui.

– Sincer, n-a mai mers cu avionul niciodată, răspunse precaut proprietarul, dar poți cumpăra un sedativ de la veterinar. O să-ți dau datele veterinarului meu. Poți să-l iei pe Stanley cu tine în cabină, dacă spui că e un câine utilitar.

– Nu cred că aș putea să mă prefac că sunt orb, spuse serios Marshall.

Nebun, poate. Dar nu și orb.

– Și epilepticii au câini utilitari care îi avertizează înaintea unei crize. Și depresivii, și mulți alții.

Bărbatul privi brațul paralizat al lui Marshall, iar Marshall se întreba dacă ar merge totuși. Merita să încerce, dacă și Stanley știa să se comporte frumos în avion. Stanley părea destul de calm. Se așezase din nou pe trotuar, privind trecătorii.

– O să încerc, dar o să iau și un sedativ la mine, dacă nu merge.

Făcură schimb de informații și Marshall îi oferi o sumă de bani, dar proprietarul lui Stanley refuză. Îi promise să i-l aducă pe Stanley în ziua următoare, cu toate documentele, iar Marshall fu de acord. Proprietarul spuse că voia să mai petreacă o noapte cu câinele ca să-și ia la revedere, ceea ce suna trist, dar Stanley arăta deprimat oricum. Dădu din coadă când Marshall îl mângâie și-i spuse:

– Pe mâine.

Proprietarul lui Stanley se ținu de cuvânt și veni cu câinele la apartamentul lui Marshall în după-amiaza următoare. Pedigree-ul câinelui era în regulă, la fel ca toate certificatele de vaccinare. Primise un carnet de sănătate și dovada că era microcipat de la veterinar, așa că Marshall îl putea lua cu el în Franța. Proprietarul aduse și un flacon cu sedative, în caz că Stanley avea nevoie de ele pe drum, din moment ce Marshall se hotărâse să spună, la sugestia proprietarului lui Stanley, că acesta era un câine utilitar ca să-l poată ține în cabină. Stanley amușină prin apartament în stilul propriu al unui ogar și, în ciuda expresiei triste, părea fericit și dădea din coadă.

– E un câine grozav, spuse cel care curând avea să devină fostul proprietar al lui Stanley, părând pe punctul de a izbucni în lacrimi.

Mângâie câinele cu drag pentru ultimă oară, îi mulțumi lui Marshall, îi ură noroc și ieși. Marshall rămase holbându-se la noul lui câine.

– Ei bine, Stanley, sper să-ți placă Parisul, spuse el pe un ton serios.

Dintotdeauna își dorise un câine, dar nu putuse avea unul din cauza serviciului. Iar acum îl avea pe Stanley și un apartament în Paris. Se simțea de parcă ar fi plecat într-o aventură și era pregătit.

În săptămâna următoare, merse să-și ia rămas bun de la familia Armstrong și luă și câinele cu el. Copiii îl adorau, iar Amelia spuse că era cel mai amuzant câine pe care îl văzuse vreodată. Îl îmbrățișă strâns pe Marshall înainte să plece, la fel și Brad. Marshall o văzu pentru ultima oară și pe Daphne, care tocmai fusese alăptată și dormea în brațele Melissei.

– Să ai grijă de tiza mea, îi spuse Marshall, apoi o sărută pe Melissa pe obraz.

– Să ne scrii, Marsh, spuse cu căldură președintele. Să ne spui ce mai faci.

– Așa voi face, le promise Marshall, trist că trebuia să-și ia la revedere.

Copiii familiei Armstrong îi umpluseră viața de bucurie și căldură. Iar acum aveau să fie în Paris doar el și câinele. Nu cunoștea pe nimeni acolo. Dar nici în Washington nu-și făcuse vreun prieten apropiat, în afară de familia Armstrong. Așa că nu lăsa pe nimeni în urmă.

Zborul spre Paris decurse mai bine decât sperase Marshall. Călătorea la clasa întâi și, cu expresie serioasă, îi spuse însoțitoarei de bord de la ghișeul Air France că Stanley era câinele lui utilitar.

– În ce scop? întrebă însoțitoarea de bord, completând formularul.

– Îmi toacă mâncarea, spuse serios Marshall, arătând spre braț.

Aceasta încuviință, fără să-i dea prea multă atenție, și scrise „câine utilitar" pe formular. O jumătate de oră mai târziu, Marshall

se afla în avion, iar Stanley se întinsese la picioarele lui şi adormise. Persoana care stătea lângă el era surprinsă, dar nu părea să fie deranjată.

Marshall luă zborul de noapte şi sosi în Paris la prânz, în ziua următoare, cu două valize şi câinele. Taxiul îl lăsă la numărul 22 de pe strada Bugeaud, lângă un hotel mic şi elegant numit St. James. Luară liftul până la etajul al cincilea. Paznicul îi dădu lui Marshall cheile, pe care proprietarul apartamentului i le lăsase într-un plic. Apartamentul era elegant, luminos şi bine întreţinut, la fel ca în poze. Era o zi mohorâtă de februarie, dar apartamentul era scăldat în lumină. Începu să ningă când Marshall îşi duse valizele în dormitor. Nu-şi dăduse seama până în acel moment, dar se împlineau exact doi ani de când plecase din Bogota, cu inima frântă, îndurerat că trebuia să-i abandoneze pe Paloma şi pe copil. Paloma murise în aceeaşi zi. Iar acum, cu un braţ paralizat şi un câine, într-un apartament parizian, fără să ştie pe nimeni în oraş, Marshall simţea că noua lui viaţă începuse cu adevărat. Putea în sfârşit să alunge toate fantomele trecutului şi să înceapă să trăiască din nou.

ARIANA

Capitolul 6

Robert Gregory avusese dintotdeauna tot ce își dorise și nu-i lipsise nimic niciodată: averea familiei, o educație la cele mai prestigioase școli, licența la Princeton și carnet de membru la Ivy. Apoi absolvise Școala de Afaceri de la Harvard. Avea o soție pe care o iubea și o fiică în jurul căreia gravita întreaga lui existență din clipa în care se născuse. Cariera lui avea succesul la care se așteptase. Singura tragedie prin care trecuse vreodată fusese că soția lui, Laura, murise din cauza unei tumori la creier cu un an în urmă. Fuseseră la toți doctorii de renume din întreaga țară, dar nici banii, nici iubirea lui nu o putuseră salva. Robert fusese distrus de moartea ei și găsi mereu alinare în fiica lui, Ariana. Își concentra toată dragostea și atenția asupra fiicei acum. Și Ariana îl iubea, desigur, și încerca să-i umple golul lăsat în suflet de mama ei.

Singurul lucru care mai lipsea din viața lui Robert, acum, la apusul carierei, era un vis pe care îl avusese de când era tânăr. Dintotdeauna își dorise să fie ambasador, fie în Franța, fie în Anglia. Tatăl lui visase același lucru, dar nu și-l îndeplinise niciodată. Dar, urmărind campania prezidențială a unui candidat căruia îi putea oferi întreaga lui susținere, Philip Armstrong, Robert își aminti de visul lui de a deveni ambasador. În acest scop și dintr-un respect sincer pentru un bărbat care spera să devină președinte, Robert contribui cu o sumă generoasă la campania acestuia. Era sigur că, după ce Armstrong avea să câștige alegerile, avea să-i ofere postul de

ambasador în Anglia sau Franța. Îi spuse asta Arianei de câteva ori în timpul campaniei electorale, iar speranța deveni singurul lucru care să-i distragă atenția de la suferința provocată d pierderea suferită.

– Tati, pentru numele lui Dumnezeu, de ce vrei să fii ambasador? Ar fi prea mare bătaie de cap! Asta-ți trebuie acum?

Ariana nu era entuziasmată de alegerea lui, mai ales acum, că era văduv. Avea aproape șaptezeci de ani și își petrecuse ultimele patru decenii într-o carieră solicitantă, iar Ariana credea că un post de ambasador ar fi fost prea mult stresant, mai ales după toată durerea și suferința pe care le trăise după decesul mamei sale. Nu îi fusese deloc ușor. Cu câțiva ani în urmă suferise un atac de cord și avusese nevoie de o angioplastie, iar Ariana nu agrea ideea ca tatăl ei să-și asume și mai multe responsabilități. Tatăl ei era singura rudă în viață care-i mai rămăsese. Avea douăzeci și doi de ani, dar nu voia să trăiască în Anglia sau în Franța și nici să-l lase să se mute singur.

Ariana absolvise Universitatea Barnard din Columbia în urmă cu șase luni. Nu voise să studieze la Princeton, la fel ca tatăl ei, deși el insistase în acest sens. Acum avea serviciul pe care și-l dorea: editor-adjunct la o prestigioasă revistă de modă online. Dintotdeauna își dorise o carieră în modă, iar acum o avea. Îi placea enorm să meargă la evenimente de modă și să afle despre noile trenduri și cei mai în vogă designeri. Ambiția ei era să devină editor pentru *Vogue* într-o bună zi. Ariana adora moda aproape de când se născuse, și avea același stil simplu și natural ca mama ei, care îi împărășise pasiunea pentru modă. Laura Gregory fusese o femeie grațioasă și elegantă, iar Ariana era o replică mai tânără și mai exuberantă a mamei sale. Tatăl ei păstra fotografii cu frumoasa lui soție peste tot.

Ariana avea același păr blond, frumos, picioare lungi și ochi albaștri. Laura fusese cu douăzeci de ani mai mică decât tatăl Arianei și murise mult prea tânără. Robert se îndrăgostise de ea încă din clipa în care se cunoscuseră, la fel cum își adora acum fiica. Ariana credea că visul tatălui ei de a deveni ambasador era ridicol și probabil nu ar fi fost în avantajul sănătății sale. Ea voia să rămână în New York. Ținea la prietenii ei și avea un serviciu care îi plăcea. Tocmai primise primul ei apartament în Tribeca, un cadou de

absolvire de la tatăl ei, şi se simţea grozav. Îşi chema prietenii în vizită aproape în fiecare seară. Nu avea o relaţie serioasă, dar nu ducea lipsă de pretendenţi. Trăia o viaţă la care visau toate fetele de douăzeci şi doi de ani, şi nu numai.

Tatăl ei era grijuliu peste măsură şi trăia ca să-i facă viaţa uşoară, fericită şi sigură. Îi cumpărase apartamentul într-o clădire care avea portar, aşa că era păzită douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Singurul lucru asupra căruia insista mereu era să fie în siguranţă. Voia ca fiica lui să apeleze la serviciile unui şofer privat când ieşea seara, în loc să meargă cu taxiul. Insista ca Ariana să locuiască într-o clădire mare dintr-un cartier bun şi îi făcea toate poftele. Iar acum, voia ceva şi pentru el. Ariana însă avea grijă de el, acum, că mama ei murise. Serveau cina împreună o dată sau de două ori pe săptămână şi vorbeau la telefon în fiecare zi. Ariana ştia cât de dor îi era de mama ei.

Robert se întâlni cu Phillip Armstrong de câteva ori în timpul campaniei electorale, la acţiuni pentru strângeri de fonduri, şi îi reaminti că voia să fie ambasador în Anglia sau Franţa, dacă Armstrong câştiga. Candidatul la preşedinţie nu-i garantă niciodată lui Robert să-i îndeplinească dorinţa, dar îi făgădui că avea să o ia în considerare şi să facă tot posibilul. Mai avea şi alţi donatori la fel de generoşi şi trebuia să se gândească la persoana cea mai potrivită pentru un asemenea post. Philip Armstrong era un om integru şi cinstit, ceea ce îl făcu pe Robert să-l respecte şi mai mult.

Ariana nu-şi făcu griji nici când Armstrong câştigă alegerile. Tatăl ei fu invitat la ceremonia de învestitură şi îi ceru fiicei sale să-l însoţească la balul din acea seară. Pentru Ariana, era un moment la fel de emoţionant. Îi cunoscuse pe preşedinte şi pe soţia acestuia, iar Melissa Armstrong i se păru amabilă şi încântătoare. Era evident că Phillip Armstrong îl respecta mult pe tatăl Arianei. Pe drumul de întoarcere spre New York, tatăl ei abia dacă-şi mai încăpea în piele de bucurie. Era sigur că urma să fie numit ambasador într-una din cele două ţări foarte curând. Ariana nu voia să-l descurajeze, dar nu era la fel de sigură. Tatăl ei nu mai era tânăr şi avea o sănătate şubredă, nu mai avea o soţie care să joace rolul gazdei şi nici un fel de experienţă ca diplomat, deşi Ariana ştia că multe dintre acele

funcții erau oferite drept răsplată pentru contribuțiile financiare din campania electorală. Tatăl ei era ca un copil, iar Ariana nu voia să-l supere acum.

Trecură două luni de la învestitura președintelui și nu se întâmplă nimic, așa că Ariana se gândi că problema fusese rezolvată. Se simțea bine la noua ei slujbă și nu voia să plece nicăieri, nici chiar la Paris sau la Londra, deși ar fi încercat să obțină un job în domeniul modei acolo. Dar îi plăcea cel din New York. Erau cei mai grozavi ani din viața ei, iar în luna martie întâlni un băiat pe care chiar îl plăcea. Era student la facultatea de drept de la NYU, avea douăzeci și șase de ani și se simțeau excelent împreună.

Arianei îi păru rău pentru tatăl ei când președintele desemnă alți ambasadori în Anglia și Franța. Cel trimis la Londra era de fapt un prieten al tatălui ei, ceea ce făcu situația și mai greu de suportat. Cel puțin pe tipul care fusese numit în Franța nu-l cunoștea și nici nu auzise vreodată de el. Era cineva din Los Angeles. Ariana era ușurată că nu mai avea de ce să-și facă griji; viața ei în New York era în siguranță. Până în luna mai, când tatăl ei o invită la cină într-o seară și o așteptă cu o mimică serioasă. Ariana se îngrijoră imediat că se îmbolnăvise. Acum, că mama ei murise, lucrul de care se temea cel mai mult era ca tatăl ei să pățească ceva. Îl iubea la fel de mult cât o iubea și el și îl admirase dintotdeauna. Nu mai suferise niciodată așa de mult ca atunci când tatăl ei fusese operat la inimă. De-atunci însă, el își revenise complet.

Ariana se așeză ca să servească cina împreună în salonul din apartamentul lui de pe Fifth Avenue, cu vedere înspre Central Park. Robert susținea că apartamentul i se părea rece ca un mormânt în absența mamei Arianei, iar fiica lui încerca să ia cina împreună cu el ori de câte ori putea. Și ea îl invita în apartamentul ei, dar tatălui său nu-i plăcea să vină până în SoHo și Tribeca, deși Ariana locuia acolo acum. Îi plăcea mai mult ca Ariana să vină acasă, ca în acea seara.

– Am vorbit cu președintele Armstrong astăzi. M-a sunat, spuse încet Robert, iar Ariana îl privi surprinsă.

– De ce te-a sunat, tati?

Ariana știa că cele două posturi de ambasador pe care le voia tatăl ei nu mai erau disponibile, așa că nu putea fi vorba despre asta.

– Mi-a oferit un post de ambasador, spuse Robert Gregory în timp ce li se servea supa, dar nu părea fericit.

– Da? Unde?

Brusc, Ariana se întrebă dacă președintele intenționa să-i ofere tatălui ei în Roma sau Madrid, unde își putea găsi și ea un serviciu bun. Sau, dimpotrivă, într-un loc terifiant, precum Ghana sau Nepal, unde chiar nu voia să meargă.

Tatăl ei ezită câteva clipe înainte să-i răspundă. Se gândise la asta toată ziua.

– Argentina, răspunse pe un ton sobru. Am locui în Buenos Aires. Se pare că tuturor le place acolo, dar una e să mergi în concediu două săptămâni, alta e să stai acolo trei sau patru ani. Nu cred că e o idee bună. Au mari probleme acolo, țara e practic sărăcită. Nu mă îndoiesc că poporul e minunat, eu nu le pot rezolva problemele. Ar fi foarte multă presiunie asupra mea și am fi prea aproape de alte țări periculoase, unde au loc revoluții, răpiri și răfuieli între cartelurile de droguri. E o bătaie de cap mult prea mare. N-avem nevoie de așa ceva.

– Sunt perfect de acord, spuse politicos Ariana, ușurată că tatăl ei nu părea dispus să accepte. Deci, i-ai dat răspunsul că nu accepți?

– Am încercat, dar m-a rugat să mă mai gândesc. Mi-a spus că o să ne placă foarte mult după ce ajungem acolo, la fel ca în cazul celorlalți dinainte, iar motivul pentru care a întârziat atât de mult cu propunerea e că abia l-au convins pe fostul ambasador să plece. Nu voia să plece pentru că se simțea foarte bine acolo.

– Poate își găsise vreo iubită, spuse cu maliție Ariana, încercând să-i deschidă ochii tatălui ei.

Nu voia sub nici o formă să trăiască în Argentina patru ani. Nici măcar trei. Mai ales acum, că rataseră ocazia să se mute în Paris sau Londra, Ariana voia să rămână în New York și presupunea că și tatăl ei era de aceeași părere.

– Dar ai de gând să-l refuzi, nu-i așa, tati?

Ariana voia să audă din gura lui asta, pentru că îl vedea că ezită.

– Nu știu. Poate că nu contează unde mergem. Poate fi o experiență minunată pentru amândoi. E o adevărată onoare să fii ambasador, Argentina poate fi un loc plăcut pentru tine. Am auzit că oamenii sunt grozavi și foarte ospitalieri, orașul seamănă cu Parisul și viața socială e fabuloasă. Președintele mi-a spus că ambasada are nevoie de prezența unei femei și trebuie decorată puțin. Știu că ți-ar plăcea asta.

– Nu vreau să plec nicăieri, cu atât mai puțin în Argentina, spuse Ariana, cu un sentiment de spaimă. Nu vorbim limba și nu cunoaștem pe nimeni acolo.

Ariana încerca să se gândească la toate motivele pentru a-l descuraja pe tatăl ei, dar își dădea seama că nu ajungea nicăieri. Președintele îi prezentase lucrurile într-o lumină foarte bună.

– Ca ambasador, ne vom face relații foarte repede. Iar tu te descurci binișor în spaniolă, o încurajă el.

– Nu-i adevărat, am studiat limba doar doi ani în liceu. Pot să întreb cum să ajung la poștă și la gară, atât.

– Ce crezi, Ari? o întrebă tatăl ei, lăsându-se pe spate în scaun; nici el, nici ea nu se atinseseră de supă, iar Arianei nu-i mai era foame. Vrei să încercăm? Nu avem decât o viață. Dacă refuzăm, s-ar putea să regretăm asta pentru totdeauna.

Poate că el ar fi regretat decizia, nu și Ariana. Iar Robert dădu de înțeles că se aștepta ca ea să-l însoțească. Ariana deveni neliniștită ascultându-l.

– Tati, dacă te îmbolnăvești?

Îngrijorarea fetei era îndreptățită, date fiind problemele lui de sănătate din trecut, iar Ariana nu dorea să mai treacă printr-un atac de cord cu el.

– Sunt bine. Am fost la control săptămâna trecută, și totul e în regulă. Nu știu, poate ți se pare ceva prostesc, dar mi-ar plăcea să fiu totuși ambasador undeva înainte să mor.

Ariana îi văzu privirea scânteind. Încă mai visa la asta.

– Nu ești pe moarte și ai face bine să nu mori. Mi-ai spus că nu te interesează decât Anglia sau Franța.

Ariana se îngrozea ascultându-l și simțea că nu avea să iasă învingătoare din acea dispută. Nu voia să-i ia locul mamei ei și să se mute în Argentina. Voia să aibă propria ei viață.

– S-ar putea să fie distractiv. Tuturor le place în Argentina. Poate și ție o să-ți placă, încercă el să o convingă, dar ea se întristă.

Ariana se întoarse spre tatăl ei culacrimi în ochi.

– Dar e o perioadă atât de lungă. Trei ani, chiar patru, poate. Dacă nu ne place deloc acolo? O să fim obligați să rămânem acolo în tot timpul ăsta. Aș avea douăzeci și șase de ani când ne întoarcem. Voi fi ratat toate șansele de a avansa în carieră.

Pentru Ariana, douăzeci și șase de ani păreau la fel de mulți ca nouăzeci.

– Dar e o experiență pe care s-ar putea să nu mai ai ocazia să o trăiești.

Era clar că președintele îl convinsese definitiv, indiferent ce-i spusese. În acele momente, Ariana îl ura pe Phillip Armstrong pentru că îi oferise tatălui său postul de ambasador în Argentina. Rămase tăcută o vreme, neștiind cum să-și mai exprime reticența și îngrijorarea, răstimp în care amândoi își terminară supa.

– Voiam doar să-ți spun că mă mai gândesc la asta, ca să nu te iau prin surprindere, spuse Robert.

Asta îi suna și mai rău Arianei.

– Tati, spuse ea sincer, nu vreau să merg.

Nu putea să o spună mai răspicat de atât. Robert îi aruncă o privire îngrijorată.

– Nu aș fi liniștit dacă te-aș lăsa aici, singură. În plus, aș avea nevoie de tine acolo, Ariana. Nu pot face asta de unul singur, fără mama ta.

Robert o privi implorator, trezindu-i fetei sentimente de vinovăție. Nu voia să facă un asemenea sacrificiu, și se gândea că era nedrept din partea lui să o silească să facă asta. Indiferent dacă o făcea sau nu însă, se simțea responsabilă pentru el. Îi promisese mamei sale să aibă grijă de Robert, dar nu se așteptase să i se ceară să se mute tocmai în Argentina. O speria faptul că, odată ce tatăl ei lua o decizie, nu mai era cale de întoarcere. Se părea că Robert se apropia cu pași repezi de luarea unei decizii. La sfârșitul cinei,

Ariana era pe punctul de a izbucni în plâns. Plecă imediat după aceea ca să se întâlnească cu nişte prieteni la Waverly Tavern, în centrul oraşului. Noul ei iubit era şi el printre ei. Văzu cât de supărată era, deşi nu o cunoştea prea bine.

– S-a întâmplat ceva? o întrebă el, apoi o îmbrăţişă şi o sărută.

– Tatălui meu i s-a oferit azi un post de ambasador în Argentina.

– Sună distractiv, spuse entuziasmat bărbatul. Poţi să-l vizitezi şi să înveţi să dansezi tango, spuse el, încercând să o înveselească.

Ariana nu îi spuse că tatăl ei voia să se mute şi ea acolo. N-avea cum să-l „viziteze", pentru că urma să locuiască acolo. Dar nu voia să-i spună asta şi să strice relaţia pe care o aveau înainte ca tatăl ei să ia o decizie.

Tatăl ei o sună a doua zi. Se hotărâse. Tocmai vorbise cu preşedintele şi acceptase postul. Într-o lună trebuia să fie în Buenos Aires. Ariana izbucni imediat în plâns, dar tatăl ei încercă să o asigure că avea să fie o experienţă interesantă şi că o să-i placă foarte mult să fie practic o ambasadoare. Ariana îşi iubea tatăl, dar acesta avea uneori tendinţa de a domina şi era întotdeauna convins că avea dreptate. De data asta însă, din punctul ei de vedere, nu avea dreptate.

– Nu vreau să fiu ambasadoare, spuse ea vehement. Am douăzeci şi doi de ani. Am o viaţă şi un serviciu aici. N-o să vin cu tine, tati. Nu-mi pasă ce ai de spus. Nu vreau şi gata.

– Ariana, eşti tot ce mi-a mai rămas pe lume, spuse consternat Robert. Nu te las aici. Mi-aş face prea multe griji pentru tine.

– Aş fi mai în siguranţă decât în Argentina. Ştii că acolo sunt o grămadă de răpiri.

Părerea Arianei nu conta. Tatăl ei discutase deja cu preşedintele.

– Vom avea mereu bodyguarzi. Nici un străin n-a mai fost răpit de ani de zile. Nu avem de ce să ne facem griji, o asigură el.

Într-o clipă Ariana închise telefonul. În aceeaşi seară merse să discute din nou cu el, fără succes însă. Se întoarse la apartamentul ei furioasă pe el. Adevărul era însă că Robert avea şaptezeci de ani, suferise deja de grave afecţiuni de sănătate, îşi pierduse soţia în urmă cu un an şi era totuşi tatăl ei. Nu i se părea normal să îl lase singur. Se gândi la asta multă vreme şi, în dimineaţa următoare, ajunsese la

concluzia că trebuia să facă sacrificiul pentru el. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să plece în Argentina şi să renunţe la serviciul ei din New York, dar poate că tatăl ei avea dreptate. Poate avea să se simtă totuşi bine şi să se bucure că mersese acolo. Având în vedere cât de hotărât era Robert să facă asta, Ariana simţea că nu avea de ales.

Renunţă la serviciul de la revista online, deşi îi plăcuse foarte mult, iar asta aproape că îi frânse inima. Şeful ei era foarte drăguţ şi îi spuse că postul de asistentă o aştepta oricând dacă se hotăra să se întoarcă. Îi sugeră chiar să-şi facă un blog în Buenos Aires. Arianei îi fu mult mai greu să-l anunţe pe noul ei iubit, Ian, că se muta la Buenos Aires cu tatăl ei, dar el nu fu atât de supărat pe cât se aşteptase, ceea ce îi dădu de înţeles că Ian o considera mai degrabă o distracţie de moment. Ian o îmbrăţişă şi îi propuse să ţină legătura, şi poate chiar s-o viziteze la un moment dat.

Tatăl ei îi spuse să cumpere tot ce voia, fiindcă avea nevoie de multe haine drăguţe pentru toate evenimentele la care urmau să participe. Era o slabă consolare pentru viaţa la care renunţa. Ariana fu tristă până când plecară din New York. Ştia că în cealaltă emisferă era iarnă, deşi sosiră în luna iunie. Trimiseseră deja din timp câteva lucruri de care aveau nevoie, iar Ariana avea opt valize când se îmbarcară în zborul către Buenos Aires. Pe parcursul zborului la clasa întâi nu spuse absolut nimic. Nici nu-şi imagina noua ei viaţă, iar tatăl ei era recunoscător că nu se împotrivise prea mult, deşi ştia că era nefericită. Îi spusese clar asta, iar el îi promisese să se revanşeze în toate felurile posibile. Voia ca Ariana să se simtă grozav.

Se mutară în hotelul Four Seasons din Buenos Aires, până când reşedinţa de la ambasadă era gata. Li se comunicaseră dinainte că ambasada avea nevoie de puţin „ajutor": Ariana şi tatăl ei merseră să vadă ambasada în ziua următoare. Era pe strada Posadas din districtul Recoleta, o clădire spectaculoasă, cu pereţii decoraţi cu fresce splendide, basoreliefuri şi şemineuri. Era nevoie însă de foarte multă mobilă ca să umple camerele goale. Ferestrele aveau deja nişte perdele drăguţe, iar noua secretară a tatălui ei îi dădu Arianei o listă cu magazine de antichităţi unde putea găsi tot ce aveau nevoie şi se oferi să o însoţească. Ariana înţelese că avea să fie ocupată multă

vreme cu amenajarea ambasadei pentru tatăl ei şi fu mişcată de primirea caldă a angajaţilor, care îi erau de mare ajutor. Ambele secretare ale ambasadorului veniră la hotel cu ei – una ca să lucreze cu tatăl ei, cealaltă cu Ariana. Cea mai tânără dintre ele îi oferi Arianei un teanc de invitaţii din partea celor mai cunoscute gazde din Buenos Aires şi a tuturor ambasadelor din oraş. Toată lumea voia să organizeze un dineu în onoarea lor, o recepţie sau un bal, şi să-i prezinte tuturor. Gazdele locale se întreceau care să-i întâmpine primii. Robert şi Ariana aveau destule invitaţii cât să meargă în alt loc în fiecare seară timp de o lună de-atunci înainte.

– Vai, Doamne! spuse copleşită Ariana, răsfoindu-le, dar făcea parte din cercul social al tatăl ei de un an, de când murise mama ei, şi ştia că trebuia să găzduiască dineuri alături de tatăl ei la ambasadă şi să-l însoţească la toate evenimentele sociale.

De aceea şi venise. Eugenia, tânăra secretară care devenise asistenta ei, era doar cu câţiva ani mai în vârstă decât ea, frumos îmbrăcată, cu părul perfect aranjat şi cercei micuţi cu diamante, provenea dintr-o familie aristocrată. Îi vorbise deja despre cele mai importante familii locale şi despre toţi ambasadorii şi soţiile lor. Viaţa socială din Buenos Aires părea să fie extrem de încărcată, iar Eugenia preciză că aveau să primească o mulţime de vizite.

În dimineaţa următoare, Ariana merse la un magazin de antichităţi cu Eugenia. Tatăl ei îi dăduse mână liberă să cumpere tot ce era necesar pentru ambasadă. Îşi puteau permite asta fără nici o problemă, iar Ariana rămase uimită de preţurile mici de acolo, în comparaţie cu cele din New York. Antichităţile de aici erau superbe, majoritatea aduse direct din Franţa. Multe dintre familiile cu tradiţie aveau nevoie disperată de bani, iar unele îşi vindeau lucrurile la preţuri de nimic. Ariana se simţea vinovată pentru că le cumpăra la asemenea preţuri. Până la prânz cumpărase deja suficiente piese de mobilier ca să umple câteva camere şi două covoare superbe de Aubusson, în nuanţe de roz pal şi bleu.

Eugenia vorbea perfect engleza şi studiase la o facultate din America. Promise să-i găsească Arianei un profesor de spaniolă ca să-şi îmbunătăţească cunoştinţele. Acum, că era aici, Ariana era gata să facă tot ce-i stătea în puteri ca să-i uşureze viaţa tatălui ei şi

să-şi joace rolul cum se cuvine. Voia ca ambasada să arate bine, iar dineurile lor să fie cele mai elegante din Buenos Aires.

În acea seară merseră la un dineu de protocol la ambasada franceză. Mâncarea era excelentă, iar femeile erau îmbrăcate în rochii superbe de seară. Toată lumea era binevoitoare şi primitoare cu ea şi cu tatăl ei. Ospătari în uniforme aşteptau în spatele fiecărui oaspete, iar după cină începu dansul. Ariana nu mai văzuse în viaţa ei porţelanuri şi cristaluri atât de frumoase. Toţi cei prezenţi aveau maniere impecabile şi trăiau o viaţă care nu mai exista în alte colţuri ale lumii. Tuturor le plăcea să iasă şi să se distreze.

În seara următoare, merseră la un alt dineu, de data asta la ambasada Marii Britanii, unde avură parte de acelaşi tratament. Urmară alte vizite la ambasadele italiană, germană şi spaniolă. Practic, ieşeau în fiecare seară, având ocazia să întâlnească persoanele care făceau parte din elita citadină, care, la rândul lor, se întrecură să le adreseze invitaţii în casele lor primitoare. Chiar dacă aveau mai puţini bani ca înainte, aveau o armată întreagă de servitori care să-i ajute şi case superbe, erau gazdele perfecte şi se îmbrăcau după ultima modă. Ariana şi tatăl ei nu mai văzuseră vreodată femei atât de frumoase, iar bărbaţii erau chipeşi şi puternici. Mulţi veniseră din Germania, Italia şi Irlanda şi până şi cei născuţi în Argentina aveau nume străine, fiindcă părinţii sau bunicii lor veniseră din Europa ca să se stabilească acolo. Buenos Aires nu dormea niciodată, vizitele nu mai conteneau, şi petrecerile dansante din fiecare noapte durau până în zori. Toţi bărbaţii chipeşi din oraş ar fi dat orice ca să danseze cu Ariana şi s-o înveţe tango, în timp ce tatăl ei o privea mândru, fumând trabucuri cubaneze cu ceilalţi bărbaţi. Ariana însă nu avea de gând să tolereze aşa ceva însă. Îi luă cu blândeţe trabucul din mână, îl sărută pe obraz şi-i şopti:

– Fără trabucuri.

Îşi făcea griji pentru sănătatea lui, mai ales după problemele pe care le avusese. Ştia că şi mama ei ar fi făcut acelaşi lucru.

Femeile de acolo erau pe atât de fermecate de tatăl ei pe cât erau bărbaţii de Ariana. Femei frumoase încercau să-l seducă la fiecare cină şi erau încântate să danseze cu el. Formau cel mai popular cuplu din oraş, şi până şi Ariana fu nevoită să recunoască, după

două săptămâni, că se simțea bine. Se întâlnea cu tineri care îi plăceau, fete cu care îi făcea plăcere să discute și care o chemau în vizită; băieții care flirtau cu ea erau foarte chipeși și bine îmbrăcați. Era greu să nu se lase sedusă de frumusețea fermecătoare a orașului, pe care toată lumea se întrecea să i-o arate. Nu se simțise niciodată atât de binevenită undeva și nici nu i se dăduse vreodată atâta atenție. Voia să scrie un blog despre asta pentru revista online din New York la care lucrase, dar era atât de ocupată să decoreze și să mobileze sediul ambasadei și să se distreze în fiecare seară, că nu avea nicicând timp.

După ce antichitățile pe care le cumpărase fură livrate, sediul ambasadei începu să prindă viață. Ariana mobilă camerele în grabă cu ceea ce cumpărase și cu ceea ce avea la îndemână. La șase săptămâni după sosirea lor, ținură o petrecere frumoasă pentru a le mulțumi tuturor pentru ospitalitatea lor și pentru invitațiile primite. Tatăl ei era foarte mândru de seara pe care o organizase Ariana. Angajase chiar și o formație minunată, cu ajutorul noilor ei prieteni.

La sfârșitul lunii august, atât Robert, cât și Ariana ajunseseră să se simtă ca acasă. Lui Robert îi făcea plăcere munca de ambasador, îi plăceau oamenii pe care îi întâlnea și învăța cum să se descurce de la diplomații de carieră pe care îi cunoscuse. Se distra de minune și adora provocarea de a învăța cât mai multe despre Argentina. Iar Ariana avea un cerc larg de prieteni care o invitau mereu la prânz sau cină, la meciurile de polo ale băieților și la cluburile pe care le frecventau. Ieșea în oraș în fiecare seară, cu sau fără tatăl ei, iar în septembrie recunoscu în fața lui Robert că avusese dreptate, că se bucura foarte mult că venise. Vorbea mult mai bine spaniola și își adora noua casă și noii prieteni.

– Nu mi-am imaginat că o să fie așa. Toată lumea spune că Buenos Aires e ca Parisul pe vremuri, îi mărturisi Ariana tatălui ei.

Robert se bucura că fiica lui era fericită. Într-un weekend, Ariana merse în Punta del Este, în Uruguay, cu câțiva din noii ei prieteni. Era stațiunea favorită pentru aristocrații bogați din Argentina, iar Ariana se distră de minune. Tatăl ei o convinse să ia doi bodyguarzi cu ea, doar ca să fie în siguranță, dar Ariana se simțea ridicol. Nu avea deloc nevoie de prezența lor și ieși în oraș fără ei, doar cu

prietenii. Unii dintre ei aveau şi ei bodyguarzi, care însă nu îi însoţeau niciodată la Punta del Este, ci doar când mergeau la reşedinţele lor din provincie, unde banditii cutreierau drumurile şi ţineau calea oamenilor.

Tatăl Arianei o surprinse la sfârşitul unei săptămâni din octombrie, când îi spuse că fuseseră invitaţi să petreacă weekendul în afara oraşului alături de nişte prieteni. Era o familie pe care Ariana o plăcea în mod deosebit, cu trei fiice de vârste apropiate de a ei şi doi fraţi mai mari, foarte chipeşi. Reşedinţa lor din Buenos Aires era într-o petrecere continuă, dar la cea de la ţară, *finca*[1], aflată la două ore distanţă de oraş, găzduiau chiar mai multe petreceri. Într-o sâmbătă, după prânz, tatăl ei şi gazdele plecară la plimbare cu maşina. Tatăl ei voia să vadă o proprietate frumoasă, aflată lângă cea a prietenilor lui. Imediat ce se dădură jos din maşină, Robert îi spuse că o închiriase.

Familia care deţinea casa se mutase în Statele Unite şi era bucuroasă să le închirieze proprietatea pentru câţiva ani. Casa era întreţinută impecabil, dar goală, deşi şapte servitori locuiau încă acolo. Ariana îşi găsise încă o casă pe care s-o decoreze şi începu să-şi imagineze imediat petrecerile de la sfârşit de săptămână pe care urma să le dea pentru prietenii ei. Casa principală avea douăsprezece dormitoare. În plus, proprietatea mai număra şi câteva case de oaspeţi mai mici şi locuinţe separate pentru servitori. Prietenii Arianei erau la fel de încântaţi să le fie vecini, iar în săptămâna următoare Ariana începu să cumpere mobilă cu care să umple casa, ca să devină locuibilă cât mai curând.

Până de Crăciun, care pica în mijlocul verii argentiniene, Ariana transformase casa închiriată într-un paradis confortabil şi elegant, cu antichităţi franţuzeşti superbe, în culori pastelate, dormitoare aerisite cu paturi cu baldachin. Tatăl ei angajase încă şase servitori şi, ori de câte ori mergeau acolo, îl luau cu ei şi pe bucătarul de la ambasadă. Dădură prima lor petrecere la noua reşedinţă în Ajunul Anului Nou. Găzduiră douăzeci de oaspeţi şi invitară toţi vecinii. Dansară până la ora şase dimineaţa, apoi serviră micul dejun pe

[1] Moşie (în limba spaniolă în original)

terasă şi toată lumea se întoarse acasă la ora opt ca să doarmă toată ziua. Era un stil de viaţă decadent, opulent, la care cu greu puteai renunţa. Era greu de crezut că trecuseră deja şase luni de când veniseră în Argentina. Timpul zburase, iar Ariana vorbea deja o spaniolă aproape perfectă. O ţinea pe Eugenia mereu ocupată cu decoratul, cu vizitele, cu sesiunile de cumpărături şi cu petrecerile cu prietenii. Mereu găsea ceva nou de făcut, de văzut sau de cumpărat, oameni cu care să se întâlnească, vizitatori sosiţi din Statele Unite în cinstea cărora Ariana trebuia să organizeze dineuri la ambasadă. Nu mai fusese niciodată atât de ocupată de când se ştia. Avea douăzeci şi trei de ani şi era una dintre cele mai populare femei din Buenos Aires, cu părul ei blond, ţinuta elegantă şi stilul clasic, aristocratic, cu manierele ei perfecte şi cu naturaleţea sa. Era o companie amuzantă şi se transformase într-una din cele mai bune gazde din oraş. Toată lumea îi adora pe ea şi pe tatăl ei.

Ariana plănui o altă petrecere la mijlocul lunii ianuarie, la două săptămâni după petrecerea de pomină de Anul Nou dată la *finca* lor. Cei care nu le vizitaseră încă *finca* voiau să vadă cum o decorase Ariana şi să-şi petreacă sfârşitul de săptămână acolo. Ariana invită douăsprezece cupluri tinere şi tocmai începuse o relaţie cu unul dintre fraţii mai mari ai unei prietene apropiate. Cu toţii plănuiau să fie acolo. Tatăl ei îi spuse că trebuia să rămână la Buenos Aires pentru că mai avea de lucru. În plus, voia să-i lase pe tineri să se distreze. Îi reaminti Arianei să-i ia pe amândoi bodyguarzii cu ea, din moment ce drumul până acolo era plin de bandiţi despre care toată lumea vorbea. Cu bodyguarzii avea să fie în siguranţă. Ariana luă doar un bodyguard cu ea până la urmă, fiindcă celălalt se îmbolnăvise de gripă şi s-ar fi simţit prost obligându-l să vină. Îl luă şi pe bucătarul de la ambasadă ca să gătească pentru toată lumea. Îl lăsă pe celălalt bucătar în oraş pentru tatăl ei. Când ieşiră din oraş, Ariana începu să facă liste şi să planifice amplasarea oaspeţilor. Bucătarul adormi pe bancheta din spate, iar Ariana lucră aproape tot drumul până la noua lor reşedinţă.

Era nerăbdătoare să înceapă distracţia şi îi plăcea de toţi cei pe care îi invitase. Trecuseră aproape două ore şi ajunseseră aproape de casă, când maşina se opri brusc. Ariana îşi ridică privirea şi văzu că

un camion militar vechi bloca drumul. Şase bărbaţi stăteau în picioare în spatele lui, în faţa maşinii tatălui ei, iar alţii erau în remorcă. Ariana se uită la bodyguardul ei ca să vadă dacă era îngrijorat. Portierele maşinii erau încuiate. Se întreba dacă era mai bine să îi ocolească sau să aştepte să plece. Bărbaţii purtau îmbrăcăminte militară spălăcită. Veniră încet spre ei, iar Ariana văzu că erau înarmaţi cu toţii. Bodyguardul care conducea maşina nu se mişcă şi rămase calm.

– Felipe, suntem în regulă? Bărbatul încuviinţă. Bucătarul încă sforăia pe bancheta din spate, neştiind că se opriseră. Vrei să-i ocolim?

Ariana era îngrijorată. Şoferul îi privea încordat pe bărbaţii înarmaţi, dar nu părea să se teamă.

– Ne vor împuşca roţile, spuse el încet.

Doi dintre bărbaţi veniră la geamul şoferului şi îi făcură semn să coboare geamul. Felipe refuză. Fără să ezite, bărbatul care stătea în faţa maşinii îşi îndreptă pistolul spre capul şoferului şi îl împuşcă prin parbriz. Felipe căzu cu capul pe volan, şi sângele ţâşni în toate părţile. Ariana ţipă. Un alt bărbat sparse geamul de la portiera ei, trase încuietoarea şi o scoase din maşină înainte să-şi dea seama ce se întâmplă. Bărbatul îi acoperi imediat capul cu un sac, o ridică în braţe şi o aruncă în remorca de la camion. Nu le păsa de bucătarul de pe bancheta din spate, care se trezise când îl împuşcaseră pe Felipe şi văzuse cum Ariana era luată pe sus, cu capul acoperit cu un sac. Ariana se zbătea din toate puterile, încercând să se elibereze, dar fu aruncată în remorcă, iar bărbatul sări după ea. În câteva clipe, dispăruseră. Bucătarul privi cu ochi plini de groază cum camionul dispare în tufişurile de pe marginea drumului. Totul se întâmplase atât de repede. N-ar fi putut face nimic oricum. Numărase cel puţin opt bărbaţi în jurul maşinii, şi alţi câţiva în remorcă. Toţii aveau barbă şi purtau căşti. Unii îşi ascunseseră feţele în spatele unor măşti de schi. Era imposibil să-i identifice când o răpiseră pe Ariana. Bucătarul rămase tremurând în maşină cinci minute, apoi ieşi din maşină şi împinse cadavrul lui Felipe pe locul din dreapta. Scaunul şoferului era îmbibat de sânge. Bucătarul conduse până la *finca* tremurând aşa de tare că abia reuşi să ţină mâinile pe volan. În clipa

în care trecu pe poarta proprietății, ieși în fugă din mașină, țipând din toți rărunchii. Servitorii ieșiră agitați ca să vadă ce se întâmplase. Portiera de la mașină era deschisă, așa că văzură imediat cadavrul lui Felipe și sângele de peste tot. Suspinând amarnic, bucătarul le povesti servitorilor și celor doi oaspeți care ajunseseră deja ce se întâmplase cu Ariana. Oaspeții Arianei țipară când văzură cadavrul lui Felipe în mașină și pe bucătarul plin de sânge, care plângea.

Sunară la poliția locală, dar trecu o oră până la sosirea polițiștilor. Bucătarul le povesti ce se întâmplase. Îl întrebară dacă tatăl fetei, ambasadorul, fusese sunat, dar nimeni nu luase încă legătura cu el. Întâmplarea nu era neobișnuită – și alte persoane fuseseră răpite pe aceeași șosea, însă nici una din victimele recente nu era o persoană la fel de importantă ca Ariana. Era o chestiune serioasă, iar polițiștii care veniseră acasă își sunară șeful, care, la rândul lui, luă legătura cu șeful poliției din Buenos Aires. Fiica ambasadorului american fusese răpită. Cineva trebuia să-l anunțe pe tatăl ei.

Șeful poliției din Buenos Aires se deplasă personal la ambasadă și ceru o întrevedere cu ambasadorul. I se spuse să aștepte câteva minute, apoi Robert Gregory ieși să-l vadă chiar acolo. Robert se gândi imediat că vreun cetățean american din Buenos Aires comisese vreo nelegiuire. Îi întinse mâna oficial, iar șeful poliției începu să tremure la perspectiva veștii pe care urma să i-o dea acestui om extrem de important.

– Excelență, începu el și rămase în picioare, așa cum îl găsise ambasadorul, este de datoria mea să vă informez cu regret că fiica dumneavoastră a fost răpită în drum spre *finca*. Șoferul a fost ucis. Un alt angajat de pe bancheta din spate a scăpat cu viață. Fiica dumneavoastră nu a fost rănită. Era încă în viață când a fost răpită. O vom căuta peste tot și vom face tot posibilul să se întoarcă teafără acasă.

Robert Gregory simți că-i fuge pământul de sub picioare ascultându-l. Totul i se părea groaznic, ireal. Era imposibil așa ceva. Nu putea fi adevărat. Nu se putea s-o fi răpit pe Ariana. Avea un bodyguard care trebuia să o protejeze. Oamenii mergeau tot timpul la reședințele lor de weekend din Buenos Aires. De ce să o răpească tocmai pe ea?

– Ştiţi cine a răpit-o? întrebă cu o voce sugrumată, scoţând un flacon cu medicamente din buzunar.

Erau pastile cu nitroglicerină. Simţea o durere groaznică în piept. Mai simţise acea durere o dată. Îşi puse o pastilă sub limbă şi se aşeză, privindu-l şocat şi îngrozit pe poliţistul din faţa lui.

– Încă nu ştim, răspunse acesta, dar voi merge să mă interesez personal. Vom mobiliza imediat o echipă de căutare. Cred că au început deja pregătirile. Doriţi să veniţi cu mine, domnule?

– Da, încuviinţă Robert.

Trebuia să ajungă la ea. Trebuia să o găsească. Trebuia să o salveze din ghearele celor care o răpiseră. Îl urmă orbeşte pe şeful poliţiei afară din clădirea ambasadei. În maşina de poliţie aştepta un şofer şi încă un bărbat. Toţi trei discutară calm tot drumul până la *finca*. Era aceeaşi rută pe care călătoriseră şi Ariana cu Felipe. Robert Gregory nu spuse nimic. Era în stare de şoc.

Poliţiştii locali îi aşteptau acasă, iar şeful poliţiei din Buenos Aires îi anunţase din timp că erau pe drum. Bucătarul care văzuse tot ce se întâmplase de pe bancheta din spate relată povestea încă o dată, cu ceva mai mult calm de data aceasta. Poliţiştii îi spuseră lui Robert că încă nu ştiau cine o răpise pe Ariana. Foarte multe bande de tâlhari pândeau drumul. Nu aveau de unde să ştie. Erau siguri că urma să vină o cerere de răscumpărare, care să le dea un indiciu despre cei care o răpiseră pe Ariana. Trebuiau să aştepte până atunci.

– Le dau câţi bani vor, spuse Robert, cu vocea tremurând.

Avea faţa palidă, iar mâinile nu i se opriseră din tremurat de când aflase. Se simţea ca şi când ar fi jucat într-un film extrem de prost.

– Vom anunţa imediat posturile de ştiri, spuse şeful poliţiei, în caz că o vede cineva pe undeva. Ne trebuie o fotografie cu ea.

– Dacă trimiteţi pe cineva la ambasadă, vi se va pune la dispoziţie tot ce vă trebuie.

Robert se prăbuşi într-un scaun. Unul dintre prietenii Arianei încerca să-l liniştească, în zadar însă. Dintr-odată părea foarte bătrân şi foarte bolnav. Ceilalţi începuseră deja să sosească, aflaseră veştile şi văzuseră scaunele din maşină pline de sânge. Poliţiştii mişunau peste tot, iar prietenii Arianei plângeau, ştiind că astfel de poveşti aveau un deznodământ tragic. Nici plata recompensei nu

garanta că persoana răpită urma să se întoarcă în viaţă. Era mult mai probabil să primeşti un cadavru, fiindcă victima fusese ucisă.

Şefii ambelor secţii de poliţie rămaseră cu Robert Gregory mai mult de o oră, încercând să-l asigure că întreg guvernul argentinian avea să facă tot posibilul pentru a-i salva fiica. Robert îi privi cu lacrimile şiroindu-i pe obraji.

– Vă rog, spuse el cu o expresie disperată, vă rog... ea e tot ce mi-a mai rămas...

Capitolul 7

Bărbatul care o târâse pe Ariana din maşină şi o aruncase în remorcă se mişcase aşa de repede, că Ariana nu avusese timp să reacţioneze. Încercă să se lupte şi să se elibereze, dar bărbatul o prinsese într-o strânsoare ca într-o menghină. Până să se dezmeticească, se trezi pe podeaua remorcii, şi doi bărbaţi o imobilizară cu brutalitate. Nu mai putea face nici o mişcare. Sacul care îi acoperea faţa îi îngreuna respiraţia. O legară de mâini şi de picioare cu frânghii aspre, care îi intrau în piele. Ariana purta o rochie vaporoasă de vară, care se murdărise deja de la podeaua remorcii şi de la ghetele lor. Îi auzi vorbind în spaniolă cu voci aspre şi încercă să înţeleagă ce spuneau. Vorbeau într-un fel de dialect local, iar, din cauza sacului sacul făcut dintr-o pătură aspră, care îi acoperea capul, nu auzea bine. Nu ştia unde o duceau şi nici cine erau. Discutau despre un bărbat pe nume Jorge şi o numeau pe Ariana „La Rica", femeia bogată, când se refereau la ea. Ariana era sigură că bărbaţii presupuneau pur şi simplu că răpiseră o fată dintr-o familie bogată. Nici prin gând nu le trecea că aveau de-a face cu fiica ambasadorului american. Se întreba dacă asta avea vreo importanţă sau doar ar fi înrăutăţit lucrurile. Presupunea că fusese răpită pentru a fi răscumpărată, nu ca prizonier politic.

Încerca să-şi stăpânească panica, deşi bărbaţii o imobilizau cu picioarele, frânghiile îi crestau pielea de la încheieturi şi de la glezne, iar sacul care îi acoperea faţa o sufoca. Camionul rula pe un

teren accidentat şi capul ei se tot lovea de podea în timp ce camionul hurducăia cu viteză. Aproape leşină de câteva ori. Ar fi plâns, dar nu îndrăznea. Tot ce-şi dorea era să scape cu viaţă din asta. Încerca să-şi păstreze calmul şi să asculte ce vorbeau. Unul dintre bărbaţi o lovi cu bombeul de câteva ori. Ariana gemu; era sigură că îi rupsese o coastă. Se întrebă ce făcea tatăl ei, dacă aflase deja, şi dacă începuseră să o caute. Se ruga ca poliţia să-i oprească, dar nu se întâmplă nimic. Nu mai fusese niciodată în viaţa ei atât de speriată, dar se lupta să-şi păstreze calmul. Ştia că panica nu o ajuta cu nimic şi încerca să fie curajoasă.

Plecaseră din Buenos Aires la prânz şi călătorise aproape două ore când bandiţii o răpiseră pe Ariana, dar nu îşi dădea seama ce oră era acum. Îşi simţi inima bătând cu putere aproape tot drumul. I se părea că trecuseră ore în şir când camionul se opri în sfârşit. Auzi voci de bărbaţi strigând înăuntrul şi în afara camionului şi zgomotul unor paşi grăbiţi. Cineva o ridică şi o trânti la pământ. Simţi că i se taie respiraţia şi nu reuşi să scoată nici un sunet. Rămase întinsă acolo, incapabilă să se mişte din cauza frânghiilor cu care era încă legată, simţind cum îi zvâcnesc tâmplele. Unul dintre bărbaţi o împinse puternic cu cizma şi auzi din nou numele Jorge. Simţea că îşi pierduse pantofii în remorcă.

Apoi auzi mai multe focuri de armă undeva în apropiere şi se întrebă dacă aveau de gând să o împuşte şi pe ea, la fel ca pe Felipe, dar, chiar şi cu mintea întunecată de durere şi teamă, îşi dădea seama că le era mult mai de folos dacă o ţineau în viaţă. Era friptă de sete şi avea încă mizerie în gură de la sacul de pe cap, prin care abia putea să respire, dar dintr-odată se făcu linişte în jurul ei şi auzi o singură voce bărbătească strigând să se facă ordine.

Spaniola vorbită de acesta era diferită de a celorlalţi. Era o spaniolă pe care Ariana o recunoştea, asemănătoare celei vorbite de cunoscuţii ei. Bărbatul le spunea celorlalţi să o pună în cutie. Ariana nu ştia ce însemna asta, dar se simţi ridicată prin aer şi purtată pe braţe pe o distanţă scurtă, apoi trântită într-un spaţiu îngust. Bărbaţii o împinseră ca să încapă înăuntru. Auzi un capac greu se trânti peste spaţiului în care era întinsă. Abia mai putea să respire şi era extrem de cald. Nu se putea mişca deloc şi se întrebă dacă avea să moară

acolo. Apoi, încet-încet, în mijlocul căldurii înăbuşitoare, a situaţiei îngrozitoare în care se afla şi a durerii fizice, simţi o nevoie teribilă să doarmă. Nu dorea decât să se elibereze din ghearele terorii şi ale durerii. Leşină de câteva ori în întuneric şi îşi reveni în simţiri, având capul încă acoperit, abia mai putând să respire, iar apoi – nu-şi dădea seama cât timp trecuse, probabil foarte mult – auzi din nou voci şi cineva dădu la o parte capacul cutiei. Simţi un val de aer rece care o trezi, deşi nu voia. Voia doar să se cufunde în somn.

Auzi din nou voci bărbăteşti care strigau, apoi o singură voce lângă ea, dând ordine. Era aceeaşi voce pe care o mai auzise. Cineva îi tăie frânghiile din jurul încheieturilor şi al gleznelor. Simţi cuţitul alunecându-i pe piele, dar era liberă acum. Totuşi, nu se putea mişca. Trupul îi era înţepenit. Vocea ceru să fie scoasă din cutie şi ridicată în picioare, dar Ariana căzu imediat la pământ, fiindcă picioarele ei erau prea slăbite şi amorţite ca să o susţină. Rămase întinsă pe pământ, prea îngrozită ca să se mişte. Aceeaşi voce le ordonă celorlalţi să o ducă înăuntru. Ariana auzi paşi grei pe pietriş. Cineva o luă în braţe. Rămase nemişcată, ca o păpuşă stricată, apoi fu trântită într-un scaun, şi paşii se retraseră din nou. Nu mai era legată, dar nu se mişcă. Capul îi era încă acoperit. Doar inima îi bubuia în piept. Rămase complet nemişcată, întrebându-se dacă aştepta să fie ucisă. Simţi că cineva se apropia. Îi auzi respiraţia. Nu-şi dădea seama dacă îndreptase un pistol spre capul ei. Apoi, foarte încet, simţi cum bărbatul îi scoate sacul. Închise ochii, temându-se de ce urma să vadă.

– Nu te teme, spuse încet o voce lângă ea, dar Ariana nu credea nici o iotă şi rămase cu ochii închişi. N-o să-ţi fac nici un rău. Am nevoie de tine în viaţă, continuă bărbatul, cu o voce care părea educată.

Vorbea în spaniolă, ceea ce o făcu din nou pe Ariana să se întrebe dacă ştiau pe cine răpiseră sau dacă le păsa. Dacă o răpiseră pentru răscumpărare, oricine altcineva în locul ei ar fi fost o variantă la fel de bună. Faptul că era fiica ambasadorului american nu făcea decât să crească suma pusă pe capul ei.

– Doamne, ce frumoasă eşti! spuse bărbatul, privind-o.

Faţa Arianei era murdară, iar rochia, plină de praf şi sfâşiată în câteva locuri. Era desculţă, iar pe picioare se vedeau urmele frânghiilor, dar totuşi bărbatul nu se aşteptase să vadă o femeie blondă, cu trăsături aristocrate.

– Nu te teme, repetă el, poţi să deschizi ochii. N-o să-ţi fac nici un rău.

Arianei îi venea greu să-l creasă, având în vedere ce-i făcuseră până atunci.

Cu toate acestea, deduse din vocea lui că avea de-a face cu liderul grupului. Deschise încet ochii şi îl privi. Bărbatul era bronzat, cu faţa prelungă, îngustă, cizelată. Avea ochii de un albastru intens, părul brunet şi gropiţă în bărbie; era nebărbierit de câteva zile. Purta o haină militară, verde, pantaloni de camuflaj şi cizme militare. Emana putere şi purta un pistol la centură. Ariana nu-i spusese nimic până atunci. Privirile lor se întâlniră, şi bărbatul îi mângâie faţa. Ariana avea o vânătaie pe obraz de când fusese aruncată pe podeaua remorcii, răni urâte la încheieturi şi glezne din pricina funiilor.

– Îmi pare rău că te-au tratat aşa, spuse blând bărbatul, de parcă i-ar fi fost aliat. Sunt nişte sălbatici. Nu fac diferenţa dintre o doamnă şi o scroafă, spuse el, fără să zâmbească, dar Ariana continuă să-l privească fix. Poţi merge? o întrebă el încet.

Ariana nu răspunse. Nu ştia dacă putea merge. Simţea ace în picioare şi o durea tot corpul. Se întunecase deja, şi vântul adia uşor. Aerul se răcorise. Avea impresia că ajunseseră la poalele munţilor sau în apropiere, dar nu ştia unde. Nu-şi dădea seama decât că erau într-un cort.

Bărbatul o ajută să se ridice în picioare. Ariana se întrebă unde avea de gând să o ducă, dacă urma să o violeze, să o ucidă sau să o tortureze. Încă nu scosese nici un cuvânt.

El o conduse afară din cort, iar Ariana se trezi mergând ţeapănă lângă el. Ştia că nu avea rost să încerce să fugă. N-ar fi ajuns departe, dat fiind că avea picioarele într-un asemenea hal, iar unul dintre bărbaţi ar fi putut s-o împuşte oricând. Ajunseră la o baracă micuţă. Bărbatul arătă spre ea. Ariana îşi dădu seama că era un fel de toaletă. El o aşteptă afară până termină, apoi o duse înapoi la cortul lui.

Îi turnă un pahar cu apă și i-l dădu. Ariana nu-i mulțumi. Nu avea nimic de spus și era încă prea cutremurată ca să-și găsească cuvintele.

– Ți-e foame? Vrei ceva de mâncare?

Ariana scutură din cap și bău tot paharul cu apă. Își simțea gura uscată, iar apa îi prinse bine.

– Cum te cheamă?

Ariana nu răspunse. Bărbatul repetă întrebarea. Ariana nu voia să-l înfurie, așa că vorbi, în sfârșit, deși vocea ei se auzea răgușită după tot ce suferise în ziua respectivă.

– Ariana, spuse ea încet.

– Un nume frumos pentru o femeie frumoasă. Familia ta te vrea înapoi cât mai curând, sunt sigur. Cum ne primim banii, te ducem acasă. Îmi pare rău că a fost nevoie să-ți facem asta, dar ne trebuie neapărat banii. Crede-mă, e pentru o cauză nobilă.

O cauză care îi făcea să omoare oameni și să răpească femei pentru recompensă. Ariana nu avea deloc încredere în el, chiar dacă era amabil cu ea.

– N-o să-i mai las să-ți facă rău.

Bărbatul își trecu degetele cu blândețe peste vânătaia de pe obrazul ei. Îi vorbi apoi o vreme despre faptul că lucrurile trebuiau să se schimbe, adăugând că, uneori, singura cale de a atrage atenția este să faci lucruri care nu-ți plac. Vorbea de parcă lupta într-o cruciadă pentru binele oamenilor. Discursul părea pompos, dar unele afirmații aveau sens. Vorbi despre sărăcie și despre felul în care politicienii duseseră de râpă întreaga țară. În unele privințe, avea dreptate, iar Ariana înțelegea asta.

– Tu și cei ca tine trebuie să vă schimbați felul de a gândi, spuse el, privind-o țintă în ochi.

Ariana înțelese că bărbatul nu avea habar pe cine răpise sau că avea de-a face cu fiica ambasadorului american. Bărbatul vorbi în continuare o vreme, apoi își chemă un subordonat și îi ordonă să o ia pe Ariana de acolo.

– Cu grijă, de data asta, îi reaminti el.

Ariana îl auzi spunându-le altor doi bărbați s-o pună înapoi în cutie. Cineva întinse mâna după sac, dar bărbatul i-l smulse din

mâini, zâmbindu-i Arianei de parcă ar fi vrut să-i reamintească faptul că nu avea de gând să-i facă vreun rău.

– N-o legați, le spuse celorlalți. Închideți doar cutia.

Bărbații o împinseră și o siliră să intre înapoi în cutie – Ariana se ghemui ca să încapă –, apoi închiseră capacul. Acum, că nu mai avea capul acoperit, văzu că erau găuri în capac prin care pătrundea aerul, iar într-un colț era un tub care îi ușura respirația. Rămase acolo în întuneric, încercând să nu intre în panică și, în cele din urmă, în timp ce se ruga ca tatăl ei să o salveze curând, adormi.

Se trezi în dimineața următoare, auzindu-i că deschid din nou capacul cutiei. O ridicară în picioare cu brutalitate și o duseră înapoi în cortul conducătorului lor. Bărbatul ședea la masă, scriind ceva într-un jurnal. Ariana clipi, orbită de lumina soarelui.

– Într-o bună zi, întreaga lume îmi va citi cuvintele, va înțelege de ce luptăm și va ști că am avut dreptate.

O privi din nou. Apoi îi dădu un teanc de haine: o cămașă de camuflaj și un tricou bărbătesc, o pereche de pantaloni aspri din bumbac și o pereche de ghete care păreau să fie mărimea potrivită. Ariana merse în baraca de afară ca să se îmbrace și văzu că rochia era sfâșiată, iar trupul îi era acoperit de vânătăi. Simțea că părul ei lung, blond era extrem de încâlcit. Mirosea a transpirație și era îngrozită, dar nici bărbații din jurul ei nu miroseau mai bine, în afară de conducătorul lor. Ariana observă că se bărbierise.

– Mergem la râu mai târziu, spuse el încet, ca să faci o baie.

Le spuse celorlalți să-i aducă Arianei ceva de mâncare. Ariana primi un fel de carne și o farfurie de orez. Bărbatul îi turnă o ceașcă de cafea și i-o întinse. În afară de numele ei, nu-i mai adresase nici un cuvânt acestuia.

– Cât mai e până mă trimiteți acasă? îl întrebă Ariana după ce mâncă orezul și carnea.

Nu voise să mănânce, dar era lihnită. Nu mâncase de când fusese răpită. Era pentru prima oară când fata îi vorbea. Conducătorul rebelilor o privi, surprins.

– Imediat ce ne primim recompensa. De unde ești? întrebă el, dându-și seama că accentul ei nu era argentinian, deși vorbea bine spaniola. Ești din Statele Unite?

Nu îi trecuse până atunci prin cap că Ariana nu ar fi fost una dintre ei. Dintr-odată însă, expresia i se schimbă. Părea mulțumit. Ariana încuviință din cap drept răspuns la întrebare.

– Cu atât mai bine. Atunci, mesajul nostru va ajunge la întreaga lume.

– Nu poți da lecții cuiva omorând oameni și folosindu-te de violență ca să-ți faci cunoscute opiniile, spuse curajoasă Ariana.

Bărbatul îi zâmbi.

– Uneori, violența e singurul mod în care te poți face auzit. Trebuie să le atragi atenția întâi. Ce cauți în Argentina?

– Locuiesc aici, spuse simplu Ariana, temându-se că, dacă s-ar fi aflat că era fiica ambasadorului, situația ei s-ar fi agravat.

Rebelii nu auziseră nici una din transmisiile radio care anunțau că fiica ambasadorului american fusese răpită.

– Ești o americancă bogată, spuse bărbatul, cu sclipiri de furie în ochi pentru o clipă; apoi se calmă. Nu-ți pui niciodată problema cum trăiești, câți oameni mor de foame în timp ce tu mănânci, câți oameni mor pentru tine zi de zi?

– N-o să-i ajute cu nimic dacă mor pentru ei. Nu poți schimba nimic dacă ucizi oameni.

– Luptăm într-un război sfânt, Ariana, luptăm pentru oamenii care mor de foame, pe care bogătașii ca tine îi folosesc și apoi îi aruncă.

Ariana nu-i răspunse. Nu trecu mult, și bărbatul o conduse prin pădure până pe malul unui râu, apoi stătu în picioare, privind-o cum se îmbăia. Ariana se întoarse cu spatele la el și ieși din apă simțindu-se curată și înviorată. Bărbatul o conduse înapoi la ceilalți, care o închiseră din nou în cutia asemănătoare unui sicriu, unde zăcu, transpirând, toată ziua.

Era pe punctul de a leșina când bărbatul veni din nou să o elibereze, după ce se întunecase. Oamenii lui erau mereu cei care o pedepseau, iar el era cel care o salva, ordonându-le să o scoată din cutie, hrănind-o și dându-i-i apă rece. Când se întoarseră în cortul lui, Ariana merse împleticindu-se pe lângă el, amețită de la căldura pe care o îndurase întreaga zi. Jurnalul lui era din nou deschis pe

masă. Bărbatul îi întinse un pahar cu apă rece. Ariana îl bău pe nerăsuflate, apoi se aşeză pe scaunul indicat de el.

– După ce vei ajunge să ai încredere în mine, nu va mai trebui să dormi în cutie.

Ariana voia să-i spună că avea încredere în el, fiindcă nu voia să o mai bage în acea cutie.

– Vreau să merg acasă, spuse, în schimb, tristă, privindu-l în ochi.

Conducătorul rebelilor părea un om cu care putea discuta raţional. Nu era o brută, la fel ca ceilalţi. Îi mărturisi în acea seară că studiase în Spania, la o şcoală iezuită, apoi se întorsese în Argentina ca să-şi elibereze poporul şi să schimbe lumea. Se considera un reprezentant al celor umili, un mântuitor pentru cei săraci. Se credea îndreptăţit să răpească oameni bogaţi pentru recompense cu care să-şi ducă misiunea mai departe şi se erija într-un soi de Robin Hood. Vorbi cu Ariana o vreme, apoi o trimise înapoi în cutie, deşi îşi exprimă regretul că era nevoit să facă asta. Era a doua noapte pe care Ariana o petrecea în tabăra lui. În timp ce bărbaţii puneau din nou capacul cutiei, spera că tatăl ei era bine. Încerca să fie curajoasă, dar în acea noapte izbucni în plâns.

Tatăl Arianei se întorsese în Buenos Aires, unde şeful poliţiei continua să-i dea asigurări că fiica lui avea să fie găsită în curând. Încă nu primiseră nici o cerere de răscumpărare. Fotografia Arianei era pe toate posturile de televiziune, iar ştirea se răspândise şi în presa din afară. Preşedintele Armstrong îl sunase în aceeaşi după-amiază, profund îndurerat de îngrozitoarea veste, şi îi promisese ajutorul CIA-ului. Îi spuse că agenţii erau deja pe drum şi, într-adevăr, şase agenţi sosiră în acea noapte, cerând să vorbească imediat cu Robert. Bucătarul de la ambasadă fu interogat încă o dată şi le spuse tot ce ştia. Îi descrise pe bărbaţii care o răpiseră pe fată, camionul şi tot ce se întâmplase. Agenţii nu aflară nimic nou.

– Avem mai multe posibilităţi. E posibil să fi fost cineva trimis de cartelurile de droguri din Columbia ca să se răzbune pentru că

Statele Unite le-au încurcat operațiunile, dar cred că au altele pe cap decât să răpească fiica unui ambasador. Mai bine-zis, sunt oameni de afaceri și nu și-ar pierde vremea cu așa ceva. Iar dumneavoastră, Excelență, n-ați avut niciodată probleme cu ei. Nu au nici un motiv ca să vă facă rău, îi spuse lui Robert agentul Sam Adams, care avea gradul cel mai mare, după ce îl interogase din nou pe bucătar. E posibil să fi fost o bandă de tâlhari din partea locului, dar, în cazul ăsta, v-ar fi contactat deja. În plus, operațiunea pare mult mai complexă decât ceea ce fac tâlharii de obicei.

– Mai există o posibilitate. Să fi fost la mijloc mâna lui Jorge, un revoluționar care are impresia că poate schimba lumea. Se crede un Che Guevara al zilelor noastre. A răpit mai multe persoane. Își mută tabăra din loc în loc la poalele Munților Anzi și încearcă să găsească un mod de a-și face auzit mesajul. Fiica unui ambasador îi poate fi de folos pentru asta. Se poate ca oamenii lui chiar să nu fi știut pe cine au pus mâna, dar acum, că o au, e posibil să o păstreze o vreme. Majoritatea celorlalți bandiți mărunți din zonă își vor banii mai repede de atât.

Într-adevăr, bandiții încă nu le ceruseră nici o răscumpărare.

– Știți unde e tabăra? îl întrebă Robert, care era alb ca varul de două zile.

– Le-am luat urma de câteva ori, dar se mișcă prea repede. Nu sunt prea mulți și nu rămân niciodată în același loc multă vreme. Am început să le punem întrebări localnicilor, poate cineva o să vorbească, deși toată lumea se teme de el. Nu face trafic de droguri, așa că l-am lăsat în pace până acum, chiar dacă știm despre el. Ar fi nevoie de prea multe resurse doar ca să-l monitorizăm. Revoluționarii nu sunt problema noastră. Traficanții de droguri însă sunt. Jorge nu e un traficant de droguri. Se crede mai degrabă un fel de sfânt, care predică împotriva „corupției" și a păcatelor celor bogați.

– Un om care răpește femei și ucide nu mi se pare un sfânt, spuse Robert, înfuriindu-se din nou; timp de două zile trecuse prin toate stările, de la furie la teroare.

– Nu e un sfânt, doar se crede astfel, replică sec Sam Adams.

Washingtonul trimisese un contingent special de agenți care să încerce să o găsească pe Ariana, dar până atunci nu reușiseră nimic.

Aveau nevoie de timp. Sam spera doar că răpitorii nu o uciseseră pe Ariana ca pe o exponentă a corupției capitaliste. Nu încercă să-i explice asta tatălui Arianei. CIA-ul colabora îndeaproape cu poliția și guvernul argentiniene. Făceau tot posibilul, dar era o sarcină dificilă, fiindcă *finca* lui Robert se afla în apropiere de zona muntoasă cu teren accidentat, cu jungle și păduri, unde oricine se putea ascunde.

Căutările durară zile întregi, dar nimeni nu găsi nimic. Încă nu fusese formulată nici o cerere de răscumpărare.

La câteva zile după răpirea Arianei, Jorge părăsi tabăra pentru o zi, iar ceilalți o închiseră pe Ariana în cutie, lăsând-o pradă zăpușelii de peste zi. Nimeni nu știa unde dispăruse Jorge. Dar când se întoarse și o salvă din cutie știa cine era Ariana. Mersese în oraș ca să afle dacă umblau zvonuri despre o femeie din Statele Unite care dispăruse. Fotografia Arianei era în fiecare ziar și la televizor, ceea ce îl făcu să zâmbească. Nu se așteptase niciodată la un asemenea premiu.

– Deci, ești fiica unui ambasador, spuse el cu un zâmbet larg. Guvernul tău va face absolut orice ca să te recupereze. Spune-mi, Ariana. Tu stabilești prețul. Cât să cer pentru tine?

– Atât cât crezi că e corect. Guvernul nu-ți va da nici un ban pentru a mă răscumpăra. Singurul căruia îi pasă de mine e tatăl meu, spuse încet Ariana, lăsând un pahar gol din mână. Iar tatăl meu nu are toate bogățiile de pe lume.

Jorge era singurul care îi dădea de mâncat și de băut. Ceilalți nici nu se oboseau. Pur și simplu o închideau în sicriu până li se întorcea conducătorul.

– Sunt sigur că te iubește foarte mult, spuse Jorge, amuzându-se. Cât de mult crezi că te iubește? E un om de afaceri? Ariana încuviință din cap. Câți crezi că au murit din cauza lui?

– Nimeni nu a murit vreodată din cauza tatălui meu, spuse solemn Ariana. E un om cinstit.

– Asta spune şi fratele meu despre el. Are un post important în guvern, dar e bogat. Bogătaşii nu sunt niciodată cinstiţi. Într-o bună zi, şi el ne va răspândi mesajul. A început deja să mă ajute. Ştie că am dreptate. Într-o bună zi, va răsturna guvernul ăsta bătrân şi bolnav şi îl va însănătoşi, apoi va trece conducerea ţării oamenilor care merită să aibă puterea. Oamenii slabi şi bolnavi vor avea în sfârşit pe cineva care să aibă grijă de ei.

Ariana îşi dădu seama că Jorge chiar credea ceea ce spune. Ar fi fost mai impresionată de mesajul lui dacă n-ar fi ţinut-o prizonieră.

– Ariana, cât valorează viaţa ta pentru tatăl tău? întrebă el. Zece milioane? Douăzeci? Doar cinci?

– Nu ştiu, spuse încet Ariana, dorindu-şi să-l audă stabilind o sumă pentru răscumpărarea pe care să o ceară, iar ea să se poată întoarce acasă.

– Fotografia ta e peste tot la televizor în Buenos Aires. Cred că valorezi mult.

Spunând asta, Jorge chemă pe unul dintre oamenii lui şi îi spuse să-i aducă Arianei o farfurie cu mâncare. Într-o clipă, Ariana înţelese că, îmbrăcată în aceleaşi haine militare ca şi ceilalţi, arăta ca una dintre ei. Dacă se întâmpla ca tabăra lor să fie atacată de autorităţile care o căutau, era posibil să o omoare şi pe ea. Era prinsă între două lumi. Jorge se transformase rapid în răpitorul şi în salvatorul ei, fiindcă el era singurul care avea grijă de ea. Dar Ariana nu se lăsa ademenită. Jorge o răpise, iar acum, era gata să pună un preţ pe capul ei. Ariana ştia că tatăl ei ar fi plătit oricât, chiar şi întreaga avere, dacă era nevoie. Nici un preţ nu era prea mare ca să o aducă acasă.

Doi membri ai guvernului argentinian veniră să-l viziteze pe Robert Gregory la ambasadă în acea seară. Unul dintre ei era un tânăr care vorbea încet şi nu prea mult. Îi promise că guvernul avea să-l ajute cu tot ce era nevoie. Celălalt era un politician mai bătrân, pus la patru ace, care mirosea puternic a apă de colonie, purta un costum scump şi încerca să-l convingă pe ambasadorul american că

făcuse tot ce se putea ca să ajute la căutarea fiicei sale. Duhnea de corupție mai mult decât a parfum. Bărbatul mai tânăr fusese tentat de ideologia comunistă în tinerețe, dar înțelesese cum stăteau lucrurile, iar acum ocupa o poziție influentă în guvern. Sam Adams spunea că avea ambiția de a conduce țara într-o bună zi. Era un politician popular, care făcuse multe lucruri bune, iar acum vorbea cu o voce încărcată de compasiune pentru pierderea suferită de ambasador, jurând să-i ofere tot ajutorul de care avea nevoie. Robert nu avea încredere în nici unul din ei și, imediat ce plecară, îi spuse asta lui Sam.

– Julio Marcos e lăudăros și la fel de inutil precum arată. Luis Muñoz ar putea fi periculos într-o bună zi. Are relații importante, e deștept și e ambițios. Unii sunt de părere că va ajunge departe. Cred că amândoi încercau să vă convingă că sunt oameni de treabă. Nu sunt sigur că ne vor fi de vreun folos însă.

Sam avea mult mai multă încredere în CIA și în spionii americani decât în guvernul local, care era renumit pentru incompetență în astfel de cazuri. Robert era de aceeași părere. Toate ambasadele din comunitatea diplomatică le oferiseră de asemenea ajutorul, iar cuvintele lor păreau mai sincere. Robert își punea întreaga speranță în agenții de la CIA, care nu-l părăsiseră de când dispăruse Ariana.

Coșmarul continuă însă. Răpitorii nu trimiseră nici o cerere de răscumpărare, iar Robert începu să se teamă că Ariana murise. Era posibil, dar agenții CIA răscoleau provincia și regiunile muntoase, sperând că fata era totuși în viață. Nimeni nu o văzuse pe Ariana și nu se știa nimic nici despre bărbații care o răpiseră. Agenții CIA erau convinși de implicarea lui Jorge în acest caz și că se ascundeau prin pădurile din dealurile de la poalele munților, dar încă nu le dăduseră de urmă.

În sfârșit, la două săptămâni după ce Ariana fusese răpită, postul local de televiziune fu apelat de un număr necunoscut din Buenos Aires, de la care fu cerută suma de douăzeci de milioane de dolari americani, în bancnote nemarcate, doar bani gheață. Locul schimbului urma să fie stabilit ulterior, dar cel puțin hotărâseră suma. Când agenții CIA și autoritățile locale reușiră în sfârșit să localizeze apelul, descoperiră că fusese inițiat de la un telefon public

din clădirea unei instituții guvernamentale. Apelul ar fi putut veni de la oricine. Cel puțin aveau o sumă concretă acum, iar Robert putea face un lucru concret ca să-și salveze fiica și să le ofere răscumpărarea cerută celor care o răpiseră. Asta îl făcu să spere că Ariana era încă în viață.

Jorge își mută tabăra și mai departe de marginea pădurii cu două zile înainte ca răscumpărarea să fie cerută. De data asta, Jorge se așeză lângă ea în camion. Ariana nu mai avea fața acoperită și nici nu fusese legată. Jorge devenise protectorul ei și o ținea lângă el mereu după ce ajunseră la noua lor tabără. Ariana nu avea unde să fugă – s-ar fi rătăcit imediat în pădure și ar fi murit încercând să scape. Singura ei speranță să scape cu viață era să rămână alături de el.

– Știi că am dreptate, îi spuse Jorge în aceeași seară când îi dădu cina alcătuită orez și fasole.

Și Jorge mâncă același lucru, apoi scoase un trabuc dintr-o cutie îndoită de aluminiu de pe masă. Acolo își ținea și jurnalele. Îi spuse Arianei că era o casetă de aviator pe care o descoperise în junglă după ce un avion de dimensiuni mici se prăbușise aducând droguri din Ecuador.

– Am luat drogurile și am îngropat pilotul și epava avionului. De-atunci am folosit mereu cutia, iar cu banii de pe droguri am reușit să începem revoluția. Ne-au ajuns multă vreme.

– Iar acum vă întrețineți răpind femei și ținându-le ostatice, spuse ea cu o expresie de dezaprobare.

Jorge râse auzind-o.

– Îmi amintești de mama mea când faci mutra aia. Era o femeie bună. Curajoasă, la fel ca tine. Tatăl meu era bogat și o bătea în fiecare noapte. Mama era o fată săracă dintr-un sat de munte. Tata s-a îndrăgostit de ea când avea cincisprezece ani și s-a purtat oribil cu ea pentru tot restul vieții lui. L-am ucis cu mâna mea când aveam paisprezece ani. Venise acasă beat și o bătuse. L-am lovit pentru ce făcuse în acea noapte și în toate nopțile dinainte. A căzut pe spate și s-a lovit la cap. N-am regretat nici o clipă ce am făcut. Credea că

putea să facă absolut orice doar pentru că era bogat. Mama a avut o viaţă bună după ce tata a murit. Ea a murit peste câţiva ani, dar cel puţin a avut ocazia să se bucure de viaţa pe care o merita la sfârşit. Fratele meu era poliţist la vremea aia. A scris un raport cum că un hoţ a intrat în casă şi l-a omorât pe tata. Merita să moară, la fel ca toţi cei de teapa lui, spuse Jorge, care voia să se răzbune pe oamenii bogaţi de când se ştia. Mama m-a trimis la şcoală în Spania apoi, după ce tata a murit. M-am întors acasă când s-a îmbolnăvit ea. Era prea tânără ca să moară, spuse el cu o expresie tristă.

– Cui i-a rămas restul banilor? întrebă curioasă Ariana, fiindcă Jorge era un bărbat cu un trecut complicat. Mai avea ceva?

– Fratelui meu, spuse simplu Jorge. S-a folosit de avere ca să devină un om important. Acum ne ajută ori de câte ori poate. Discret, ca să nu-şi pună cariera în pericol. Avem nevoie de el acolo unde e. Ştie că am dreptate. Când va veni momentul potrivit, îşi va declara şi el sprijinul pentru cauza noastră. Va veni şi ziua noastră.

Jorge îşi aprinse din nou trabucul şi îi oferi Arianei să tragă din el. Ea refuză. Era curioasă cine era fratele lui Jorge, dar nu îndrăznea să întrebe. Dacă afla prea multe, era posibil ca rebelii să o ucidă înainte să-şi primească banii.

– Iar acum, cu banii primiţi de la tatăl tău, ne putem finanţa revoluţia multă vreme. Până vom fi gata să ieşim în faţă. Fratele meu spune că nu mai e mult până atunci. Guvernul e aşa de slab că e pe cale să se prăbuşească. Oamenii din întreaga ţară abia aşteaptă să ni se alăture. Mi-am petrecut ultimii zece ani punând bazele revoluţiei, în timp ce voi trăiaţi bine mersi. Sunt dispus să sacrific absolut orice pentru cauza în care cred. Câţi oameni cunoşti în stare să spună asta?

– Nu prea mulţi, recunoscu Ariana.

– Măcar unul? întrebă Jorge în flacăra lumânării ce pâlpâia.

– Nu cred.

Jorge avea ceva fascinant. Deşi se făcea vinovat de lucruri oribile, Ariana începu să se întrebe dacă nu cumva motivaţia lui era totuşi sinceră.

– Într-o bună zi, vei ști că am dreptate, spuse el convins. Poate că nu vei mai vrea să te întorci acasă, ci vei alege să aștepți alături de noi să ne vină vremea.

Gândul o îngrozea încă pe Ariana – voia să se întoarcă acasă și își făcea griji pentru tatăl ei –, dar cel puțin se simțea în siguranță alături de Jorge. Nimeni nu-i făcuse nici un rău de când sosise, iar Jorge o trata bine.

În acea noapte, Jorge o lăsă să doarmă pe un pat de campanie, în cortul lui. Tabăra lor era în inima pădurii, așa că bărbatul știa că nu avea să încerce să evadeze, pentru că nu avea unde să fugă. Oamenii lui Jorge dormeau în celelalte corturi. Conducătorul era singur, ca de obicei. Avea propriul lui pat de campanie și ceru să mai fie adus în cort încă unul pentru ea. Ariana se întinse în pat. Începea să o ia somnul. Îl văzu scriind în jurnal, ținându-și trabucul într-o mână. Avea un chip frumos în lumina lumânărilor. Arăta aproape ca Iisus Hristos. Înainte să adoarmă, Ariana se gândi că, poate, avea totuși de-a face cu un sfânt.

După ce primi cererea de răscumpărare, Robert Gregory începu să organizeze transferul de fonduri, cu ajutorul CIA-ului. Unul dintre diplomații de carieră se ocupa de treburile ambasadei de când Ariana dispăruse. Robert nu mai era în stare să o facă. Lua nitroglicerină zi de zi. Doctorul de la ambasadă își făcea griji pentru inima lui, iar Robert își făcea griji pentru Ariana. Trecuseră două săptămâni, dar încă nu aflaseră unde să trimită banii.

Jorge o ducea pe Ariana să înoate în râu zi de zi. Apa era rece, iar Jorge o privea, deși fata îi întorcea spatele. Într-o zi, înotă până la ea și o luă în brațe. Erau amândoi dezbrăcați, dar asta nu-l opri. O întoarse încet cu fața spre el, admirându-i trupul frumos care se întrevedea sub apa limpede, iar Ariana fu imediat fermecată de ochii lui albaștri și de trăsăturile lui cizelate. Jorge o sărută. Ariana simți cum pasiunea lui creștea. Brusc, nu-și mai dori decât ca Jorge să

o ţină în braţe şi să o protejeze pentru totdeauna. Viaţa pe care o avea alături de el era simplă, primitivă. Făcură dragoste sub apă cu toată pasiunea pe care Jorge o simţea pentru ea încă din clipa în care o văzuse. Era foarte blând cu ea şi îi declară iubirea, iar Ariana îl crezu. Ajunsese să-i dea dreptate, chiar dacă metodele lui erau greşite. Jorge era un războinic singuratic care lupta împotriva întregii lumi. Viaţa nu i se mai păruse niciodată Arianei atât de simplă sau de pură, iar după ce terminară, rămase fără suflu în braţele lui şi îi spuse că şi ea îl iubeşte. Supravieţuirea ei depindea de asta. Viaţa alături de el în mijlocul pădurii era redusă la instincte primare. Jorge era bărbat, aşa că avea grijă de ea, o apăra şi o proteja. Îi spuse că nu avea să permită să i se întâmple ceva rău, iar Ariana îl crezu. Nu-i mai păsa că Jorge o ţinea ostatică pentru a primi o răscumpărare pentru ea. Ariana voia să rămână acolo, alături de el.

Făcură din nou dragoste în aceeaşi seară, iar apoi Ariana adormi şi Jorge se întoarse la jurnalele lui. Îi mărturisea toate sentimentele pe care le avea pentru ea într-o scrisoare de dragoste, tot ce spera că aveau să împărtăşească într-o bună zi, într-o altă lume – o lume mai bună, pe care Jorge visa să o creeze pentru ea. Îi spunea că devenise muza lui şi că vieţile lor erau legate pentru totdeauna. Ariana o citi şi plânse în dimineaţa următoare. Jorge era singura ei realitate. Începuse să uite de tatăl ei, iar viaţa lui Robert Gregory i se părea atât de greşită acum. Nimic nu mai avea sens, în afară de cuvintele lui Jorge.

În acea după-amiază se plimbară prin pădure, înotară în râu şi făcură dragoste încă o dată. Brusc, Ariana nu-şi mai dori decât să rămână alături de el. Jorge era întruchiparea iubirii şi a tandreţii, iar lumea pe care Ariana o cunoscuse înaintea lui dispăruse. Nu îi mai rămăsese decât viaţa în pădure, alături de el. Nu-i mai păsa dacă tatăl ei plătea răscumpărarea, iar Jorge râse când o auzi spunând asta în acea seară, în timp ce se iubeau în cortul lui, la lumina lumânărilor.

– Poate ţie nu-ţi pasă, dar mie da, Ariana. Mii de oameni din întreaga ţară depind de noi. Am o responsabilitate faţă de ei, iar tatăl tău ne va ajuta să le dăm de mâncare. Banii lui vor fi folosiţi pentru o cauză sfântă. Tot ce trebuie să facem e să stabilim cum să ne transfere banii în siguranţă.

Jorge nu-i spuse că fratele lui urma să-i ajute. Cumva, asta făcea ca recompensa să pară o alternativă şi mai rezonabilă. Dar Ariana nu mai voia decât să rămână alături de el. Jorge îi scria câte o scrisoare de dragoste în fiecare seară, înainte să adoarmă, după ce scria în jurnalele lui. Ariana găsea scrisorile lui de dragoste în fiecare dimineaţă când se trezea şi le citea pe nerăsuflate. Nimeni nu mai fusese atât de afectuos cu ea. Mâncau împreună, separat de ceilalţi bărbaţi din tabără. Duceau o viaţă simplă. Erau împreună de şase săptămâni, dar li se părea că se cunoşteau de o viaţă.

Instrucţiunile despre modalitatea de plată a recompensei ajunseră direct la ambasadă. Banii trebuiau împărţiţi în mai multe valize, doar bani gheaţă, care trebuiau lăsate apoi în diferite locuri de pe întreg teritoriul Argentinei. Fiecare livrare trebuia făcută într-un mod anume, ceea ce făcea dificil – dacă nu chiar imposibil – de urmărit. Până şi agenţii CIA erau puşi în dificultate de un asemenea sistem; deşi foarte simplist, putea totuşi să funcţioneze, iar tranzaţiile erau mult mai dificil de interceptat sau de urmărit decât dacă ar fi fost una singură.

– Probabil au mii de acoliţi gata să ridice valizele şi să găsească o cale de a le duce banii. Problema e că le va lua luni întregi ca să adune toţi banii. E clar că nu se grăbesc. S-ar putea să treacă patru, cinci sau chiar şase luni înainte să strângă toate cele douăzeci de milioane.

Jorge plănuise întreaga oprațiune cu multă şiretenie, iar lui Sam Adams nu-i plăcea deloc asta. Jorge era inteligent.

– Şi ce se întâmplă cu Ariana între timp? întrebă tatăl ei, părând din nou îngrozit. Poate e deja moartă.

– Jorge nu procedează aşa de obicei, cel puţin din experienţa noastră. O s-o ţină în viaţă ca să se folosească de ea.

Sam nu-i spuse că salvaseră o victimă a unei alte răpiri, care fusese ţinută într-o cutie şi respirase printr-un tub timp de opt luni. Bărbatul supravieţuise şi se întorsese teafăr acasă după ce rebelii îşi primiseră recompensa. Bineînţeles, asta nu se întâmpla întotdeauna,

dar nu aveau de ce să creadă că Jorge o omorâse pe Ariana. Sam nu-i spuse asta tatălui ei, dar credea că tinerețea și frumusețea ei erau în avantajul ei. Pentru moment trebuiau să creadă că Ariana era încă în viață și să înceapă să facă plățile. Sam îi sugeră un sistem prin care să accelereze întreg procesul și să se asigure că rebelii primeau întreaga sumă în două luni. Robert fu de acord imediat.

În următoarea lună folosiră locurile de livrare care li se comunicaseră. Ariana dispăruse deja de aproape trei luni și se atașa din ce în ce mai mult de Jorge, mai ales când începu să bănuiască că e însărcinată. Nu-i spuse nimic până nu fu absolut sigură, apoi îi șopti într-o seară, întinsă în brațele lui:

– Vom avea un copil.

Era darul suprem pe care și-l făcuseră unul celuilalt. Jorge era în culmea fericirii. Era exact genul de legătură pe care și-o dorea cu Ariana. Ariana credea că se întâmplase încă de prima dată când făcuseră dragoste, din moment ce nu mai avusese deloc menstruație de-atunci. La început se gândi că era din cauza traumei pe care o suferise, dar sânii începuseră să i se mărească, iar talia i se îngroșa. Jorge spuse că asta o făcea și mai frumoasă în ochii lui. Avea și mai multă grijă cu ea acum. O privea cu ochi plini de adorație și nu o mai părăsea nici o clipă. Era prea valoroasă pentru el ca să permită să i se întâmple ceva.

În ziua în care Ariana îi spuse lui Jorge că era însărcinată, ambasadorii Angliei și Israelului veniră la ambasada americană din Buenos Aires ca să se întâlnească cu Robert și cu agenții CIA care o căutau pe Ariana. Britanicii sugerară să se folosească avioane de recunoaștere dotate cu senzori cu infraroșu, care să survoleze zona de deasupra junglei, unde agenții CIA credeau că se ascunde Jorge. Ambasadorul israelian îi puse la dispoziție trupe de comando care să ia cu asalt tabăra rebelilor imediat ce primeau confirmarea că Ariana se afla acolo.

Robert îl privi pe Sam cu ochii plini de speranță, în timp ce asculta discuția dintre ei.

– Putem încerca măcar?

Sam se îndoia de succesul operațiunii, dar fu de acord că merita să încerce, chiar dacă nu aveau șanse prea mari.

– Nu avem nimic de pierdut și oricum nu vor putea să vadă nimic, spuse Sam.

Deja încercaseră absolut orice. Aveau însă totul de pierdut dacă atacau tabăra rebelilor și dădeau greș: Jorge o ucidea pe Ariana.

– Singurul lucru pe care îl avem de pierdut e viața fiicei mele, spuse trist Robert Gregory.

Cu toate acestea, stabiliră un nou grup oprativ care să ducă la îndeplinire eforturile conjugate de salvare. Sala de bal a ambasadei deveni centrul de comandă al întregului proiect. Erau peste patruzeci de agenți britanici, israelieni și americani, care lucrau la operațiunea de salvare zi și noapte.

Prima și cea de-a doua misiune de recunoaștere nu se soldă cu nici un rezultat, dar la cel de-al treilea zbor de survolare se aventurară mult mai spre sud și descoperiră câteva luminițe pâlpâind în pădure. Abia dacă se vedeau pe înregistrarea video, dar șeful agenților israelieni jura că era vorba de o tabără, deși una mică, iar Sam le spuse că Jorge își ținea mereu oamenii în grupuri mici, dar împrăștiate peste tot. Ambasadorul britanic, care făcuse parte din serviciile militare de spionaj, era sigur că se vedea și un cort pe înregistrarea video, dar nimeni altcineva nu mai era de acord. Dar luminițele slabe le permiseră să identifice o locație. Se afla în inima pădurii, iar când se consultă cu ceilalți, toți fură de acord că accesul până acolo era dificil, dar agenții israelieni erau de părere că putea pătrunde în tabără.

Israelienii sugerau să se apropie cât mai mult de tabăra pe care o identificaseră pe hartă și, dacă aveau dreptate, să dea foc pădurii în cerc, în jurul taberei. Era o metodă brutală de a-i obliga să iasă din ascunzătoare, dar, dacă Ariana era acolo, puteau profita de haos ca să o salveze. Obiectivul lor era să facă orice era nevoie ca să o salveze pe Ariana și să nu lase nici un rebel în viață. Jorge nu le era de nici un folos – nu avea nici o informație de care să aibă nevoie. Era cunoscut drept revoluționar, dar nu era foarte popular. Avea câteva idei religioase incoerente, iar țara urma să o ducă mai bine fără el.

Guvernul argentinian aprobă imediat planul, din moment ce Jorge era genul de problemă care putea cauza mişcări sociale majore peste câţiva ani, dacă popularitatea lui creştea. Consilierii argentinieni erau mai mult decât dornici să-l sacrifice. Decizia fu luată în cel mai mare secret. Agenţii CIA erau dispuşi să-şi asume întreaga responsabilitate pentru uciderea lui Jorge, iar singurii care aveau să ştie ce se întâmplase erau membrii grupului operatic. Ariana era singura persoană care avea să supravieţuiască, dacă totul decurgea bine. Ceilalţi n-aveau decât să moară în pădure. Răpitorii nu erau de nici un folos nimănui dacă rămâneau în viaţă.

Stabiliră să-şi pună planul în aplicare peste trei zile. Mai organizară o misiune de recunoaştere în ziua următoare şi descoperiră aceleaşi luminiţe. De data asta însă, văzură unul sau chiar două corturi. Israelienii se pregătiră toată noaptea, iar în dimineaţa următoare erau gata de plecare. Aveau ajutorul britanicilor şi al americanilor, iar guvernul local aprobase tacit operaţiunea, deşi nu oficial. Identificaseră un loc în pădure unde un elicopter putea aştepta, nu departe de luminiţe, ca să îi ridice pe Ariana şi pe agenţii de comando după ce vor fi atacat tabăra. Era o operaţiune delicată, şi toţi cei implicaţi, inclusiv tatăl Arianei, înţelegeau cât de prost putea decurge şi consecinţele unui eventual eşec. Dar nimeni nu voia să continue să plătească recompensa încă o lună. Se puteau întâmpla prea multe lucruri rele între timp. Era posibil ca Ariana să moară cu mult înainte ca rebelii să-şi primească ultima plată. Erau de acord cu toţii că venise momentul să o scoată de acolo. Întreaga misiune era ţinută în cel mai mare secret. Nici chiar guvernul argentinian nu ştia de asta. Cu cât mai puţini oameni aflau ce puneau la cale, cu atât mai bine; nimeni nu voia ca cineva să-l avertizeze din timp pe Jorge, dacă avea simpatizanţi printre membrii guvernului.

Se hotărâseră să îşi înceapă operaţiunea noaptea, folosindu-se de echipamente cu infraroşu. Îşi stabiliră tabăra suficient de departe de pădure, ca să nu atragă atenţia, dar suficient de aproape, încât elicopterul să poată ateriza după ce o salvau pe Ariana, dacă reuşeau să o salveze. Bărbaţii implicaţi în misiune purtau haine asemănătoare cu bandiţii lui Jorge, pentru ca localnicii să nu intre la bănuieli.

Agenţii israelieni plecară la ora stabilită. Erau doisprezece în total, echipaţi cu toate dispozitivele de care aveau nevoie pentru misiunea lor. Le luă o oră să găsească tabăra, mergând pe jos. Se furişau imitând sunetele pădurii, înaintând prin beznă, dar capabili să vadă totul datorită dispozitivelor cu infraroşu. La un moment dat, văzură în sfârşit corturile lui Jorge. Transmiseră informaţia prin SMS grupului operativ, apoi se retraseră suficient de mult cât să pregătească cercul de flăcări, comunicând prin semne făcute cu mâna.

Toţi cei din tabără dormeau. Nu se mai vedea decât o singură lumină într-un cort, provenită de la o lumânare. Jorge terminase de scris în jurnal pentru seara respectivă, iar acum îi scria obişnuita scrisoare de dragoste Arianei. După ce o termină, o lăsă lângă pat, o sărută pe Ariana, stinse lumânarea şi se strecură în aşternuturi lângă ea. Ariana dormea dusă. Jorge o luă în braţe. Îi scrisese deja de multe ori că o credea trimisă de nişte forţe supraomeneşti ca să-l ajute să-şi ducă misiunea la bun sfârşit, ca un înger care să-i binecuvânteze poporul.

Peste o jumătate de oră, cercul de flăcări fusese aprins. Cei din trupele de comando purtau costume din azbest ca să poată pătrunde în tabără şi să o scoată pe Ariana de-acolo. Identificaseră deja şi ruta de întoarcere. Singurul lucru de care nu erau încă siguri era în care cort să o găsească. Cel mai mare era al lui Jorge, cu siguranţă, dar nu ştiau unde era ţinută Ariana şi nici în ce condiţii – dacă era legată în vreun fel sau prinsă cu cătuşe. Erau pregătiţi pentru aproape orice. Primul cort luă foc, şi şase bărbaţi năvăliră afară, complet goi. Doar unul purta haine, iar acestea erau în flăcări. Dormeau când cortul lor fu incendiat şi nu aveau cum să evadeze prin cercul de flăcări din jurul lor. Erau prinşi în capcană. Începură să urle după ajutor. Celelalte corturi începuseră şi ele să ardă. Apoi văzură un bărbat şi o femeie ieşind în fugă din cortul cel mai mare, la care flăcările nu ajunseseră încă. Bărbatul şi femeia avură un schimb rapid de cuvinte, apoi bărbatul îi întinse o cutie şi se grăbi să-şi ajute oamenii.

Ariana alergă imediat înapoi în cort şi puse scrisorile de dragoste ale lui Jorge în cutie. Le păstra sub pernă, legate cu o fâşie de cârpă. Le puse rapid în cutia de metal pe care i-o încredinţase Jorge, apoi fugi înapoi afară. Auzea ţipetele bărbaţilor în mijlocul flăcărilor şi îl

văzu pe Jorge alergând printre ei şi ajutându-i cum putea. Unul dintre agenţi îi făcu semn altuia şi arătă spre Ariana. Era sigur că ea era cea pe care o căutau, fiindcă era singura femeie din tabără. Toţi bărbaţii erau distraşi de flăcări şi nu o băgau în seamă. Trei agenţi israelieni se năpustiră în inelul de flăcări, fără să scoată un sunet, şi o prinseră pe Ariana, apoi o înveliră într-o pătură ignifugată şi o luară cu ei. Ariana se luptă din răsputeri, ţipând după Jorge şi ţinând strâns cutia de metal.

Nu ştia cine erau acei bărbaţi, iar agenţii nu-i puteau spune. Aveau feţele acoperite cu măşti de incendiu, aşa că nu puteau vorbi ca să o liniştească sau să se identifice. Arătară spre capătul pădurii, în timp ce Ariana încă se zbătea. Îl striga pe Jorge într-una, dar el nu putea s-o audă. Se lupta cu flăcările împreună cu ceilalţi bărbaţi. Înainte ca vreunul dintre ei să-şi dea seama ce se întâmplase, Ariana dispăruse, purtată spre un loc sigur de agenţii israelieni, deşi încerca să se elibereze. O clipă, Ariana reuşi să dea pătura la o parte, chiar la timp să vadă cum un copac în flăcări se prăbuşeşte peste tabără, strivindu-l pe Jorge. Trupul lui ardea. Arianei i se păru că îl aude strigând-o. Se luptă şi mai tare, dar bărbaţii care o capturaseră nu-i dădură drumul. Ultimul lucru pe care Ariana îl văzu fu trupul lui Jorge, zăcând sub copac, în timp ce tabăra ardea în jurul lui. Îşi strânse cutia la piept şi mai tare.

Ariana se bucura că apucase să recupereze măcar scrisorile lui de dragoste înainte să fugă.

Nu înţelegea ce se întâmplă, doar că era purtată în braţe prin pădure de un bărbat care o strângea ca într-o menghină ca să nu poată fugi înapoi în tabără; era limpede că asta voia să facă. Ceilalţi bărbaţi îi urmăreau îndeaproape. Nimeni nu-i văzuse venind sau plecând şi erau siguri că toţi ceilalţi bărbaţi din tabără erau fie morţi, fie se luptau cu flăcările. O purtară pe Ariana până în poiană. În timp ce fata se lupta din răsputeri să scape, elicopterul apăru de nicăieri şi rămase deasupra terenului. Agenţii o aruncară înăuntru, apoi urcară şi ei. Elicopterul dispăru în mai puţin de un minut. De la înălţime se vedea cum focul se răspândeşte prin pădure. Misiunea lor se încheiase cu succes: o salvaseră pe Ariana Gregory. Şeful trupei

comando își scoase masca, iar ceilalți îi urmară exemplul, explicându-i fetei imediat cine erau.

– Am venit să vă ajutăm, domnișoară Gregory. Facem parte dintr-un grup operativ trimis de guvernele Israelului și Marii Britanii, având suportul CIA-ului și al tatălui dumneavoastră.

Ariana nu putea însă decât să țipe și să scuture din cap. Arăta ca o nebună, cu părul vâlvoi și ochii care aruncau fulgere de mânie. Cineva îi dăduse o haină pe care să și-o pună pe umeri după ce se eliberase din pătura de azbest. Ieșise goală din cort și nu avea haine.

– Nu... nu... Duceți-mă înapoi... nu înțelegeți, spuse ea, împingându-l cu pumnii pe unul dintre agenți. Duceți-mă înapoi...

– Ești în siguranță acum, Ariana, spuse ofițerul-adjunct cu blândețe, întrebându-se ce-i făcuseră rebelii în ultimele trei luni.

Ariana arăta ca scoasă din minți. Dar nimeni nu știa că tocmai îl văzuse murind pe bărbatul pe care îl iubea, care era și tatăl copilului ei nenăscut.

– L-ați omorât pe Jorge! strigă Ariana la ei. E un om sfânt!

Agenții înțeleseră, văzând-o strângând la piept cutia de metal cu jurnalele și scrisorile lui. Asta era tot ce-i mai rămăsese. Observaseră că Ariana avea arsuri ușoare pe mâini și, douăzeci de minute mai târziu, după ce zburaseră pe deasupra pădurii, aterizară în tabără, unde ceilalți îi așteptau. În clipa în care o văzură pe Ariana coborând din elicopter, unul dintre agenții britanici îi transmise prin radio lui Sam, care aștepta la ambasadă cu tatăl ei. Robert luase nitroglicerină toată noaptea, iar neliniștea cu care aștepta să afle dacă fiica lui mai trăia îl înnebunea.

– Am salvat-o, spuse agentul, fiindcă nu știa încă mai multe detalii. O vom aduce acolo în câteva ore. Trebuie să vedem în ce stare e și dacă e nevoie să o ducem la un spital.

Imediat ce legătura radio se întrerupse, Sam se întoarse spre Robert și îl bătu pe mână, cu ochii în lacrimi.

– Au salvat-o. Fiica dumneavoastră se întoarce acasă.

Robert izbucni în lacrimi și îl îmbrățișă suspinând pe Sam.

– Doamne! spuse el. Credeam că e moartă.

– Va ajunge acasă în câteva ore. Vor s-o examineze.

Sam nu știa însă că Ariana nu se mai putea opri din plâns, și oricum nu i-ar fi spus asta lui Robert. Ariana îi implora pe agenți să o ducă înapoi, deși știa că nu mai avea nici un rost. Îl văzuse pe Jorge strivit de copac. Bărbatul pe care îl iubea, tatăl copilului ei, murise. Jorge fusese prima victimă a incendiului. Ariana se holba la bărbații care o salvaseră cu o privire goală, înfrântă. Unul dintre ei reuși în sfârșit să o determine să lase din mâini cutia de metal, apoi o ajută să se îmbrace. Arăta ca o nebună. Primi o sticlă de apă pe care o goli, avea părul încâlcit și se uita la cei în jur de parcă n-ar fi înțeles ce se petrecea. Aceștia înțeleseră că urma să treacă multă vreme înainte că fata să poată reveni la o viață normală. Văzuseră asta și cu alte ocazii – victime care trecuseră de partea răpitorilor, neștiind ce să creadă sau cine erau. Era limpede că Jorge îi spălase creierul.

Agenții ajunseră la un consens discret, stând departe de ea, ca să nu-i audă, să o ducă la un spital în loc să o trimită imediat la ambasadă. Nu era în starea în care să se poată întoarce acasă. Era confuză, tristă și traumatizată, isterică și imposibil de liniștit. Unul dintre agenții CIA de la fața locului îl sună pe Sam ca să-l informeze că plănuiau să o interneze pe Ariana la spital peste noapte. Făcuseră deja toate aranjamentele necesare, în caz că era rănită.

– E rănită? întrebă încet Sam, îndepărtându-se de Robert.

– Fizic pare în regulă, cu excepția câtorva arsuri minore pe mâini, răspunse încordat agentul. Dar suferă grav de sindromul Stockholm. Vrea să se întoarcă. S-a luptat ca o felină.

– Rahat. Nu cred că tatăl ei se așteaptă la asta. Poate o liniștim suficient cât să-l întâlnească.

– Vrea să se întoarcă la Jorge. Crede că e un sfânt. Acum l-am făcut și martir. E mort. Un copac în flăcări a căzut peste el înainte să plecăm. Ariana spune că e însărcinată cu copilul lui. Nu știu dacă e adevărat.

– Stai să vezi când aude taică-său. Spune-mi când ajungeți la spital, și o să-l aduc și pe el câteva minute.

Când Sam se întoarse la Robert însă, chipul lui era pământiu și se ținea de piept.

– Fiica ta e bine, Robert. E în siguranță. Încearcă să te liniștești.

– Cred că am un infarct, spuse Robert, schimonosindu-se de durere.

Sam chemă o ambulanță, care sosi cinci minute mai târziu. Paramedicii confirmară diagnosticul. Robert trecuse prin prea multe încercări în ultimele trei luni. Sam rămase în ambulanță alături de Robert, în timp ce paramedicii încercau să-l resusciteze. Avea dureri cumplite și îl duseră de urgență la secția de cardiologie. Unul dintre doctori ieși să stea de vorbă cu Sam și îi spuse că voiau să-i facă o angiogramă lui Robert, dar nu știau dacă avea să supraviețuiască acestei intervenții. Făceau tot posibilul. Situația rămase la fel de încordată în următoarele ore, în timp ce așteptau sosirea Arianei. O aduceau la Buenos Aires cu elicopterul, nu cu mașina, iar o limuzină o duse imediat de la aeroport la spital unde o aștepta Sam.

Agentul-șef era încruntat.

– Spune că nu vrea să-și vadă tatăl, că e un om rău.

– Alte vești bune, spuse sarcastic Sam. Ambasadorul a suferit un infarct acum două ore. E la terapie intensivă. Oricum nu poate să-l vadă.

O echipă de doctori aștepta să evalueze starea de sănătate a Arianei, care plânse neconsolată în tot acest timp. Îi luară cutia și promiseră să o păstreze în siguranță, în timp ce Ariana țipa să i-o aducă înapoi. Spunea că are dureri teribile, iar doctorii observară imediat că sângera. Îi făcură un ecograf și descoperiră că pierduse sarcina. Încercară să-i explice asta, dar hohotele de plâns ale Arianei se întețiră. Era sânge peste tot și în sfârșit o sedară până când fata nu mai reuși decât să murmure întruna numele lui Jorge. În timp ce dormea, doctorii îi făcură chiuretaj pentru îndepărtarea fătului. Pierduse sarcina imediat ce sosise, iar toată lumea era de acord că așa era cel mai bine.

Sam luă cutia de metal a Arianei ca să o trimită înapoi la ambasadă printr-unul din agenții CIA. Agenții care veniseră cu Ariana până acolo o întrebaseră despre conținutul cutiei. „Scrisorile de dragoste ale lui Jorge", le spuse ea. Sam deschise cutia și scormoni prin ea, fără să vadă jurnalele sub scrisori, apoi fu de acord să o trimită la ambasadă. Era inofensivă și spera ca Ariana să o arunce într-o bună zi, fiindcă era o amintire dintr-o perioadă cruntă a vieții ei.

Când se trezi, în dimineaţa următoare, Ariana era mai calmă, dar arăta groaznic de deprimată. Îşi aminti că pierduse copilul cu o noapte înainte. Doctorii îi spuseră că fusese gravidă în şase săptămâni, deci sarcina nu era avansată. Altfel, din punct de vedere fizic, era teafără. Îi tratară arsurile de pe mâini, care erau superficiale. Adevărata problemă era starea ei psihică. Sam împreună cu un psihiatru încercară să-i explice că unor oameni li se întâmpla asta când erau răpiţi, că începeau să se identifice cu răpitorii, uitându-şi personalitatea şi credinţele. Ea începuse să-l considere pe Jorge protectorul ei şi singura persoană în care putea avea încredere.

– Dar dacă avea dreptate? întrebă Ariana după ce terminară. Gândiţi-vă la toţi oamenii săraci din lume. Nu voia decât să-i ajute.

– Nu ajuţi oamenii săraci răpind femei nevinovate şi ţinându-le ostatice pentru o răscumpărare de douăzeci de milioane de dolari, spuse răspicat Sam, privind-o în ochi.

Şi Ariana îi spusese asta lui Jorge la început, însă Jorge o convinsese că se înşela.

– Voia să folosească banii ca să-i hrănească pe cei săraci şi să-i elibereze pe cei oprimaţi, răspunse încet Ariana, gata să-l apere.

În mintea ei, Jorge nu mai era un tiran. După ce făcuseră dragoste, se îndrăgostise de el.

– E o cauză nobilă, cu siguranţă, spuse încet Sam, dar i-a pus pe oamenii lui să-ţi omoare şoferul, iar Jorge şi ceilalţi au mai ucis oameni. Sunt rebeli, Ariana. Vor să dea jos guvernul şi să-i ucidă pe cei ca tatăl tău, care e un om bun şi te iubeşte, Ariana. Tatăl tău n-a făcut rău nimănui niciodată. Jorge a făcut rău multor oameni.

Inclusiv Arianei, căreia îi sucise minţile.

– Şi-a ucis tatăl, spuse Ariana cu o voce pierită, pentru că i-a făcut rău mamei lui. O apăra.

– Asta nu înseamnă că avea dreptate, vorbi raţional Sam, iar mintea Arianei păru să se trezească puţin.

Începea să-şi amintească ce îi spusese Jorge. Sam ştia că avea să fie confuză multă vreme.

– Vei avea nevoie de timp ca să te gândeşti la toate astea. Nu o poţi face dintr-odată. Singurul lucru pe care îl ştiu e cât de mult te

iubeşte tatăl tău. A fost extrem de îngrijorat din pricina ta în ultimele trei luni.

Deodată, Ariana păru speriată şi îngrijorată, de parcă tocmai îşi amintise cine era tatăl ei.

– Unde e?

Sam ezită înainte să-i spună adevărul, dar Ariana trebuia să ştie – chiar şi în starea psihică în care se afla în acel moment.

– A avut un infarct azi-noapte. E la etaj, la secţia de terapie intensivă. Azi-dimineaţă mi-au spus că se odihneşte. A trecut prin multe, ca şi tine, spuse înţelegător Sam.

Singurii vinovaţi pentru cele întâmplate erau Jorge şi oamenii lui, care o răpiseră pe Ariana. Cu siguranţă nu Robert Gregory sau fiica lui, indiferent cât de tulburată era Ariana.

– Pot să-l văd? întrebă fata.

Sam încuviinţă din cap. Câteva minute mai târziu, o duseră la etaj într-un scaun cu rotile, până lângă patul lui Robert. Ambasadorul arăta foarte rău, dar nu atât de rău ca în noaptea precedentă. Sam se temuse să nu moară înainte de a ajunge la spital, iar Robert nu era încă în afara pericolului. Doctorii luau în considerare efectuarea unei angiograme în aceeaşi dimineaţă, dacă Robert putea suporta operaţia.

În clipa în care o văzu pe Ariana, Robert zâmbi şi lacrimile începură să îi şiroiască pe obraji. Îi mângâie părul cu blândeţe.

– Slavă Domnului, eşti bine!

– Te iubesc, tati! spuse Ariana, vorbind ca o fetiţă.

– Şi eu te iubesc, draga mea! Mi-am făcut atâtea griji. Îmi pare nespus de rău pentru tot ce s-a întâmplat. Îmi pare rău că am venit aici. Ai avut dreptate. Mi-am depus deja demisia. Imediat ce mă externează, ne întoarcem acasă.

Ariana încuviinţă din cap, cu ochii plini de lacrimi. Nu mai era sigură unde era „acasă", în pădure, cu Jorge, aici în Buenos Aires sau în New York. Se simţea ca Dorothy în *Vrăjitorul din Oz*. Nu voia decât să meargă acasă, oriunde ar fi fost acest cămin. Îi reveni vie amintirea că Jorge era mort. Totuşi, avea încă jurnalele şi scrisorile lui în cutia de metal. Credea că tot ce îi scrisese şi tot ce simţise pentru ea era adevărat. Îşi amintea însă că îşi iubea şi tatăl.

– Încearcă să te odihnești, îi spuse cu blândețe lui Robert. Nu-ți face griji. M-am întors.

Fizic, cel puțin. Mintea ei era încă rătăcită.

– Slavă Domnului! spuse tatăl ei, apoi închise ochii.

Doctorii îi administrară un sedativ și, câteva minute mai târziu, Robert adormi, recunoscător că Ariana era vie și în siguranță. Întoarcerea ei era cel mai frumos dar pe care îl primise vreodată.

În aceeași după-amiază, Robert fu supus unei angiograme, și doctorii încercară și o angioplastie. Două din arterele lui erau blocate, dar pe masa de operație starea lui se înrăutăți, și pulsul îi scăzu mult. Îl resuscitară de două ori, dar nu mai puteau face nimic. Sănătatea lui Robert nu-i permitea să suporte procedura. Îl aduseră înapoi în salon, unde Ariana îl aștepta. Tatăl ei părea epuizat. Ariana îl sărută blând pe obraz, apoi rămase lângă el, ținându-l de mână. Inima lui Robert se opri câteva minute mai târziu, sub privirile Arianei. Fata apăsă pe butonul de urgențe, și câțiva doctori se repeziră înăuntru, încercând să-l resusciteze. Se străduiră timp de douăzeci de minute, iar în acest răstimp Ariana îi urmărea, plângând încet. Își amintea acum că tatăl ei era un om bun, nu un om rău. Își amintea cât de mult îl iubea și cât de mult o iubise și el.

Dar doctorii nu mai puteau face nimic pentru el. Inima lui era grav afectată, iar el, prea slăbit. Renunțară la eforturile zadarnice de a-l readuce în simțiri și o lăsară pe Ariana singură cu el o vreme. În două zile, Ariana îi pierduse pe cei doi bărbați pe care îi iubea și un copil. Jorge murise sub ochii ei cu o noapte în urmă, iar tatăl ei se stinsese din cauza grijilor pe care și le făcuse pentru ea în ultimele trei luni. Ariana se simțea de parcă ea însăși l-ar fi ucis când îl sărută pentru o ultimă oară și părăsi salonul. Sam o aștepta afară și o duse la ambasadă, unde Eugenia era gata să o ajute. Ambasada urma să se ocupe de toate formalitățile ca să aducă acasă trupul tatălui ei. Eugenia o ajută să-și împacheteze toate lucrurile din Buenos Aires. Goliseră deja *finca* după ce Ariana fusese răpită.

Președintele Armstrong o sună pe Ariana în aceeași seară ca să-și exprime condoleanțele. Îi spuse că era ușurat că fusese salvată și că era bine.

– Cel puțin a apucat să te știe în viață și în siguranță înainte să moară și să te revadă. Sunt sigur că asta a însemnat foarte mult pentru el, spuse președintele, care părea foarte mișcat de tot ce se întâmplase.

Phillip promise să vină la înmormântarea tatălui ei în New York și, peste două zile, Ariana se îmbarcă într-un avion ca să plece acasă. Tatăl ei era pe drum spre New York într-un sicriu, în același avion, iar Ariana era încă în stare de șoc. Oficialii de la ambasadă spuseră că era prea zguduită ca să dea declarații presei. Ariana își sunase câțiva prieteni din Buenos Aires ca să-și ia rămas bun înainte să plece, dar nu avea timpul și nici dispoziție să-i vadă. Le mulțumise ambasadorului britanic și celui israelian pentru ajutor, precum și celor doi bărbați care veniseră din partea guvernului argentinian ca să-și exprime bucuria pentru faptul că fusese salvată și condoleanțele pentru decesul tatălui său. O îmbrățișă strâns pe Eugenia la aeroport înainte să plece. Ariana ducea cutia cu scrisorile și jurnalele lui Jorge în bagajul de mână, iar un bodyguard o însoțea în călătorie.

– Ai grijă de tine, Ariana, spuse Eugenia, ținând-o în brațe.

Ariana încuviință din cap, cu obrajii scăldați de lacrimi. Nu mai avea nimic la care să se întoarcă. Tatăl care o iubise și o protejase toată viața murise. Bărbatul care o răpise și spusese că o iubește, sucindu-i mințile și dându-i viața peste cap, murise și el. Știa că avea nevoie de ajutor ca să-și pună ordine în viață, dar nu avea pe nimeni la care să apeleze și nimic de care să se agațe în afară de ea însăși. Stătuse în Argentina zece luni, iar acum totul era confuz. Care oameni erau buni? Care erau răi? Cum era ea? Din cauza ei, atât Jorge, cât și tatăl ei muriseră – unul atunci când fusese salvată, iar celălalt fiindcă fusese răpită și își făcuse prea multe griji pentru ea. Șocul incendiului și acțiunea de salvare care urmase îi uciseseră și copilul. Trei oameni muriseră din vina ei, și Ariana se întreba dacă s-ar fi putut ierta vreodată. Se simțea vinovată pentru absolut tot ce se întâmplase, acestea erau gândurile care o frământară cât dură zborul de la Buenos Aires la New York. Voia să uite tot, dar știa că era imposibil.

Cutia cu toate secretele lui Jorge se întorcea acasă cu ea. Gândindu-se la jurnalele și la scrisorile lui de dragoste, îl văzu cu

ochii minții în lumina lumânărilor, scriind, ținând un trabuc între degete. Chipul lui frumos era aplecat deasupra unui jurnal, cu ochii aceia albaștri care o convinseseră că avea dreptate. Poate că nimic din ce-i spusese nu era adevărat. Poate că nici n-o iubise. Dar Ariana știa că atât cât trăia avea să ispășească vina pentru cele trei vieți care fuseseră curmate din cauza ei. Tot ce mai spera acum era ca Dumnezeu să o ierte. Ea nu se putea ierta, dar poate că Dumnezeu avea această putere.

Capitolul 8

Cele trei secretare ale tatălui ei, care rămăseseră încă angajatele lui pe perioada şederii sale în Buenos Aires, o ajutară pe Ariana cu toate aranjamentele din New York. Aleseră cea mai mare capelă de la Frank Campbell şi angajară o firmă de pompe funebre pe Madison Avenue. Timp de două zile, cât trupul fu depus acolo, oamenii veniră să-şi exprime condoleanţele. Ariana nu putu să stea acolo prea mult timp, aşa că merse la apartamentul tatălui ei ca să încerce să-şi pună gândurile în ordine. Nimic nu mai avea sens. Nu ştia decât că tatăl ei murise şi era singură pe lume. Mintea îi era înceţoşată. Nu îi era foarte clar cum se întâmplase, de ce se mutaseră în Buenos Aires şi tot ce se petrecuse acolo. Nu îşi amintea decât o învălmăşeală de oameni, petreceri şi locuri care nu mai însemnau nimic pentru ea. Singura voce din mintea ei era a lui Jorge. Cutia de metal pe care o adusese acasă era ascunsă în dulap. Nu avea curajul să o deschidă şi să-i citească scrisorile de dragoste şi jurnalele, dar voia să le păstreze în siguranţă ca să le recitească într-o bună zi. Venise la New York ca să devină tot ce urâse el: o fată bogată şi răsfăţată, aşa cum fusese înainte să plece. Jorge o acuzase pentru felul în care era şi îi spusese că trebuia să se schimbe. Ariana simţea că îl trădează pur şi simplu fiind acolo, chiar dacă aceea era casa ei. Singurul lucru de care era sigură era că se ura pentru vieţile pe care le curmase şi pentru haosul pe care îl provocase. Nu se gândea nici o clipă că adevăratul vinovat era Jorge, care îi sucise minţile. Îi spălase creierul şi îl inoculase cu filosofia lui incoerentă şi cu ideile lui revoluţionare. Ariana nu-şi

mai recunoştea gândurile; se simţea ca şi când capul nu îi mai aparţinea. Însă ea era cea care trebuia să trăiască acolo, cu gândurile altcuiva, deşi nici unul din ele nu i se potrivea persoanei care fusese ea înainte. Se simţea ca o stafie, fără trecut şi fără viitor.

Înmormântarea tatălui ei fu incredibil de dureroasă. Sicriul lui fu depus în mausoleul familiei, alături de mama ei. Ariana îl lăsă acolo într-o zi vântoasă şi răcoroasă de aprilie. Toţi cei cu care Robert Gregory făcuse afaceri în timpul vieţii veniră la înmormântare, şi mulţi o vizitară apoi la apartament: prieteni, asociaţi, oameni care pur şi simplu îl plăcuseră şi îl respectaseră, prieteni din copilărie şi vechii ei prieteni care veniră să-i fie alături în asemenea momente. Preşedintele Armstrong veni şi el, după cum promisese, ceea ce creă o problemă serioasă de securitate şi blocaj în trafic, cât timp agenţii de la Serviciile Secrete opriră circulaţia şi îl escortară înăuntru. Spre uşurarea Arianei, preşedintele nu veni şi la apartament apoi. O sărută pe obraz şi o îmbrăţişă, apoi îşi exprimă profundul regret pentru cele întâmplate. Arăta la fel de vinovat pe cât se simţea şi ea. În sfârşit, după ce toată lumea plecă, Ariana rămase singură, simţindu-se pierdută.

Sam Adams venise şi el la înmormântare. Trecu pe la ea în ziua următoare ca să vadă cum se mai simţea. Ariana stătea nemişcată în camera de zi, fără să rostească un cuvânt. Se uită la el cu o privire goală. Sam înţelese că Ariana mai avea multe de îndurat până să îşi revină, dar nu era surprins. CIA îi recomandase câţiva terapeuţi din New York care aveau experienţă cu victimele răpirilor.

– Ce ai de gând să faci acum, Ariana? întrebă Sam cu o privire extrem de îngrijorată.

Acţiunea de salvare durase aproape trei luni, dar Sam ştia prea bine că Ariana nu era o fiinţă întreagă din punct de vedere sufleteşte; o parte din ea murise şi nu avea să mai fie aceeaşi persoană niciodată, mai ales acum, că tatăl ei nu mai era alături de ea ca să o ajute să-şi reamintească cine era. Jorge îi şterse din minte o parte din trecutul şi din personalitatea ei, iar acum, că Robert Gregory murise, nu mai era nimic de pus în loc. Ariana se simţea ca şi când anumite părţi din fiinţa ei dispăruseră pentru totdeauna, iar locurile goale care rămăseseră erau pline până la refuz de sentimente de vinovăţie.

Nu îi era ușor, iar Sam era foarte îngrijorat că Ariana s-ar fi putut sinucide.

– Nu știu, spuse Ariana, privind în gol.

Renunțaseră la apartamentul ei din Tribeca înainte să se mute în Buenos Aires, în urmă cu zece luni, iar apartamentul tatălui ei i se părea rece ca o criptă acum. Menajera lui avea grijă de ea cu aceeași dragoste pe care i-o purtase încă de când era mică și plângea ori de câte ori o vedea. Vedea că tânăra care se întorsese din Argentina nu mai era cea pe care o știa și o iubea de o viață. Ariana devenise o altă persoană – o străină, chiar și pentru ea însăși.

– Trebuie să mergi în continuare la terapie ca să treci peste asta, spuse blând Sam.

– Vreau să lucrez la o asociație de caritate, spuse încet Ariana, dar ea nu era în starea potrivită pentru a face asta; trebuia să-și limpezească mai întâi propriile gânduri.

– Ai timp pentru asta mai târziu. Ce-ar fi să profiți de vară ca să te relaxezi și să-ți revii?

Auzindu-l, Arianei îi veni în minte un loc liniștit, pe care îl vizitase o dată împreună cu tatăl ei. Își aminti că Robert îi spusese că, dacă avea vreodată nevoie să plece undeva, departe, putea merge acolo. Era un loc sigur unde se putea ascunde, unde nimeni nu-i putea vedea vinovăția și nimeni nu ar fi judecat-o. Mâinile ei erau pătate de sânge și era sigură că toată lumea știa asta. Pentru a-și demonstra acest lucru, se spăla mereu pe mâini, de când se întorsese acasă, iar pielea se iritase foarte rău.

Sam îi promise să țină legătura și îi spuse că avea să se întoarcă pentru a o revedea. Spera doar ca, în timp, Ariana să-și pună ordine în gândurile haotice, care păreau asemenea unor piese de puzzle. Privirea Arianei era goală când îi mulțumi pentru vizită. Sam plecă întrebându-se dacă avea să o mai revadă vreodată. Îi părea groaznic de rău pentru ea.

După ce Sam plecă, Ariana rămase privind fără țintă multă vreme, gândindu-se la tatăl ei și la Jorge. Se gândi la cutia cu scrisorile de dragoste ale lui Jorge, pe care o ținea în dulap, dar nu se simțea încă suficient de puternică să le citească. Nu o părăsea gândul la noaptea în care murise și la tabăra în flăcări. Nu-și amintea nici

măcar că fusese salvată de agenții israelieni și scoasă pe brațe din tabără, în timp ce se zbătea. Trauma suferită în acea noapte îi șterse amintirile. Tot ce se întâmplase după ce văzuse copacul prăbușindu-se peste Jorge era acum în întuneric. Sam și ceilalți îi povestiseră ce se întâmplase. Pentru ei, totul se terminase acum, că Ariana ajunsese acasă. Pentru ea, agonia abia începea. Trebuia să trăiască o viață întreagă fără cei doi bărbați pe care îi iubise.

Ieși să facă o plimbare. Toate lucrurile din jur arătau exact la fel. Aceleași case, aceiași portari, aceleași magazine pe Madison Avenue. Central Park era încă învelmântat în straie de iarnă, deși era spre sfârșitul lunii aprilie. Peisajul era la fel de dezolant precum gândurile Arianei. Se gândi încă o dată la mănăstirea liniștită din Berkshire, de care își amintise în urmă cu câteva ore. Brusc, o cuprinse disperarea să ajungă acolo, deși nu-și mai putea aminti numele locului, doar că era lângă oraș. Nu dormi deloc în acea noapte, iar în dimineața următoare se ridică din pat devreme și sună la garaj să i se pregătească mașina tatălui ei, apoi îi lăsă un bilețel menajerei că pleca în weekend; își împachetă câteva haine simple și plecă. În ultima clipă, alergă înapoi în cameră și luă și cutia lui Jorge. O ascunse în valiză, printre haine, temându-se să nu i-o fure cineva. Era singurul lucru care o mai lega de tot ce i se întâmplase și singura dovadă, în mintea ei, că totul fusese aievea. Trebuia să o ia cu ea.

Ieși din oraș și conduse spre nord timp de trei ore. Simți de mai multe ori că i se taie respirația, mai ales după ce ieși din New York. Era îngrozită că avea să ridice privirea și să vadă un camion militar care blochează drumul, iar apoi avea să fie răpită din nou. Amintirile erau încă foarte vii. De mai multe ori se opri și trase pe dreapta ca să se liniștească. Era ultima amintire din trecutul ei recent. Gândindu-se la asta, și-l aminti pe Felipe căzut peste volan, cu un glonț în cap. Înțelese că și el murise din cauza păcatelor ei. Jorge îi spusese că cel mai grav păcat de care se făcea vinovată era bogăția, fiindcă toate problemele din lume existau din cauza bogaților. Oamenii săraci mureau din cauza lor, așa cum pățise și Felipe. Avea sens pentru Ariana, iar asta confirma tot ce-i spusese Jorge. Iar faptul că Jorge ceruse douăzeci de milioane din averea tatălui ei ca să ajute săracii avea, de asemenea, sens. Oamenii săraci erau sfinți,

iar cei bogați erau păcătoși. Ura de sine pe care Jorge i-o strecurase în suflet spori și mai mult. Dar Jorge îi promisese că avea să o salveze, apoi murise.

Ariana ajunse în orășelul adormit din Berkshire ghidându-se după GPS. Odată ajunsă acolo, opri la o benzinărie și întrebă de mănăstirea carmelitelor pe care și-o amintea foarte bine. Ea și tatăl ei trecuseră pe acolo după un weekend petrecut în vizită la niște prieteni, când Ariana era mai mică. Robert aprinsese o lumânare în capelă, ca întotdeauna. Ariana își amintea că toate călugărițele se purtaseră frumos cu ei. Mama ei rămăsese în oraș, iar Ariana se bucurase de timpul petrecut alături de tatăl ei, căruia îi plăcuseră dintotdeauna măicuțele carmelite – o comunitate remarcabilă de femei, după părerea lui. Ariana rămăsese surprinsă de faptul că erau foarte prietenoase și vorbărețe, dar și bine informate, deși Robert îi spusese că făceau parte dintr-un ordin izolat și erau tăcute în mare parte a timpului. Bătrâna măicuță care le arătase împrejurimile fusese amuzantă și sociabilă, vădit bucuroasă de vizita lor. Asta îi rămăsese Arianei în minte și era exact ceea ce avea nevoie în acel moment. Era ora două după-amiaza când opri în parcarea din fața mănăstirii. Măicuțele se auzeau cântând din capelă. Ariana oftă ușurată și își lăsă capul pe spate. Pentru prima oară de când se întorsese în Statele Unite, se simțea ca și când ar fi ajuns acasă. Semnul de la intrare anunța că mănăstirea purta hramul Sfintei Gertrude. Imediat ce îl văzu, Ariana își aminti numele. Privind în jurul ei și ascultând corul călugărițelor, înțelese că fusese menită să vină acolo.

Ariana intră în biroul mănăstirii, iar călugărița care purta haine demodate din lână și sandale o privi cu un zâmbet cald.

– Vă pot fi de folos cu ceva? o întrebă pe Ariana, privind-o cu ochii plini de înțelepciune.

Avea în jur de patruzeci de ani și tenul neted pe un chip fără vârstă, ca al multor călugărițe. Acolo era la adăpost de stresul vieții de zi cu zi.

– Da, răspunse încet Ariana, așezându-se pe scaunul aflat de cealaltă parte a biroului. Cred că da. Am venit aici acum multă vreme cu tatăl meu... acum patru sau cinci ani.

Călugărița așteptă răbdătoare să audă și restul poveștii. Auzea povești remarcabile relatate de oamenii care zăboveau la mănăstire pentru câteva minute, care rămâneau acolo o vreme sau solicitau să adere la ordinul respectiv. Locașul era un refugiu din agitația și haosul lumii.

– Ce pot face ca să te ajut?

Călugărița înțelegea că femeia frumoasă și blondă din fața ei nu venise doar ca turist. Avea cei mai triști ochi pe care îi văzuse vreodată.

– Câțiva bărbați și un bebeluș au murit din vina mea, spuse solemn Ariana, adăugându-l pe listă și pe Felipe, fiindcă își amintise de el în mașină, și pe oamenii lui Jorge, care muriseră în incendiu când ea fusese salvată.

Călugărița nu părea impresionată. Auzise povești și mai urâte. Era sigură că nu tânăra din fața ei era cea care îi omorâse.

– Nu te pot spovedi, spuse ea cu o voce blândă, dar avem un preot minunat care va ține o slujbă diseară. Poți vorbi cu el, dacă vrei.

Ariana scutură din cap. Voia să vorbească atunci, cu măicuța din fața ei, dacă tot venise. Simțea nevoia să își ia povara de pe umeri și să-i spună motivul venirii ei. Privind-o pe sora carmelită, știa că făcuse ceea ce trebuia. Avea nevoie să-și găsească refugiu acolo, să obțină iertarea pentru faptele sale, dacă se putea.

– Tocmai m-am întors din Argentina, se bâlbâi Ariana, fiindcă îi era foarte greu să explice totul. Tatăl meu a murit din cauza mea... fiindcă și-a făcut prea multe griji pentru mine... am fost răpită în ianuarie... pe drum spre reședința noastră de la țară... L-au împușcat pe șoferul nostru, din cauza mea... Jorge m-a salvat, era un sfânt... dar l-au ucis din cauza mea... Nu încerca decât să-i ajute pe săraci și avea nevoie de banii de răscumpărare pentru asta... dar i-au ucis pe toți... toți oamenii lui, și m-au luat din tabără. Apoi tata a murit în ziua următoare... și am pierdut sarcina...

Cuvintele se învălmăşeau unele peste altele, iar măicuţa asculta în linişte, cu o privire plină de compasiune. Înţelegea că Ariana era foarte tulburată şi îşi dădea seama că povestea ei era mult mai gravă decât altele.

– Ai fost răpită în Argentina? întrebă încet călugăriţa, încercând să înţeleagă mai bine faptele şi să desluşească povestea. Ariana încuviinţă din cap. Şi ai fost ţinută ostatică pentru o răscumpărare, presupun? Ariana încuviinţă din nou. De când te-ai întors acasă?

– De acum vreo săptămână, spuse Ariana; ochii o usturau. Acum câteva zile l-am înmormântat pe tata...

Încercă să nu se gândească la mausoleul pustiu unde îl lăsase. Cel puţin, acum era alături de mama ei, pe care o adorase şi care îi lipsise atât de mult de când murise.

– Şi mama ta? Era şi ea în Argentina cu voi?

– Nu, a murit acum aproape doi ani, cu un an înainte să ne mutăm în Buenos Aires.

Ascultând-o, călugăriţa îşi aminti deodată că citise într-un ziar despre fiica ambasadorului american din Argentina care fusese răpită şi salvată recent. Salvarea ei nu avusese parte de aceeaşi atenţie din partea presei ca răpirea. Călugăriţele citeau însă ziarele cu atenţie, ca să fie la curent cu ce se petrecea în lume. Era aproape sigură că se rugase pentru Ariana în ianuarie, când avusese loc răpirea.

– Am citit despre asta, spuse gânditoare călugăriţa.

– Am fost salvată de o trupă comando israeliană. Atunci i-au ucis pe Jorge şi pe oamenii lui. M-au scos din tabără şi totul ardea în jur. Am pierdut sarcina în aceeaşi noapte, iar tata a murit a doua zi.

Vorbind, Ariana începu să plângă. Nu mai putea să respire, iar călugăriţa se ridică şi veni lângă ea ca să o ia în braţe.

– N-ai ucis pe nimeni. Au murit din cauza propriilor greşeli, nu din cauza vreunui lucru făcut de tine. Chiar şi tatăl tău. E foarte trist, dar n-a fost vina ta. Călugăriţa nu pomeni nimic despre copil. Nu ştia nici măcar cine era tatăl. Voia doar să o liniştească pe Ariana. Vrei să rămâi aici câteva zile să te odihneşti? Ne-ar face mare plăcere să te avem oaspete.

Părea să vorbească serios, iar Ariana încuviinţă din cap.

– Cred că de-asta am venit aici. Când am vizitat mănăstirea, tata mi-a spus că el ar veni aici dacă ar simți vreodată nevoia să se refugieze undeva. Nu știu unde locuiesc acum, cine sunt sau ce ar trebui să fac. Vreau să-i ajut pe săraci, cum spunea și Jorge, dar nu știu cum.

– Poți face asta în multe feluri. Nu ai nici un păcat pentru care să te căiești. Alții au păcătuit împotriva ta. Bărbații care te-au răpit și te-au ținut departe de familia ta, spuse călugărița, dându-și seama că mintea Arianei era rătăcită și tulburată. Spune-mi cum te cheamă.

Nu-și amintea numele fetei din articolul din ziar, doar că tatăl ei fusese numit ambasador în Argentina. Părea că Providența o adusese pe fată aici. Călugărița se întreba dacă nu cumva rugăciunile lor o aduseseră acolo. Voia să-i vorbească maicii stareță despre ea cât mai grabnic.

– Ariana Gregory.

– Haide să-ți găsim o cameră. Poți sta aici cât dorești.

Ariana încuviință ca un copil care își găsise mama care avea să o apere de toate lucrurile groaznice petrecute în viața ei sau avea să-i spună că nu fusese decât un coșmar și că era în siguranță.

– După ce te instalezi, putem ieși să ne plimbăm în grădină, zâmbi larg măicuța. Celelalte surori se vor bucura mult să te cunoască. Am pregătit răzoarele ca să plantăm legumele de vară luna viitoare. Îți place să grădinărești?

– Nu știu cum, recunoscu Ariana spășită.

Pentru ea, la fel ca pentru mulți alții, legumele erau lucruri care apăreau ca prin minune pe masă. Nu avea habar cum creșteau.

– Bine, te învățăm noi atunci. E grozav să vezi cum răsar morcovii sau roșiile... iar busuiocul nostru e minunat. Sora Luisa prepară un sos pesto excelent. E italiancă la origine.

Călugărița continuă să vorbească veselă în timp ce o conduse pe Ariana în sus pe o scară de piatră, apoi pe un coridor, până la o cămăruță. Erau camere pe care călugăritele le păstrau pentru oaspeții care aveau nevoie de liniște sau pentru cei care doar voiau să se odihnească și să se roage. Camera era mică și simplu mobilată, complet diferit față de tot ce cunoscuse Ariana până atunci. Arăta ca un refugiu din calea tuturor amintirilor terifiante și tulburătoare pe care le ducea cu ea acum.

– Ai bagaje?

Ariana încuviinţă din cap, gândindu-se la geanta din maşină în care ascunsese şi cutia lui Jorge. Se simţea de parcă Jorge i-ar fi încredinţat o misiune sacră. Nu voia să-l dezamăgească, aşa că ţinea mereu cutia cu ea, ca pe Sfântul Graal.

– Atunci adu-ţi bagajele aici şi schimbă-te într-o pereche de pantofi mai comozi. O s-o anunţ pe maica stareţă că ai sosit.

Coborâră scările împreună, apoi Ariana merse în parcare ca să-şi ia geanta. Călugăriţa dispăru printr-o altă uşă în căutarea maicii stareţe, pe care o găsi curăţând cartofi în bucătărie. Toate măicuţele îşi împărţeau sarcinile de bucătărie în mod egal, iar în acea zi era rândul maicii Elizabeth să cureţe cartofi. Spunea mereu că e o ocazie minunată ca să te rogi. Privirea i se lumină imediat ce o văzu pe sora Mary apropiindu-se din celălalt capăt al bucătăriei mari. Ochii maicii Elizabeth străluceau de voioşie şi arăta mereu ca şi când tocmai i se întâmplase ceva minunat.

– Avem un oaspete, spuse sora Mary cu o expresie serioasă, cutremurată încă de cele auzite, deşi nu lăsase să se vadă acest lucru. E fiica ambasadorului din Argentina, cea care a fost răpită în Argentina acum câteva luni. A fost salvată în urmă cu câteva zile, dar tatăl ei a murit, şi acum e aici. Pare speriată şi tulburată. I-am dat o cameră şi mi-a spus că i-ar plăcea să stea cu noi.

– Poate curăţa cartofi? întrebă maica stareţă cu un surâs, iar sora Mary îi zâmbi în loc de răspuns.

– Nu pare.

– Atunci o învăţăm noi. Mă bucur că a venit aici. O să-i prindă bine, şi nouă la fel, spuse bătrâna călugăriţă, neimpresionată de vestea adusă de sora mai tânără.

Maica stareţă era o bătrână scundă, înţeleaptă, care vorbea cu un oarecare accent irlandez. Imigrase din Europa la vârsta de şaisprezece ani, iar în anul următor venise la mănăstire şi rămăsese acolo. Era trecută bine de şaptezeci de ani şi, deşi trăia la mănăstire, era la curent cu tot ce se întâmpla în lume.

– O să-i prindă bine să stea aici până-şi revine. Are mamă?

Sora Mary clătină din cap.

– Din câte mi-a spus, n-are pe nimeni.

– Ei bine, acum ne are pe noi. Du-o în grădină. Vin şi eu după ce termin aici.

Oala uriaşă de lângă Elizabeth era plină cu cartofi curăţaţi, iar corul care cânta în capelă se oprise. Sora Mary ştia că majoritatea călugăriţelor urmau să lucreze în grădină pentru restul după-amiezii. Era locul perfect ca Ariana să le întâlnească.

În camera ei, Ariana îşi despachetă lucrurile şi ascunse cutia de metal sub pat. Se încălţă cu nişte pantofi sport ca să viziteze grădina, coborî scările şi o întâlni pe sora Mary, care o aştepta. Ieşiră printr-o uşă din spate ce dădea într-o grădină enormă, înconjurată de ziduri; semăna cu grădina paradisului. Era plină de răzoare ordonate, unde măicuţele urmau să planteze mai târziu roşii, porumb, castraveţi, dovlecei, varză şi mazăre. Sora Mary îi spuse că plantau ierburi aromatice tot timpul anului. Şase călugăriţe lucrau în linişte. Se întoarseră cu un zâmbet către Ariana când o văzură apropiindu-se împreună cu sora Mary. Până atunci fuseseră tăcute, rostind în gând rugăciuni în timp ce lucrau, dar acum, că aveau un oaspete, începură să vorbească imediat ce sora Mary le anunţă că Ariana venise să stea la ele.

– Ce veste bună! spuse o tânără călugăriţă, zâmbind larg.

Părea să fie de vârsta Arianei şi purta haine diferite de celelalte. Sora Mary spuse că era o fată care dorea să se alăture ordinului lor; venise la mănăstire în urmă cu aproape un an şi în curând avea să devină o novice. Celelalte măicuţe aveau treizeci-patruzeci de ani, iar una părea să aibă şaizeci de ani; avea talia groasă şi chipul vesel.

– O să am nevoie de ajutor să plantez roşiile, spuse tânăra călugăriţă, dându-şi ochii peste cap, în hohotele de râs ale celorlalte.

– Sora Paul se străduieşte să deprindă tainele grădinăritului, îi explică sora Mary Arianei.

– Ba nu, răspunse sora Paul. Încerc doar să nu omor plantele!

Între timp, maica stareţă veni în spatele lor cu o expresie afectuoasă şi îi zâmbi Arianei.

– Sora Paul e mereu o provocare pentru noi. Trebuie să ne rugăm ca legumele ei să revină la viaţă, spuse ea.

Toate călugăriţele râseră, la fel ca Ariana. Păreau să ducă o viaţă paşnică, făcând lucruri simple şi bucurându-se una de cealaltă şi de viaţa pe care o trăiau acolo.

Femeile pălăvrăgiră o vreme, apoi se întoarseră la muncă, amestecând pământul cu îngrăşăminte. Ariana se oferi să o ajute pe sora Paul. Cele două femei purtară o conversaţie plăcută în timp ce lucrară, iar maica Elizabeth îi făcu semn surorii Mary să le lase împreună. Când se lăsă seara, Ariana era epuizată, palmele ei erau murdare de pământ şi se spălă pe mâini pentru prima oară în acea zi, spre deosebire de toate celelalte zile în care se spălase cu disperare pe mâini de zeci de ori. Sora Marianne de la bucătărie, o călugăriţă bătrână şi cu o înfăţişare severă, îi ceru să o ajute să cureţe fasolea pentru cina din acea seară. Era prima oară când Ariana făcea aşa ceva, şi fiecare bob de fasole care cădea în bolul de dedesubt era o mică victorie.

– Ai grijă, nouă ne e frică de ea, îi şopti sora Paul Arianei înainte să o lase singură, dar Ariana descoperi rapid că sora Marianne doar arăta înfricoşător, dar dacă făceai ce-ţi spunea, îţi adresa numai cuvinte de laudă.

Apoi, Ariana o ajută să pună masa pentru cele optsprezece călugăriţe care locuiau acolo şi se aşeză să servească cina alături de ele. Conversaţia de la masă era foarte animată pentru că Ariana era acolo. Nou-venita era în centrul atenţiei, şi deşi nici o măicuţă nu o întrebă de ce venise la mănăstire, cunoşteau motivul prezenţei sale acolo. În schimb, se bucurau să o aibă printre ele. După cină, preotul veni să spovedească şi să ţină o slujbă şi vorbi cu Ariana o vreme, apoi se oferi să o spovedească. În întunericul confesionalului, Ariana îi mărturisi că era responsabilă de moartea multor oameni, dacă îi punea la socoteală pe Felipe şi pe bărbaţii din tabăra lui Jorge care muriseră din cauza ei, inclusiv copilul. Se gândea că omorâse zece oameni în total, incluzându-i pe tatăl, pe iubitul şi pe bebeluşul ei nenăscut. Spre mirarea ei, preotul îi dădu un canon simplu. Maica Elizabeth îi relatase deja povestea Arianei.

– Asta-i tot? întrebă Ariana, auzind ce canon primise.

I se părea o pedeapsă mult prea uşoară. Deşi părinţii ei merseseră la biserică regulat, Ariana nu mai practica acest obicei de câţiva ani,

cu atât mai puțin în timpul facultății, deși în Argentina reîncepuse să meargă la slujbe, fiindcă îi făcea plăcere să li se alăture prietenilor ei care făceau asta cu regularitate. Slujbele făceau parte din cultura, tradiția și viața socială de acolo.

– Asta-i tot, îi confirmă tânărul preot când ieșiră din confesional. Un canon simplu pentru tine. Vreau să te ierți, Ariana, și să nu-ți mai provoci singură suferință. Nu tu i-ai ucis pe acei oameni. Cu toții au murit din cauza propriilor acțiuni, nu din cauza ta, în afară de tatăl tău. Dar tatăl tău nu era la prima tinerețe și pur și simplu i-a sunat ceasul, oricât de trist ar fi pentru tine. Trebuie să te ierți pentru acei bărbați care au murit, pentru ce ți s-a întâmplat, fiindcă nimic nu a fost din vina ta, ci din vina lor. Chiar și copilul pe care l-ai pierdut și a cărui existență Dumnezeu nu a îngăduit-o, fiindcă a fost conceput în timpul captivității tale. Singura persoană pentru care trebuie să te rogi și pe care trebuie să o ierți ești tu însăți. Tu, Ariana, n-ai greșit cu nimic, spuse preotul clar și răspicat, făcând-o să tresară.

– Ești sigur, părinte? șopti Ariana, convinsă că preotul greșea și era mult prea indulgent cu ea.

– Sunt absolut sigur, spuse ferm părintele. Folosește timpul pe care îl vei petrece aici ca să încerci să uiți tot ce s-a întâmplat. Călugărițele de aici sunt niște femei minunate și se bucură mult că ai venit aici.

Asta o făcu pe Ariana să-i mai mărturisească un lucru care nu-l surprinse deloc. Totul era o consecință firească a faptului că fusese răpită și își petrecuse luni de zile ca prizonieră a unor oameni cu mințile rătăcite, care îi inoculaseră tot felul de idei nebunești.

– Mă gândeam că, poate, ar trebui să rămân aici. Poate așa îmi pot dedica viața celor săraci, spuse Ariana.

În bezna minții sale, căuta cu înfrigurare un mod de a-și ispăși păcatele pe care și le asumase, chiar dacă preotul era de altă părere.

– Să te călugărești, adică?

– Da. Poate de-asta am venit aici.

– Crezi că asta îți e vocația?

– Nu știu. Poate.

Ariana încă mai credea că Jorge avusese dreptate şi că trebuia să-şi sacrifice viaţa în slujba celor săraci, în ciuda faptului că el încercase să obţină douăzeci de milioane de dolari de la tatăl ei, îi omorâse şoferul şi o răpise. Nici una din aceste fapte nu erau manifestări ale virtuţii, însă Ariana nu era conştientă de asta.

– Doar tu poţi şti, spuse încet preotul, şi dacă ai într-adevăr vocaţia asta, atunci va ieşi la lumină. Dar eu cred că Dumnezeu vrea să-ţi trăieşti viaţa aşa cum ţi-a fost hărăzită: să te măriţi, să ai copii, să trăieşti în lumea în care ai crescut – nu să-ţi sacrifici viaţa ca să ispăşeşti păcatele altora. Ai multe de oferit lumii, Ariana, şi la momentul potrivit vei înţelege asta. Între timp, rămâi aici cu măicuţele şi încearcă să-ţi găseşti liniştea. Deocamdată, asta e singura ta misiune.

Preotul era un om înţelept, în ciuda vârstei. Era doar cu zece ani mai în vârstă decât Ariana, dar crescuse într-un cartier dur din Boston. Totuşi, experienţele prin care trecuse Ariana erau cu mult mai grave. Nici nu putea să-şi imagineze, iar gândul la ce-i făcuse Jorge îl înfuria pe tânărul preot de-a dreptul. Ariana reflectă îndelung la cuvintele preotului după ce se întoarse în camera ei. După ce muncise în grădină şi în bucătărie, apoi îşi petrecuse timpul cu celelalte călugăriţe şi discutase şi cu preotul, era atât de istovită, că dormi ca un bebeluş, ceea ce nu se mai întâmplase dinainte să fie răpită.

Ariana îşi petrecu vara la mănăstirea Sfânta Gertrude, într-o atmosferă de pace şi plină de alinare. Plănuise să părăsească mănăstirea în septembrie, dar când veni momentul, nu se simţi pregătită să plece. Se simţea ca un bebeluş pe cale să părăsească uterul mamei. Încă nu era sigură dacă viaţa monahală era menirea ei, dar maica Elizabeth îi spuse acelaşi lucru ca şi tânărul preot. Deşi le-ar fi făcut plăcere să o aibă pe Ariana printre ele, Elizabeth credea că locul ei era încă în lume, făcând fapte bune oriunde putea, nu să se închidă într-o mănăstire. Se rugase mult pentru asta, dar credea cu tărie că Ariana era menită să se întoarcă la viaţa ei, nu să

rămână acolo. Măicuța Elizabeth avea impresia că Ariana voia să se călugărească pentru a se pedepsi sau pentru a se ascunde de lume, iar ambele motive erau greșite. Nu comisese nici un păcat, ci fusese grav rănită de alte persoane. Elizabeth spera doar ca Ariana să își revină într-o bună zi. Cel puțin șederea la mănăstire părea să-i prindă bine. Rămase acolo și de Ziua Recunoștinței, plănuind să-și petreacă sărbătorile de iarnă alături de măicuțe. Își amână plecarea până după Anul Nou.

Îi scrisese lui Sam Adams ca să-l înștiințeze unde era, iar Sam veni să o viziteze în decembrie, deoarece sosise în New England cu treburi. Ariana arăta bine și părea sănătoasă. Era limpede că șederea la mănăstire îi pria, dar în ochii ei încă mai citea durerea în urma a ceea ce i se întâmplase.

– Cât timp plănuiești să stai aici? o întrebă precaut Sam.

Când primi o felicitare de Crăciun de la ea, trimisă tot de pe adresa mănăstirii, începu să se întrebe dacă Ariana nu cumva avea de gând să se călugărească.

– Nu știu, răspunse încet, părând că ezită să dea un răspuns ferm. Mă gândeam să plec în ianuarie, dar n-am pentru ce să mă întorc acasă, spuse ea trist.

Cutia de metal era încă sub pat. Încă mai citea scrisorile de dragoste ale lui Jorge, dar nu se atinsese de jurnalele lui, care erau prea dogmatice și incoerente pentru mintea ei. Încercase o dată sau de două ori, dar nu îi stârniseră interesul. Scrisorile lui de dragoste erau mult mai interesante. Avea douăzeci și patru de ani, iar bărbatul care o răpise și o ținuse ostatică pentru răscumpărare timp de trei luni era singurul bărbat care o iubise vreodată. Nu avea nici un termen de comparație, ca să discearnă dacă fusese o iubire reală sau nu, deși toată lumea îi spunea că, de fapt, n-o iubise. Ariana încă nu era convinsă. Credea că Jorge o iubise din toată inima, indiferent de lucrurile pe care le făcuse ca să o ducă acolo. Îi spuse din nou lui Sam ce credea. Era evident pentru Sam că, la opt luni după salvarea ei dramatică, Ariana era încă influențată profund de Jorge, îndrăgostită de el și gata să-i apere faptele.

– Am o idee pentru tine, îi sugeră Sam.

Pomenise despre acest lucru în urmă cu câteva luni, dar Ariana nu fusese receptivă atunci, iar el spera că, de data asta, era pregătită. Își dădea seama că fata are nevoie de ajutor de specialitate, mai mult decât cel oferit de călugărițe.

– Cunosc un specialist în deprogramare în Paris, unul dintre cei mai buni din lume. Mai sunt câțiva în Statele Unite, dar el e foarte bun, motiv pentru care CIA-ul se folosește de serviciile lui de ani de zile. Rezultatele lui sunt excelente.

– Crezi că am nevoie de un asemenea specialist? întrebă Ariana, privindu-l șocată.

De când venise acolo, se simțea mai sănătoasă și mai aproape de a-și recăpăta identitatea față de acum opt luni. Nu era însă conștientă de cât de mult o manipulase Jorge. Încă nu se eliberase de credințele pe care acesta i le inoculase.

– Mă simt mult mai bine și sunt fericită aici, spuse Ariana.

Încă se mai gândea la Jorge și la tot ce-i spusese, dar asta nu-i mai ocupa întreaga zi. Sam îi vedea încă privirea confuză.

– Trăiești ca o călugăriță, spuse blând Sam. Ai douăzeci și patru de ani, dar ispășești păcatele altora. N-ai vrea să fii liberă?

Ariana încuviință din cap. Știa că Sam îi spunea adevărul. Se simțea ca și când viața de la mănăstire era un soi de ispășire pentru faptele ei, deși, cu timpul, acestea se estompau tot mai mult. Se simțea încă vinovată, dar acum nu mai era sigură de ce.

– Și ce face? întrebă Ariana, referindu-se la specialistul în deprogramare, pentru că ideea o speria.

– Chestii obișnuite, știi tu, spuse Sam, zâmbind. Îți taie capul, îți umple creierul cu rumeguș și suc de mere și îți dă foc la unghiile de la picioare. Ariana căscă ochii o clipă, apoi izbucni în râs. La fel și Sam. Sincer, nu sunt sigur. Cred că vorbește foarte mult și cunoaște mai bine ca oricine culturile, problemele politice și tiparele de comportament ale prizonierilor ținuți captivi de oameni inteligenți, dar nebuni. Este cel mai bun din lume. Bărbații și femeile pe care i-am trimis acolo s-au întors perfect refăcuți, jurând că le-a salvat viața și, mai ales, că le-a schimbat complet perspectiva asupra vieții. Nu e suficient doar să supraviețuiești.

Ariana doar supraviețuise până atunci. Încă se autoflagela.

Iar Sam nu voia s-o vadă ducând viața unei măicuțe carmelite la vârsta ei. Chiar și maica Elizabeth știa asta și încerca să o îndemne cu blândețe pe Ariana să părăsească mănăstirea, dar Ariana nu voia să se întoarcă acasă, la apartamentul pustiu al tatălui ei. Nu avea pe nimeni acolo, în afară de menajeră. Și nu voia să se întoarcă la jobul ei de la revista online de modă, unde lucrase înainte să se mute în Buenos Aires. Nu se mai simțea atrasă de lumea frivolă a modei. Viața și mintea ei se schimbaseră prea mult ca să se reîntoarcă la vechea ei existență. În plus, îi venea greu să se concentreze la orice altceva în afară de lucrurile simple. Nu se simțea pregătită să lucreze, deși cu timpul și-ar fi dorit și o slujbă. Nu știa ce fel de slujbă. Chiar dacă Jorge murise, Ariana simțea că trebuia să facă un lucru pe care bărbatul să-l fi aprobat. Nu mai era o fată inocentă, proaspăt ieșită de pe băncile școlii. Fusese torturată de un maestru și traumatizată până în pragul nebuniei.

Acum însă își revenise și părea că se regăsise, dar Sam știa că era doar o aparență. Spera că specialistul din Paris o putea ajuta în acest sens. Era singura ei speranță, după părerea lui, dacă voia să mai aibă vreodată o viață normală. Ariana nu înțelegea cât de mult o limita acea suferință.

– Vrei să te pun în legătură cu el? Pot să-l sun și să văd dacă are timp. Lucrează pentru noi în particular, și pentru armata franceză, și este foarte ocupat de când cu războiul din Irak. Dar sunt sigur că și-ar face timp pentru tine. Biroul nostru de transferuri te poate ajuta să-ți găsești un apartament în care să stai o vreme.

Sam voia să facă tot ce îi stătea în puteri ca să o încurajeze să lucreze cu specialistul în deprogramare, care o putea ajuta, nu se îndoia de asta.

– Pot face asta și singură, spuse gânditoare Ariana, apoi îl privi speriată pe Sam. Mi-e frică. Dacă înrăutățește lucrurile? Dacă o să-mi amintesc totul?

Erau unele lucruri pe care nu mai voia să și le amintească, precum actul propriu-zis de răpire și primele zile din captivitate.

– Nu i s-a întâmplat niciodată așa ceva, o liniști Sam. Nici unul din agenții noștri n-a spus vreodată că se simte mai rău. Sam nu-i menționă faptul că nu mai trimiseseră niciodată vreun civil acolo,

ci doar agenți CIA care fuseseră ținuți ostatici multă vreme, uneori ani de zile, dar tiparele de comportament erau aceleași. L-am cunoscut și eu, adăugă Sam. E un tip de treabă. A fost prizonier politic în Libia unsprezece ani și torturat zi de zi, dar a reușit să supraviețuiască. Pare să aibă mintea întreagă, duce o viață normală, are o soție și patru copii. Acum îi ajută și pe alții să-și revină. Se pricepe de minune la ceea ce face, e cel mai bun.

– Dar eu mi-am revenit, spuse serios Ariana, privind în jur, prin salonul pentru oaspeți al mănăstirii, înainte să-l privească din nou în ochi.

– Nu, nu ți-ai revenit, spuse încet Sam. Nu știu a cui viață o trăiești, dar nu cred că e viața ta, Ariana. Nu vrei să-ți recapeți propria viață? Ești prea tânără ca să te dai bătută și să te mulțumești doar cu atât, să te ascunzi pentru tot restul vieții de tine și de toți ceilalți. Meriți tot ce-i mai bun. Ai suferit destul. Ce-ar fi să-l lași să te ajute?

– Mă mai gândesc.

Ariana nu părea prea convinsă, iar Sam avu impresia că misiunea lui dăduse greș când plecă. În aceeași seară, Ariana îi relată maicii Elizabeth discuția cu Sam.

– E o idee minunată, spuse bătrâna cu zâmbetul ei larg și privirea ei înțeleaptă, de parcă Ariana tocmai îi spusese că voia să plece la cumpărături în New York sau să ia prânzul cu o prietenă.

– Crezi că am nevoie de asta? întrebă Ariana, cercetând privivirea ageră a bătrânei.

– Posibil. Probabil, se corectă Elizabeth. E timpul să faci tot posibilul ca să te vindeci după toate lucrurile pe care le-ai avut de îndurat. Nu trebuie să lași timpul să-ți îngroape amintirile. Fă ceva acum, cât le ai încă vii în minte. Mi-ar plăcea mult să rămâi alături de noi pentru totdeauna, dar cred că ai fost menită unei vieți mai importante. Trebuie să te eliberezi de povara trecutului acum ca să-ți poți împlini destinul, spuse ea, și era adevărat. Poți să te întorci oricând la noi, dacă asta alegi. Dar trebuie să explorezi lumea mai întâi.

Ariana fusese salvată cu doar opt luni înainte și avusese nevoie de pacea mănăstirii ca rănile să i se vindece, dar cicatricile nu

dispăruseră şi încă o dureau. Probabil că durerea n-avea să dispară niciodată, dar specialistul din Paris îi putea uşura suferinţa.

– N-are cum să-ţi facă rău, Ariana. Şi nu e o închisoare. Dacă nu e potrivit pentru tine, poţi să te opreşti oricând. Ariana nu se gândise la asta. Încearcă. Ce zici? Dacă agenţii CIA au reuşit să se refacă şi să îşi recapete complet forţele pentru a se întoarce la muncă, tu de ce ai face excepţie? Uneori trebuie pur şi simplu să ai încredere. Ai fost foarte curajoasă până acum, deşi ai trecut prin atâtea. De când ai venit aici, ai reuşit să te odihneşti şi ai făcut mari progrese. Într-adevăr, Ariana nu mai arăta răvăşită şi îndurerată ca atunci când sosise la mănăstire. Acum trebuie să termini ce ai început. Apoi, Elizabeth spuse ceva ce o şocă pe Ariana. Nu ştia că maica stareţă aflase de asta. Nu poţi căra mereu cutia aia de metal cu tine oriunde mergi, indiferent ce conţine. E prea grea. Nu crezi?

Maica îi zâmbi veselă, dar privirea ei pătrunse direct în inima Arianei, care încuviinţă din cap fără să spună nimic, dar înţelesese aluzia maicii Elizabeth.

Trecură două zile, timp în care Ariana se gândi mult la discuţia purtată cu maica Elizabeth. În sfârşit, îl sună pe Sam în Washington, care fu surprins de telefonul ei. Ariana nu-l mai sunase de când fusese eliberată din tabăra argentiniană.

– Bine, încerc, spuse ea cu o voce tensionată.

– Ce să încerci?

Sam părea distras şi se concentra la altceva când ridicase receptorul. Se ocupa de mai multe cazuri dificile, dar Ariana era o prioritate pentru el.

– Specialistul din Paris. Cum îl cheamă? întrebă Ariana, cu vocea tremurândă.

– Yael Le Floch. E din Bretania.

Fusese agent special în trupele comando din cadrul forţelor speciale franceze, dar Sam nu-i spuse asta Arianei. Suna prea dur, şi Yael chiar era un tip dur, dar era foarte bun în ceea ce făcea. Ariana avea nevoie de toată priceperea lui Yael.

– Cred că e un tip grozav, spuse el ca să o încurajeze. Îi scriu un e-mail chiar acum.

Yael răspunse în mai puţin de o oră, deşi în Franţa era deja târziu.

– Puteți începe în două săptămâni. Mai are puțin și termină cazul la care lucrează acum.

Yael încerca să nu lucreze cu mai multe persoane în același timp, deși avea oameni pe care îi instruise el însuși și care îl ajutau în munca lui. Când venea câte un caz de la CIA însă, Yael se ocupa mereu personal de el, fiindcă avea un respect profund pentru CIA.

– Cât timp durează? întrebă Ariana; părea speriată.

– Cât trebuie să dureze, răspunse sincer Sam. Asta depinde foarte mult de tine, de cât de sinceră ești cu el și de cât de repede decurge totul. E greu să spui cu certitudine, știu asta din experiență. Poate dura șase săptămâni sau chiar un an. Aș estima vreo câteva luni, în medie. Parisul e un loc grozav ca să-ți revii, totuși. Celălalt tip pe care îl folosim e într-o bază militară din Mississippi. Ceva îmi spune că vei fi mai fericită în Paris, cu Yael.

Ariana râse.

– Da, presupun că ai dreptate. Bine. Ariana oftă profund, de parcă era pe cale să sară cu coarda de pe o stâncă foarte înaltă și se ruga să nu se rupă frânghia. O s-o fac.

Era cel mai curajos lucru pe care îl făcuse vreodată, dar dintr-odată simți nevoia să o facă și merse să-i dea vestea maicii starețe imediat ce închise telefonul.

– Sunt foarte mândră de tine, îi zâmbi Elizabeth, de parcă Ariana tocmai câștigase Premiul Nobel. Cred că va fi o experiență minunată și te vei bucura că ai decis asta. Să ne scrii din Paris, da? N-am mai fost acolo de când eram copil.

– O să-mi fie tare dor de voi, spuse Ariana, îmbrățișând-o.

Se simțea de parcă pleca de acasă, fiindcă mănăstirea era acum singurul cămin pe care îl mai avea. Vechiul apartament al tatălui ei din New York era pustiu și lipsit de viață.

– Grozav! spuse bătrâna călugăriță, bătând din palme cu o mândrie părintească.

La cină, Elizabeth le anunță pe celelalte călugărițe că Ariana urma să meargă la Paris într-o misiune specială. Celelalte călugărițe se bucurau mult pentru ea și îi spuseră cât de norocoasă e. Ariana nu se simțea norocoasă, ci speriată, deși încerca să nu arate asta. Odată ce maica Elizabeth făcu anunțul, Ariana simți că trebuie să

dea curs deciziei luate. O contactă pe Sheila, una dintre secretarele tatălui ei, în grija căreia rămăseseră apartamentul şi restul proprietăţilor lui Robert Gregory, şi o rugă să o ajute să-şi găsească un apartament în Paris. Îi spuse că nu-i păsa în ce zonă, atât timp cât era situat într-un cartier decent şi nu era prea mare. Nu avea nevoie decât de un dormitor, o cameră de zi şi o bucătărioară, din moment ce nu gătea, nu mânca mult şi nici nu cunoştea pe nimeni în Paris. Se simţea de parcă se întorcea la şcoală. Sam îi spusese că sediul cabinetului unde lucra Yael se afla într-o clădire din arondismentul al optulea, unde erau atât clădiri de afaceri, cât şi blocuri de apartamente, cu alte cuvinte un cartier destul de rafinat.

Sheila o contactă în ziua următoare. Primise de la un agent imobiliar din Paris o listă cu apartamente mobilate şi nemobilate. Ariana alese un apartament mobilat, fiindcă spera să nu stea prea mult; Sam vorbise de şase săptămâni. Sheila îi oferi Arianei câteva variante, inclusiv o căsuţă în arondismentul al şaptelea, un apartament pe Île St. Louis, despre care agentul spunea că e fermecător, dar nepotrivit, un apartament pentru studenţi din Marais şi două apartamente mobilate în arondismentul al şaisprezecelea – unul cu un dormitor, şi celălalt o garsonieră la parter, despre care Sheila nu credea că e o locuinţă sigură, iar Ariana fu de acord. Siguranţa era foarte importantă pentru ea acum, iar garsoniera era oricum prea mică. Agentul îi mai spuse că avea o casă în arondismentul al şaptelea, foarte elegantă, dar era pe malul stâng al Senei, deci mai departe de Yael. Asta ar fi însemnat un drum mai lung zi de zi; în plus, casa era prea mare pentru nevoile ei.

– Cred că cel din arondismentul şaisprezece e cea mai bună variantă. E la ultimul etaj, probabil bine luminat şi e aproape de un parc. În plus, toate apartamentele aveau preţuri rezonabile.

– Atunci haide să-l încercăm pe ăsta, spuse Ariana cu acel sentiment ciudat pe care îl ai când crezi cu tărie într-un lucru intangibil.

Sheila o sună din nou peste o oră. Făcuse toate aranjamentele. Ariana putea închiria apartamentul un an, cu posibilitatea de a prelungi contractul pentru încă unul. Putea pleca oricând, atât timp cât îl anunţa pe proprietar cu treizeci de zile înainte. Proprietarul apartamentului se mutase în Olanda şi îl păstra doar ca investiţie.

Apartamentul era mobilat şi dotat cu absolut tot ce era nevoie, de la ustensile de gătit la aşternuturi. Ariana se putea duce doar cu propriile bagaje. Nu avea nevoie de nimic.

– Ah, încă ceva, adăugă secretara. Era la fel de eficientă pentru Ariana cum fusese şi pentru tatăl ei. Era o femeie plăcută, deşi Ariana nu era apropiată de ea. Nu avea o fire caldă şi prietenoasă, dar era o profesionistă desăvârşită. Poţi fuma şi poţi să-ţi iei un câine.

Ariana râse.

– Nici nu fumez şi nici n-am câini.

– Ei bine, nu se ştie niciodată. Poate vei adopta un stil foarte franţuzit, vei începe să fumezi ţigări franţuzeşti şi îţi cumperi un câine.

Ariana se imagină brusc ţinând în braţe un pudel francez, cu o tunsoare pretenţioasă, şi ţinând în colţul gurii o ţigară Gauloise. Izbucni din nou în râs.

– Mulţumesc foarte mult, Sheila. Apreciez ajutorul oferit.

– Le transferăm banii astăzi şi îţi voi pregăti şi un cont la o bancă din Paris, în caz că ai nevoie de bani. Ce vrei să faci în Paris, apropo?

– Să studiez, răspunse simplu Ariana.

Sheila se bucură când auzi asta. Ariana petrecuse luni întregi la o mănăstire carmelită din Berkshire, ceea ce Sheliei i se părea trist pentru o femeie de vârsta ei, dar Ariana trecuse prin foarte multe. Parisul părea o alternativă mult mai potrivită, iar tatăl Arianei ar fi fost mulţumit. Lui Robert îi plăcuse Parisul dintotdeauna, şi familia Gregory fusese acolo de multe ori.

– Ai nevoie de o maşină? întrebă Sheila, care se gândea la toate aspectele, ca întotdeauna.

– Nu, o să merg cu metroul sau cu taxiul. Nu cred că voi sta prea mult acolo, doar vreo două luni.

– Ei bine, *bon voyage*, spuse Sheila cu un accent american pronunţat, şi distracţie plăcută. Dă-mi de veste dacă ai nevoie de ceva. Poţi să mă suni oricând.

Ariana îi spusese să-i cumpere un bilet de avion pe 1 februarie. Urma să înceapă şedinţele cu Yael a doua zi. Nu voia să mai piardă timpul, ci să termine cu asta cât mai repede. Încă era neliniştită gândindu-se la ce i-ar fi putut face Yael. I se părea atât de misterios

şi înfricoşător. Se întreba dacă folosea hipnoza şi cât de multe dintre cele întâmplate trebuia să retrăiască în timpul terapiei. Nu voia să discute deloc despre relaţia cu Jorge. Era o chestiune intimă, sensibilă, iar Ariana nu voia să o împărtăşească nimănui. Unele lucruri erau ţinte uşoare, cel puţin în mintea ei. Nu ştia dacă Yael avea să fie de acord cu opinia ei.

Toate călugăriţele plânseră când Ariana părăsi mănăstirea, la fel şi Ariana. Sora Paul îi compusese o poezie şi îi tricotase un fular. Avea multe ochiuri lipsă, iar Ariana râse când şi-l înfăşură în jurul gâtului. Era roz.

– Niciodată n-am învăţat să tricotez cum trebuie, recunoscu sora Paul cu o privire spăşită, iar Ariana îi promise să poarte fularul zi de zi.

Maica Elizabeth îi pictase un tablou micuţ pentru apartamentul ei din Paris, înfăţişând un buchet cu flori. Era în culori vesele şi luminoase, la fel ca ea. Îi dărui şi o fotografie cu toate călugăriţele, ca să nu uite dragostea pe care i-o purtau, amintindu-i că se putea întoarce oricând.

– Să-mi aduci o beretă! glumi sora Marianne cea morocănoasă, care se ocupa de bucătărie; ajunsese să o îndrăgească pe Ariana, deşi nu mai văzuse pe nimeni care să măcelărească un cartof în loc să-l cureţe de coajă. O s-o atârn în bucătărie, ca să avem fason, spuse ea, zâmbindu-i Arianei, apoi o îmbrăţişă. Dumnezeu să te binecuvânteze, copilă! Ai grijă de tine. Ne vom ruga pentru tine în fiecare zi.

Ariana începu să plângă în maşina pe care Sheila o trimisese ca să o ducă la aeroport. Trimisese maşina tatălui ei la New York cu câteva luni înainte. Nu avea nevoie de ea la mănăstire. Maşina o duse direct la aeroportul JFK din New York, unde reuşi să prindă un zbor mai bun decât din Boston. Nu trecu pe la apartamentul tatălui ei înainte să plece. Ştia că asta n-ar fi făcut decât s-o întristeze.

Zborul către Paris dura toată noaptea şi ajungea a doua zi dimineaţa. Avea o zi întreagă ca să se instaleze înainte să se întâlnească cu Yael. Sună la mănăstire de la aeroport înainte de decolare, iar maica Elizabeth îi reaminti că o iubeau şi că aveau să se roage pentru ea. Ariana era recunoscătoare pentru asta. Nu ştia la ce să se aştepte de la Yael, dar maica Elizabeth credea totuşi că era o idee bună, iar

Ariana avea încredere deplină în ea. Era ca o mamă pentru ea, acum, că nu mai avea părinți, și avea nevoie de îndrumarea ei, mai ales după experiențele trăite în ultimul an. Aniversarea zilei în care fusese răpită fusese dificilă și nu dorise să plece la Paris înainte. Acum însă, era pe drum.

Aeronava decolă pe deasupra luminilor din New York și se îndreptă spre Long Island, apoi coti spre nord, spre Boston. Zburând pe deasupra statului Massachusetts, în drum spre Europa, Ariana se gândi la dragile ei călugărițe. Nu renunțase cu totul la ideea de a se călugări într-o bună zi, dar, ca de obicei, avea încredere în sfaturile maicii Elizabeth, care insista că locul Arianei era în lume. Acum se simțea foarte curajoasă că se muta în Paris de una singură. Însă doar pentru puțin timp. Avea să se întoarcă acasă în două luni, își spunea ea, rezemându-și capul de scaun... avea să fie înapoi acasă în aprilie sau mai, la timp pentru primăvara minunată din Berkshire, la mănăstirea Sfânta Gertrude. Nu se mai putea imagina trăind altundeva în afară de acea mănăstire. Deocamdată însă mergea la Paris, ca să bea *café au lait*, să mănânce croasanți și să se întâlnească cu un specialist în deprogramare misterios, pe nume Yael.

Capitolul 9

Avionul ateriză pe aeroportul Charles de Gaulle cu puțin după ora opt dimineața. Ariana își luă cele două valize uriașe. O rugase pe Sheila să-i trimită câteva lucruri de la New York, deși nu credea că avea nevoie de prea multe. Își luase multe pulovere călduroase, câteva perechi de blugi și un palton gros, dar nici o haină de vară. Plănuia să termine cu Parisul până atunci și să se întoarcă în Berkshire sau în New York, unde se gândea să-și găsească de lucru. Voia să lucreze cu copiii, poate cu copiii orfani, sau într-un centru pentru persoane fără adăpost, oriunde putea să ajute oamenii năpăstuiți. Influența lui Jorge era încă foarte puternică.

Ariana se urcă într-un taxi la aeroport și îi dădu șoferului adresa de pe Avenue Foch. Știa deja codul de la interfon și, când ajunse, portărița îi înmână cheile cu o expresie iritată. Ținând o țigară între buze, femeia arăta ca o franțuzoaică tipică. Ariana se prezentă drept noua chiriașă, dar portăriței nu părea să-i pese. Bun-venit în Franța, se gândi Ariana, zâmbind. Se simțea totuși ca și când ar fi pornit într-o aventură. Studiase franceza în facultate și o vorbea destul de bine cât să se descurce. După aproape un an de stat în Argentina, vorbea mai bine spaniola, dar se putea descurca și în franceză și nu avu probleme cu taxiul.

Cartierul părea foarte respectabil, iar Avenue Foch era o stradă mai luxoasă decât se așteptase. Era aproape de Arcul de Triumf și chiar de Champs-Élyseés, după cum i se spusese. Locuința se afla într-un cartier rezidențial plăcut, amplasat central, exact ceea ce își

dorise. Iar clădirea arăta impecabil. Avea un lift micuţ, pe care Ariana îl luă până la etajul al patrulea. Intră în apartament şi rămase surprinsă de cât de luminos era, chiar şi în acea zi rece de iarnă. Era un apartament primitor.

Privind în jur, îşi aminti că le promisese călugăriţelor să le trimită tot timpul fotografii şi vederi. Plănuia să facă asta curând, începând cu apartamentul. Dormitorul era drăguţ, decorat cu tapiserii înflorate, iar patul era de mici dimensiuni, cu baldachin. Mobila din camera de zi era puţin uzată, fiindcă fusese cumpărată la mâna a doua, dar încăperea avea totuşi farmecul ei. Bucătăria era micuţă, dar potrivită pentru nevoile ei, iar frigiderul era ridicol de mic.

Ariana îşi lăsă bagajele în dormitor. Camera avea un şifonier antic, nu un dulap, dar era suficient de mare pentru tot ce adusese. Baia avea o cadă enormă, de modă veche. O oră mai târziu, Ariana se scufundă în apa fierbinte cu un oftat de uşurare. Îi era greu să creadă că ajunsese în Paris. Era pentru prima oară când trăia singură într-o ţară străină. Se simţea foarte matură. Era singură peste tot acum, în afara mănăstirii. Uneori o speria gândul că tatăl ei nu mai era şi rămăsese singură pe lume. Dacă păţea ceva, nimeni n-ar fi ştiut şi nimănui nu i-ar fi păsat. Poate Sheila şi-ar da seama în cele din urmă că Ariana dispăruse, dacă nu-i mai scria cecuri şi nu-şi mai folosea cardurile de credit, dar în rest nu mai era nimeni. Nu se văzuse cu nici unul dintre prietenii ei din New York de când se întorsese. Se simţea prea diferită de ei acum şi deconectată de la acea existenţă după cele întâmplate în Buenos Aires. Iar prietenii ei din Buenos Aires nu făcuseră parte din viaţa ei suficient de mult timp încât să păstreze legătura după ce plecase din Argentina. Era cu totul singură, iar asta o îngrozea uneori. Încercă să nu se gândească la asta, ieşi din cadă şi se îmbrăcă cu o pereche de blugi, pantofi sport şi o jachetă călduroasă, apoi ieşi la plimbare. Merse pe Champs-Élyseés până la Place de la Concorde, apoi reuşi să găsească Place Vendôme şi coborî pe Rue Royale până la Luvru şi în grădinile Tuileries până când se întoarse la Place de la Concorde. Cumpărase o hartă, dar îşi amintea destule despre Paris din călătoriile făcute cu părinţii ei încât să se descurce, cel puţin în centrul oraşului. Se gândi

să servească o cană de ceai la hotelul Ritz, dar ultima oară stătuse acolo cu tatăl ei, iar asta ar fi făcut-o să-i fie prea dor de el.

Se distra privind mulțimea și admirând vitrinele magazinelor pe lângă care trecea. Când se întoarse în apartament, trei ore mai târziu, era epuizată, dar fericită. Ieși din nou peste câteva minute ca să caute ceva de mâncare și găsi un magazin care vindea carne de pui gata preparată, pâine franțuzească și brânză. Cumpără și niște fructe. Le duse acasă și servi o masă foarte plăcută.

Se gândi să citească scrisorile lui Jorge în acea seară, fiindcă se simțea foarte singură în apartament, dar se hotărî să nu facă asta. Ascunse cutia pe raftul cel mai de sus din șifonier. Se întinse în pat și citi în schimb o carte. La ora zece dormea deja. Se trezi la șapte în dimineața următoare, prăji o felie din pâinea franțuzească pe care o cumpărase, mâncă apoi câteva fructe, iar până la opt și jumătate se și îmbrăcase. Se gândi să ia metroul, dar se temea să nu se rătăcească, așa că luă un taxi până la adresa lui Yael. Casa era pe Rue de Naples, în arondismentul al optulea. Știa codul de la interfon; intră într-o curte, o traversă și găsi o căsuță. Ușa era vopsită în roșu. Ariana apăsă soneria și auzi lătratul unui câine.

O clipă mai târziu, un bărbat cu fața nebărbierită și părul lung apăru în prag. Avea în jur de patruzeci de ani, stătea drept ca o lumânare și îi făcu semn cu mâna să intre, zâmbind. Statura și înfățișarea îl făceau să pară un bărbat dur și, brusc, Arianei i se făcu frică. Dacă se purta foarte urât cu ea sau voia să-i facă ceva prea dureros? O clipă se simți tentată să se întoarcă și să o ia la fugă. Apoi, bătrânul ciobănesc german de lângă el o privi și dădu din coadă. Chiar și câinele o sperie la început.

– Bună ziua, mă numesc Ariana Gregory, spuse ea politicos, purtându-se de parcă ar fi venit în vizită la un prieten.

– Yael Le Floch, se prezentă și el, făcându-i semn să intre într-o cameră de zi micuță, cu mobilă veche și confortabilă.

Era genul de încăpere în care stăteai treaz până seara târziu, bând, fumând și vorbind cu prietenii. Pe măsuța de cafea era o scrumieră. Yael îi spuse că putea fuma. Nu-i oferi nimic de băut, ci arătă spre un scaun unde să se așeze.

Bărbatul aşteptă câteva minute ca Ariana să-şi dea jos haina, apoi se instală într-un fotoliu comod în faţa ei. După încă o clipă, îşi aţinti asupra ei ochii lui căprui-închis, aproape negri. Părul lui era negru tăciune şi, în ciuda faptului că era iarnă, avea pielea bronzată. Arăta ca un bărbat care îşi petrecea mult timp în natură. Pe pereţi erau fotografii cu iahturi. Era clar că-i plăcea să navigheze.

– De ce ai plecat în Argentina? întrebă el, trecând direct la subiect.

Întrebarea fu rostită pe un ton neutru, fără a da naştere la interpretări, dar bărbatul nu-şi luă ochii de la ea nici o clipă. Prima reacţie a Arianei fu să spună că tatăl ei o obligase, dar ştia că nu era corect, deşi făcuse tot posibilul să-l facă să se răzgândească la început şi chiar refuzase să-l însoţească. Dar nu-l putuse lăsa să plece singur. Aşa că renunţase la serviciu, se despărţise de noul ei iubit şi plecase cu el.

– Tatăl meu a fost numit ambasador şi a vrut să merg cu el, aşa că l-am însoţit, spuse Ariana, fără alte detalii.

– Tu ai vrut să mergi?

Yael o ţintuia în continuare cu privirea. Ariana avea impresia că bărbatul putea vedea absolut totul, direct în sufletul ei, şi că trebuia să-i spună adevărul fiindcă nu avea de ales.

– Nu, nu am vrut. Tocmai absolvisem facultatea, cu câteva luni înainte. Asta a fost acum aproape doi ani, preciză ea ca să-i oferę un reper în timp. Tocmai găsisem un serviciu care îmi plăcea. Aveam un iubit cu care mă simţeam bine. Voiam să rămân în New York.

– I-ai spus asta tatălui tău? întrebă el, privind-o şi aprinzându-şi o ţigară.

– Da.

– Şi te-a obligat să mergi oricum?

Yael încerca să înţeleagă relaţia dintre ei. Ariana nu voia însă să-şi vorbească tatăl de rău, mai ales în acel moment. Nu-l învinuise nici o clipă pentru ce se întâmplase şi nu avea de gând să o facă nici acum.

– Mama mea murise cu un an înainte şi nu voia să meargă singur. Voia să îl însoţesc, aşa că i-am făcut pe plac. Era bolnav, şi mama nu mai era, aşa că avea nevoie de ajutorul meu. Mi-a spus că o să ne

distrăm amândoi. Şi chiar ne-am distrat o vreme. Ieşeam în oraş în fiecare seară şi am întâlnit o mulţime de oameni minunaţi, pe care nu i-aş fi cunoscut altfel. Şi, oricum, n-am fi stat mai mult de trei ani.

– Trei ani înseamnă mult la vârsta ta, comentă Yael. Probabil ţi s-a părut o veşnicie.

Yael vorbea cu un accent franţuzesc pronunţat, dar engleza lui era excelentă. Înţelegea tot ce-i spunea Ariana.

– Când am plecat, aşa mi se părea. După câteva luni însă a ajuns să-mi placă. Avea dreptate: era o ocazie unică.

– O ocazie de a fi răpită şi ţinută ostatică trei luni de zile? Trebuie să fi fost greu să renunţi la un serviciu şi la un iubit în New York pentru asta, spuse sec Yael, spre mirarea Arianei. Ai mai lucrat de-atunci?

Ariana clătină din cap.

– De ce nu?

– Cred că vreau să fac ceva diferit după tot ce s-a întâmplat. Să lucrez pentru oamenii săraci, de exemplu. Înainte, lucram la o revistă de modă, dar acum mi se pare ceva frivol şi fără rost.

– De ce? Nu-ţi mai place moda? întrebă Yael pe un ton nevinovat.

Voia să pătrundă în mintea ei şi până atunci reuşise. Se uită la modul în care era îmbrăcată. Purta blugi de firmă, un pulover simplu, dar scump, pantofi şi geantă Balenciaga. Yael nu se lăsă păcălit de faptul că nu-i mai păsa deloc de modă.

– Cred că e mai important să fac ceva pentru săraci, spuse ea cu o expresie hotărâtă.

– Cine ţi-a spus asta?

Yael voia să afle cine altcineva mai era în mintea ei. Ariana nu se putu abţine şi răspunse:

– Jorge.

– Şi cine e Jorge? întrebă blând Yael, aplecându-se să-şi stingă ţigara.

Ariana ezită înainte să-i răspundă. Ştia că Yael trebuia să fi cunoscut deja răspunsul la întrebare, dar voia să afle ce avea ea de spus.

– Jorge era liderul grupului care m-a răpit.

– Ah, da. Rebeli, nu? Ariana încuviinţă din cap. Se credea mântuitorul săracilor, dar tot a cerut douăzeci de milioane de dolari

răscumpărare. Ştiai că avea conturi în nişte bănci din Elveţia? Ţi-a spus vreodată asta?

Informaţia fusese obţinută din alte surse după moartea lui Jorge. Nu era confirmată încă, dar foarte credibilă.

– Nu, nu mi-a spus.

Răspunsul Arianei fu însoţit de o privire tristă. Jorge fusese atât de pasionat de ideile lui, că urâse bogaţii din toată inima.

– Chiar crezi că dădea bani săracilor? o întrebă Yael.

– Nu ştiu. Mi-a spus că asta făcea şi l-am crezut.

– Ce altceva ţi-a mai spus? întrebă Yael, întrebările rostogolindu-se cu rapiditate.

– Că mă iubea, îi răspunse sincer Ariana. Chiar cred asta, indiferent ce făcea în rest. Aveam o legătură uimitoare. Niciodată n-am cunoscut pe cineva ca el.

– Iar acum? Ţi-e dor de el?

Privirea şi vocea lui Yael o făceau să-i mărturisească totul, chiar şi atunci când nu voia să răspundă. Era fascinant. O hipnotiza, parcă. Semăna puţin cu Jorge, într-un fel straniu, dar Yael nu voia de la ea decât să audă adevărul.

– În fiecare zi, îi răspunse Ariana din nou cu sinceritate. Mă gândesc la el tot timpul. Mai puţin decât înainte, dar încă mă gândesc.

Yael nu păru surprins.

– Ţi-a dat ceva? Vreo haină, vreun simbol care era important pentru el, ceva scris de el, poate?

Ariana încuviinţă din cap.

– Am nişte scrisori de dragoste de la el, pe care le-am ascuns într-o cutie pe care el o ţinea pe birou. Mi-a dat-o... chiar înainte să... – nu mai reuşi să vorbească o clipă, simţind că i se taie respiraţia – ...în noaptea în care tabăra a fost atacată, iar eu am fost salvată... mi-a dat cutia chiar înainte să moară... Sunt şi nişte jurnale ale lui acolo. Scria în ele în fiecare seară. I-am păstrat scrisorile de dragoste în aceeaşi cutie. Le-am pus acolo când tabăra a fost incendiată.

– Citeşti scrisorile zi de zi?

Ariana clătină din cap.

– Obişnuiam să fac asta, dar acum le citesc doar uneori, noaptea, când îmi e dor de el şi mă simt tristă. Nu cred că voi mai întâlni vreodată pe cineva ca el.

– Sper că nu, spuse încet Yael. Nu comentă cu glas tare, dar îşi aminti cât de mult detesta oamenii ca Jorge, care le suceau minţile victimelor până când acestea nu mai ştiau cine sunt cu adevărat. I-ai citit şi jurnalele?

– Nu. Sunt foarte ideologice şi prea ezoterice pentru mine. Le-am răsfoit de câteva ori la început. Prea multă politică. I-am citit scrisorile de dragoste, nu şi jurnalele, dar i le-am păstrat.

– Şi unde e cutia acum? Ai luat-o cu tine la Paris?

Ariana purta cutia peste tot cu ea, încă din ziua în care o primise.

– E în şifonierul din dormitor, pe raftul cel mai de sus.

– Dacă cineva ţi-ar fura-o sau ai rătăci-o pe undeva, te-ar supăra asta?

Ariana îl privi îngrozită, de parcă se temea că Yael urma să-i ceară cutia. Dar nu se întâmplă asta. Nici ea n-ar fi putut să o facă, oricum. Yael ştia că n-avea nici un rost să îi ceară aşa ceva, fiindcă abia începuseră terapia. Mai întâi voia să afle cât mai multe despre ea.

– Da, spuse încet Ariana drept răspuns la întrebarea lui. M-ar supăra.

– Atunci haide să facem din asta unul dintre scopurile noastre. Ca, într-o bună zi, să nu-i mai citeşti scrisorile. Nu trebuie să-i ispăşeşti păcatele lucrând cu săracii sau făcând ce ţi-a spus să faci. Nu-i datorezi absolut nimic. Dacă tatăl tău n-ar fi plătit recompensa, te-ar fi ucis, spuse ferm Yael, deşi Ariana nu-l credea.

– M-a protejat de ceilalţi bărbaţi, îi luă apărarea Ariana.

– Dar cine crezi că le dădea ordine? spuse simplu Yael. El era liderul grupului. Voia să crezi că te-a salvat de ceilalţi, pentru că asta te-a făcut mai dependentă de el, văzându-l ca pe singurul tău protector din tabără. Ăsta e unul dintre motivele pentru care n-ai reuşit să-i vezi adevărata faţă. Eraţi amanţi? întrebă Yael, deşi ştia deja răspunsul.

Ariana încuviinţă şi mai adăugă un amănunt:

– Eram însărcinată cu copilul lui. Am pierdut sarcina în noaptea în care am fost atacaţi.

Ariana se exprimase că fuseseră atacați, nu că fusese salvată, fiindcă, în opinia ei, exact asta se întâmplase. Se simțise la fel de speriată ca în ziua când fusese răpită de oamenii lui Jorge. Ba încă mai îngrozită, fiindcă atacul fusese atât de eficient. Soldații se mișcaseră rapid printre flăcări, prin întuneric, iar acțiunile lor duseseră la moartea lui Jorge. Ariana nu știa cine fuseseră salvatorii ei.

– Tot ce s-a întâmplat a fost menit să te încurce și să te schimbe. Faptul că te apăra de ceilalți din tabără, de exemplu. Presupun că el era singurul care îți aducea de mâncare și de băut, el îți tăia sforile sau îți scotea cătușele. Ariana încuviință. Toate acestea erau adevărate. Făcea dragoste cu tine. Îți spunea că te iubește. Spre norocul lui, ai rămas însărcinată foarte repede, ceea ce n-a făcut decât să întărească legătura dintre voi. Știu că nu mă crezi, dar nu te iubea, Ariana. Se folosea de tine. Totul făcea parte din planul lui, la fel ca recompensa. Voia să-ți fure inima ca să ajungă la banii tatălui tău și a reușit ambele lucruri. Era un om inteligent. Într-o bună zi, dacă ai fi rămas cu el, te-ar fi folosit în cine știe ce plan revoluționar. Încă te mai folosește, dacă vrei să-i ajuți pe săraci doar ca să-i faci lui pe plac, în loc să-ți urmezi cariera care îți plăcea înainte. Nu-i datorezi absolut nimic. Te-ar fi ucis într-o clipită, dacă moartea ta i-ar fi adus vreun beneficiu. Îi erai mai folositoare dacă te ținea în viață. Încă te mai controlează cu scrisorile lui. Vreau să-mi promiți că îmi vei spune de fiecare dată când le vei citi. Nu vreau să te pedepsesc sau să te cert, dar vreau să știu când și cât de des le citești. Asta va face parte din terapie.

– Cred că m-a iubit cu adevărat, spuse ea tristă.

– Crede-mă, spuse încet Yael, nu era capabil de asta. Era un om periculos, care a jucat un joc periculos cu mintea ta. Apoi o privi și mai stăruitor. Vrei să te eliberezi de el? Ariana ezită, apoi încuviință. Chiar dacă asta înseamnă să afli că nu te-a iubit? Ariana încuviință din nou, cu lacrimi în ochi. Ai mai iubit vreodată un alt bărbat?

Chiar dacă ar mai fi fost îndrăgostită, Ariana era prea tânără, prea inocentă, naivă și la locul ei. Clătină din cap.

– Nu, nu chiar. Am mai ieșit cu tipi care mi-au plăcut și chiar începuse să-mi placă de băiatul cu care mă întâlneam în New York înainte să plecăm. Am avut un prieten în liceu câteva luni și încă

unul în al doilea an de facultate. Dar erau doar băieți. Jorge era un bărbat adevărat, cu o minte fascinantă.

– O minte periculoasă, bolnavă și fascinantă, o corectă Yael. O minte care distruge oameni. Te-ar fi folosit și te-ar fi aruncat în clipa în care nu i-ai mai fi fost utilă. Te-ar fi ucis probabil în clipa în care își primea recompensa și nu te-ar mai fi trimis niciodată înapoi. Deja știai prea multe. Se juca cu tine, Ariana, atâta tot. Nu-i poți face cadou tot restul vieții tale. Trebuie să te eliberezi de el și de manipulările lui, dacă vrei să duci o viață bună. Într-o bună zi, în viața ta va apărea un bărbat pe care îl vei iubi. Nu vrei ca Jorge să-l țină departe pe acel bărbat pentru totdeauna, nu-i așa? Într-o bună zi, va trebui să lași în urmă tot ce s-a întâmplat, toate relele, ca pe un accident îngrozitor, căruia i-ai supraviețuit. Nu vreau să mergi șchiopătând pentru totdeauna din cauza lui.

– Nici eu, spuse ea încet. De-asta am venit aici.

– Bine, spuse Yael; apoi îi zâmbi și se ridică. Atunci știm ce e de făcut. Astăzi am avut parte de un început bun. O să ne vedem mâine, spuse el.

Ariana se ridică și îl urmă până la ușă. Își dădu seama că era transpirată și că se simțea de parcă fusese lovită de un autobuz. Vorbiseră trei ore, dar nici nu-și dădea seama cum zburase timpul.

În aceeași după-amiază, Ariana merse să facă o plimbare lungă în Bois de Boulogne, gândindu-se la toate lucrurile pe care i le spusese Yael. Tot nu-i venea să creadă că erau adevărate. O parte din ea tot mai credea că Jorge o iubise. Fusese prea real ca să nu fie adevărat. Putea accepta, la nivel rațional, ce îi spusese Yael, dar inima ei nu putea accepta.

Merse să viziteze Luvrul, apoi se întoarse acasă. Sam Adams o sună pe mobil ca să o întrebe cum decurseseră lucrurile.

– A fost greu, dar drăguț.

– Mă așteptam la asta, spuse Sam, ușurat.

De-a lungul anilor, Sam aflase că Yael nu era întotdeauna „drăguț", dar de regulă era mai dur cu bărbații decât cu femeile. Poate pentru că era francez. În orice caz, se bucura că Yael nu o speriase pe Ariana. Ea avea nevoie de tot ce-i putea oferi specialistul.

În seara aceea, când deschise șifonierul din dormitor, zări cutia pe raftul de sus și-i aruncă o privire. Se simți tentată să o ia și să citească din nou scrisorile, dar nu se atinse de ele. Voia să-i poată spune a doua zi lui Yael că nu o făcuse. Brusc, voia să-i facă pe plac, ceea ce era un pas important în recuperarea ei.

Se întinse pe pat fără să mănânce nimic și adormi așa. Nu se mai trezi decât în dimineața următoare, suficient de devreme cât să facă o baie, să se îmbrace și să plece din nou spre Yael. De data asta, nu i se mai păru atât de înfricoșător când îl văzu. Știa la ce să se aștepte. Yael o învață o tehnică de EMDR, lovind-o ușor peste genunchi în timp ce îi cerea să închidă ochii și să retrăiască ziua în care fusese răpită. Era o tehnică folosită uneori cu pacienții care suferiseră traume extreme. Ariana nu voia să o facă, dar avea încredere în el, așa că se învoi. Ținând ochii închiși, îi mărturisi tot. Apoi, Yael îi ceru să deschidă ochii și să-i mai povestească încă o dată. Vorbind, Ariana începu să se simtă ca și când ceva o trăgea departe de amintire, iar rebelii care o răpiseră se micșorau tot mai mult. Nu vorbiră deloc despre Jorge, doar despre rebelii care o răpiseră din mașină, pe drum spre *finca*. Spre uimirea ei, și-i amintea pe toți până în cele mai mici detalii, ca o rolă de film care îi rămăsese în minte. Totul era încă acolo. Îi luă patru ore ca să relateze totul și se simțea rău când termină. Dar senzația că ceva o trăsese departe de acele amintiri o impresionase. Văzuți de departe, bărbații nu mai erau la fel de amenințători. Totuși, când ajunse acasă, vomită. A doua zi, îi spuse asta lui Yael. Folosiră același proces pentru a trece prin fiecare zi din captivitatea ei pe care și-o amintea, iar apoi Jorge apăru și el în film, în primele lor zile împreună.

Era un proces lung, dificil și lent. După primele două săptămâni, Ariana înțelese că aveau încă mult de lucru. Șase luni, poate, sau trei, dar visul de a se întoarce acasă în șase săptămâni se năruise. Citise scrisorile lui Jorge de două ori în ultimele două săptămâni, întotdeauna în nopțile în care se speria de amintiri și voia să-și readucă în minte iubirea lui. Iubirea lui era mai puțin înfricoșătoare decât toate celelalte lucruri care i se întâmplaseră, când o închiseseră în cutie zi de zi și o lăsaseră în soarele arzător până o salvase el. Începea să-și dea seama ce vrusese să spună Yael la început. Jorge

era întotdeauna cel care îi aducea de mâncare şi de băut, o ducea la toaletă, ordona să fie scoasă din sicriul sufocant în care o închideau ceilalţi, îi dezlega mâinile şi picioarele, o ducea la râu ca să se spele şi să înoate în apa răcoroasă. El fusese singura sursă de bine din viaţa ei, singurul care îi aducea alinare. Era uşor de înţeles de ce crezuse că o iubea. Se întristă dându-şi seama că totul nu fusese decât o manipulare inteligentă ca să o determine să aibă încredere în el. Încă mai credea însă, după două săptămâni de terapie cu Yael, că Jorge se îndrăgostise de ea cu adevărat. Iubirea lui păruse prea reală ca să se îndoiască de ea acum. Yael nu o contrazise. Aveau mult de lucru, iar lucrurile avansau într-un ritm de care era mulţumit. Ariana era o pacientă ascultătoare, serioasă şi foarte sinceră. Era o fată inteligentă. Ştia că, într-o bună zi, avea să reuşească, dar nu ştia când anume. În cele din urmă însă, avea să se elibereze de Jorge. Yael era sigur că, atunci când Ariana avea să privească în urmă, avea să se întrebe cum de se îndrăgostise de acel bărbat şi cum de îl crezuse. Când se va fi eliberat în sfârşit de el, terapia lor se putea încheia. Până atunci însă, aveau încă multe de făcut.

Capitolul 10

În primele trei luni, până în prima zi a lunii mai, Ariana se întâlni cu Yael zi de zi, de cinci ori pe săptămână. Rememorară fiecare zi a răpirii, impresiile ei, lucrurile care se vorbiseră, tot ce suferise, bărbații care o răpiseră, moartea șoferului și motivul pentru care se simțea vinovată pentru asta, deși nu se lăsase răpită, și, în sfârșit, moartea tatălui ei. El insistase să se mute în Argentina, deși Ariana îl implorase să nu plece, dar acum se simțea vinovată pentru moartea lui, la fel ca și pentru a celorlalți. Începea să înțeleagă cum o manipulase Jorge, controlând-o și distorsionându-i gândurile, dar încă mai avea mult de lucru în această privință. După sărbătoarea de 1 mai, care era Ziua Muncii în Franța, când prietenii și cunoscuții își dăruiau lăcrămioare unii altora, după obiceiul din Franța, Yael îi spuse să vină de trei ori pe săptămână. Intenționa să încetinească procesul, pentru ca Ariana să mai aibă timp și de alte lucruri. De multe ori, Ariana se simțea rău după ședințele lor, mai ales după ce Yael folosea tehnica EMDR, care avea un impact puternic asupra ei.

La început, Ariana protestă la propunerea lui de a se întâlni de doar trei ori pe săptămână.

– Voi rămâne aici zece ani de acum încolo dacă rărim ședințele, se plânse ea, după ce se scurseseră exact trei luni.

– Și oare e chiar așa de rău? De ce te grăbești așa de tare să te întorci?

Yael știa cât de puține lucruri o așteptau în State. Nu avea nimic altceva decât pe călugărițele de la mănăstirea Sfintei Gertrude și

apartamentul gol al tatălui ei. Nici un iubit, nici un serviciu şi încă nu ştia în ce domeniu avea să lucreze de-acum înainte. Nu avea nevoie de bani ca să trăiască, mai ales după ce murise tatăl ei, dar voia o activitate care să însemne ceva. Îi pomenise terapeutului că nu îşi luase încă în primire moştenirea care îi rămăsese de la tatăl ei şi că se simţea vinovată din cauza asta, o altă reminiscenţă a dezgustului lui Jorge pentru cei bogaţi, „Los Ricos". Ariana nu voia să facă parte dintre ei. Recompensa pe care tatăl ei o plătise, deşi nu în întregime, nici măcar nu-i afectase averea. Fusese un om extrem de bogat şi îi lăsase totul Arianei. Dar Jorge o făcuse să se simtă vinovată pentru asta şi încă nu reuşise să treacă peste ce-i spusese atunci. Yael preciză că preocuparea pentru soarta celor săraci era admirabilă, dacă avea la bază motivele potrivite, dar dacă refuzase banii tatălui ei doar ca să trăiască în acord cu standardele lui Jorge, atunci motivele ei nu erau nicidecum cele potrivite. Jorge era totuşi cel care ceruse o răscumpărare de douăzeci de milioane de dolari. Şi cine ştie în ce scop ar fi folosit banii? Ca să-i ajute pe nevoiaşi, cum declama, sau ca să-i fie lui bine? CIA îl informase pe Yael că era posibil ca Jorge să fi trimis nişte bani în Elveţia, unde îşi strânsese o avere personală. Yael îi reamintea mereu Arianei acest lucru, ca să demaşte aşa-zisa misiune sfântă a lui Jorge.

– Cred că ai nevoie să faci şi alte lucruri, să te bucuri de Paris, să-ţi faci prieteni, să cunoşti oameni, să faci lucruri care îţi fac plăcere aici, nu doar să te întâlneşti cu mine, îi spuse el, drept răspuns la dorinţa ei de a lucra cu săracii dintr-un gest de altruism pur. Ariana era dispusă să sacrifice orice pentru a-şi ispăşi păcatele şi să trăiască viaţa unui erou martir. Ar fi bine ca singurul tău scop în viaţă să nu fie ştergerea amintirii lui Jorge, continuă Yael. Nu merită să-ţi sacrifici viaţa în slujba săracilor, cel puţin nu încă. Trebuie să te distrezi şi să faci lucrurile pe care le făceai şi înainte. Să mergi la teatru, la filme, la cumpărături.

Ariana îl ascultă până la capăt, dar tot nu era convinsă când plecă spre casă. Nu se simţea încă pregătită să se întoarcă în lume. Gândul acesta o speria. Încă nu vedea luminiţa de la capătul tunelului, dar se simţea mai bine; nu se atinsese de cutie şi nici nu citise scrisorile lui Jorge de trei săptămâni, ceea ce nu se mai întâmplase până atunci.

Dar, pentru orice eventualitate, ținea cutia la îndemână, gest în privința căruia Yael nu purtă nici o discuție în contradictoriu. Știa că, în final, când terapia se va fi încheiat, cutia avea să dispară. Până atunci, glumeau referindu-se la ea ca la „sticla de sub pat". Ariana putea citi scrisorile lui Jorge oricând.

Într-o zi, se plimba pe chei, după ce căutase niște cărți și urmărise vaporașele de pe Sena, când observă câteva magazine de animale de companie și se hotărî să intre într-unul din ele. Văzu tot felul de vietăți, șopârle, iguane, șobolani, șoareci, dihori și chiar pui de găină în cuști. De-a lungul unui perete, era plin de cățeluși amărâți care își așteptau stăpânii: câțiva terrieri, un pudel, mai mulți pechinezi și un buldog francez care arăta foarte trist. Vânzătorul îi spuse Arianei că buldogul fusese cel mai mic dintre toți puii, mult mai mic decât un pui obișnuit. Era femelă, avea o pată neagră pe un ochi și nasul roz. Restul blăniței era albă. O privi stăruitor pe Ariana și scoase un lătrat foarte slab. Avea opt săptămâni. Ariana ceru să o țină în brațe și, în clipa în care vânzătoarea o scoase din cușcă și Ariana o puse jos, cățelușa începu să alerge în jurul ei, lătrând și gudurându-se. Când Ariana o luă din nou în brațe, o linse pe obraz. Era adorabilă, dar Ariana își spuse că nu voia un câine. Ce-ar fi făcut cu ea? Încă mai avea de lucrat cu Yael după trauma prin care trecuse, dar cățelușa nu avea nimic traumatic. Era doar o cățelușă adorabilă, pe care să o iubească.

– Mulțumesc foarte mult, spuse Ariana, apoi înapoie câinele și ieși din magazin cu o expresie hotărâtă, mândră de ea însăși pentru că nu se lăsase înduplecată.

Încă mai auzea cățelușa lătrând în urma ei. A doua zi, îi spuse și lui Yael ce se întâmplase.

– De ce n-ai cumpărat-o? o întrebă curios Yael. Voiai să te autopedepsești sau chiar nu vrei un câine?

– Nu știu, spuse Ariana, gândindu-se la asta.

– Ar putea fi o companie plăcută, spuse Yael, privindu-și bătrânul ciobănesc german, care îi adormise la picioare.

Cățelușa lui Yael era prezentă la fiecare ședință și părea să-l urmeze peste tot. Îi amintea Arianei cât de mult le plăceau francezilor câinii.

– Pentru că ar trebui s-o scot la plimbare, și dacă aș păți ceva? Apoi, Ariana mărturisi adevărata ei temere: Dacă cineva m-ar ataca sau m-ar răpi în timp ce îmi plimb câinele?

Avusese nevoie de mult curaj ca să spună asta. Yael era mândru de ea.

– Ți-e teamă că vei fi din nou răpită? o întrebă Yael. Ariana încuviință din cap. Avea ochii plini de lacrimi. Foarte puțin probabil, mai ales în Franța. Pe drumurile de aici nu sunt tâlhari. Nu se întâmplă așa ceva în mod obișnuit. Nici nu mai țin minte când am citit ultima oară despre o răpire în Franța. Ariana știa că avea dreptate, dar îi era oricum teamă. Te-ai simți mai bine dacă ai avea un bodyguard? întrebă serios Yael.

Presupunea că Ariana era bogată și își putea permite un bodyguard, dacă asta ar fi făcut-o să se simtă mai în siguranță. Nici Yael nu avea nimic împotrivă. Ariana avea tot dreptul să fie speriată după ce pățise în Buenos Aires.

– Nu, m-aș simți ridicol, recunoscu Ariana. Ar trebui să fiu în stare să ies în oraș de una singură, la fel ca toată lumea.

– Dar nu ești la fel ca toată lumea. Ai fost răpită de rebeli și ținută în captivitate trei luni de zile. Alții n-au trecut prin așa ceva. E normal să-ți fie teamă.

– Presupun că da.

Ariana se simțea mai bine acum, că mărturisise asta. Se gândi din nou la cățeluș și continuă să o facă atunci când plecă de la Yael și se întoarse la magazinul de pe chei, în aceeași după-amiază. Cățeluța albă era încă acolo și începu să sară și să latre când o văzu pe Ariana. De data asta, Ariana nu mai reuși să îi reziste și nici nu încercă. Faptul că vorbise cu Yael despre asta o asigură că totul era în regulă. Cumpără toate lucrurile de care avea nevoie, o lesă roz, o zgardă cu pietricele și luă cățeluța acasă. Cățeluța se înveseli nespus imediat, și Ariana începu să o fugărească prin apartament și să se joace cu ea, distrându-se copios. Cățeluța se jucă apoi cu jucăriile pe care Ariana i le cumpărase. Se simțea grozav cu noul ei animal de companie. În ziua următoare, nu se vedea cu Yael, așa că ieșiră amândouă la o plimbare lungă la Bagatelle. Cățeluța era prea mică să se joace cu alți câini, dar Ariana o lăsă în iarbă și alergară până când cățeluța obosi

și se rostogoli pe spate, cu lăbuțele în aer. Era incredibil de drăguță. Oamenii zâmbeau când o vedeau. Ariana se hotărâse să-i pună numele Lili și o duse să-l cunoască pe Yael a doua zi. Bătrânul ciobănesc german părea destul de enervat de companie; o mirosi puțin, apoi se îndepărtă. Lili dormi la picioarele Arianei pe toată durata ședinței. Apoi, Ariana o duse la plimbare la Tuileries. Se simțea extraordinar în compania cățelușei, ca și când își făcuse o nouă prietenă.

În următoarele trei luni, Ariana se întâlni cu Yael de trei ori pe săptămână. Se simțea mai bine. Apoi însă, Yael o luă prin surprindere, anunțând-o că urma să plece pentru o lună. Avea un iaht în sudul Franței și plănuia să navigheze până în Italia cu soția și copiii lui și cu încă un cuplu.

– Am terminat, deci? întrebă Ariana; lucrau împreună de șase luni.

– Crezi că am terminat? întrebă ferm Yael.

Ariana clătină din cap. Cutia era încă în șifonierul ei, și abia dacă trecuseră câteva zile de când citise ultima oară scrisorile lui Jorge. Se întreba dacă avea să se poată elibera vreodată de el. Acum însă nu se mai grăbea să părăsească Franța. Era fericită aici, își iubea apartamentul și închiriase o mașină ca să viziteze împrejurimile Parisului de câteva ori, ceea ce constituia un progres important pentru ea. La început, se tot aștepta să fie oprită și răpită, dar acum nu se mai gândea la asta când conducea. O lua pe Lili cu ea peste tot. Se simțea mai în siguranță în mașină decât pe jos, dar o scotea pe Lili la plimbare în parc oricum, chiar dacă încă o neliniștea să meargă pe jos singură. Devenise însă mai curajoasă și făcea sforțări să iasă mai des din zona ei de confort acum.

– Când te întorci? întrebă Ariana.

Nu știa ce să facă dacă Yael pleca. Întreaga ei viață la Paris se învârtea în jurul lui, deși vizita des muzee, expoziții, licitații și magazine și se plimba prin tot orașul cu cățelușa. Lili o făcea să se simtă mai curajoasă, deși era prea mică să o protejeze. Îi dădea însă iluzia protecției.

– Mă întorc într-o lună, la sfârșitul lui august. Putem să continuăm ședințele atunci, răspunse Yael.

Ariana avea impresia că întreaga Franţă urma să se închidă în următoarea lună, inclusiv mai multe magazine şi restaurante.

– Când crezi că vom termina, Yael? îl întrebă cu o voce descurajată.

– Când cutia nu va mai fi nici în şifonier, nici sub patul tău şi nu vei mai avea nevoie de scrisorile dinăuntru.

Acesta era scopul lor, iar Ariana se întrebă încă o dată cât avea să mai dureze. Yael îi spuse că, într-o bună zi, urma să se întâmple pur şi simplu, dar nici el, nici ea nu puteau preciza cu exactitate când avea să se întâmple acest lucru. Ariana se gândea la Jorge mult mai rar, dar influenţa lui încă persista, deşi în moduri mai subtile. Încerca în continuare să îi facă pe plac şi să fie femeia pe care o iubise el, sau cel puţin susţinuse că o iubea.

Yael urma să plece din oraş o lună, aşa că Ariana se gândi să facă şi ea acelaşi lucru. Închirie o maşină şi conduse până în sudul Franţei, oprindu-se în locurile pe care voia să le viziteze. Lili o însoţi, bineînţeles, şi dormi pe scaunul din dreapta al maşinii. Ariana vizită Aix-en-Provence şi St. Paul de Vence, ajunse până la St. Tropez, petrecu zece zile acolo, apoi se îndreptă fără grabă spre Paris. Lipsi trei săptămâni în total şi le trimise vederi călugăriţelor de la Sfânta Gertrude din fiecare loc. În ultimele trei luni le trimisese şi fotografii cu Lili prin e-mail.

În timpul călătoriei, avu timp să citească o carte pe care Yael i-o împrumutase, despre sindromul Stockholm. Citi şi o biografie a lui Patty Hearst, pe care o cumpărase chiar ea. Şi Patty Hearst se îndrăgostise de răpitorii ei cât stătuse în captivitate. Ambele cărţi o ajutară să înţeleagă şi mai bine ce i se întâmplase şi de ce avea acele sentimente pentru Jorge – iubirea profundă pe care i-o purtase şi dependenţa faţă de el, văzându-l ca pe singurul mijloc de a supravieţui.

În septembrie, reluă şedinţele cu Yael, care era mai incisiv acum, fiindcă Ariana îi spusese că era nerăbdătoare să termine. Abia de Crăciun reuşiră încă un pas important, când Ariana îşi dădu seama că faptul că Jorge o lăsase însărcinată nu fusese decât un alt mijloc de a o manipula. Jorge încercase să o posede şi să-i sucească minţile, iar Ariana fusese atât de disperată şi de speriată, că se agăţase de el din teama de moarte, dispusă să creadă în iubirea lui. Îi pierduse pe

toți cei în care avusese încredere și pe care se bazase – pe mama ei, care murise cu un an înainte, apoi pe tatăl ei, care dispăruse și el.

– Ești gata să renunți la cutie acum? o întrebă Yael; aceasta era provocarea supremă. Ar putea fi un cadou drăguț de Crăciun pe care să ți-l faci singură. Poți s-o împachetezi și s-o îngropi sau s-o arunci.

Însă gândul de a renunța la acest ultim vestigiu o îngrozea pe Ariana. Încă nu era gata să renunțe la iluzia iubirii lui Jorge și nici la simbolul scrisorilor din cutie.

– Dacă nici un bărbat n-o să mă mai iubească vreodată?

– Ai douăzeci și cinci de ani, ești inteligentă, frumoasă și fermecătoare. Mă îndoiesc că n-o să te mai iubească nimeni, spuse Yael, zâmbindu-i.

– Poate după Anul Nou, spuse precaută Ariana.

Yael nu insistă. Trebuia să fie pregătită să renunțe singură la cutie.

Subiectul reapăru în discuțiile lor abia în ianuarie, după ce Yael fusese la schi o săptămână, de Crăciun. Ariana lucra cu el de aproape un an. În câteva săptămâni se împlinea exact un an de când începuseră. Dintr-odată, Ariana înțelese.

– Sunt gata, spuse ea cu respirația întretăiată. Cred că sunt gata. Nu îl mai voia pe Jorge în viața ei, nici jurnalele, nici scrisorile lui, nici cutia pe care se săturase să o vadă de fiecare dată când deschidea ușa șifonierului și care îi reamintea de zilele cele mai crunte din viața ei. Prima noastră ședință a fost pe data de 2 februarie. O să arunc cutia atunci.

Brusc, Ariana era absolut sigură.

– Cum vei face asta? întrebă cu interes Yael.

Scenariul trebuia să fie al ei, la fel ca și victoria, și libertatea care avea să vină odată cu aceasta.

– Cred că vreau să o îngrop undeva. Poate când o scot la plimbare pe Lili. Putem să o îngropăm împreună.

– Ai de gând să lași intact întregul conținut al cutiei?

Ariana se gândi puțin, apoi clătină din cap.

– Cred că vreau să ard scrisorile și jurnalele și să pun cenușa în cutie. Ca o ceremonie de incinerare.

Ariana vizualiza deja totul cu ochii minții. Yael aprobă din cap. Fiecare persoană trebuia să-și găsească libertatea în felul propriu.

– Deci pe 2 februarie. Vrei să vin cu tine?

– Nu, spuse încet Ariana. Vreau să fac totul singură.

Într-un fel, era ca şi când l-ar fi îngropat pe Jorge şi tot ce împărtăşiseră împreună.

În noaptea de 1 februarie, Ariana puse cutia în chiuveta din bucătărie, scoase cu grijă scrisorile şi aprinse un chibrit. Lili se postă lângă ea, privind cu interes ce se întâmpla, de parcă ştia că ceva important era pe cale să se întâmple. Mâinile Arianei tremurau când marginile paginilor începură să se îngălbenească şi literele, să se deformeze. Fără să se gândească, stinse focul. Brusc, îşi aminti de trupul lui prins sub copacul în flăcări, aşa cum îl văzuse în noaptea în care fusese salvată. Se simţea de parcă i-ar fi dat foc din nou. Ştia că nu era în stare de asta. Focul era încă un simbol prea puternic pentru ea, amintindu-i de acea noapte. Se gândi să dea foc jurnalelor, dar erau prea groase ca să ardă. Erau şapte în total, toate scrise de mână, la fel ca scrisorile. Se gândi să-l sune pe Yael şi să-i ceară sfatul, dar ştia că trebuia rezolve asta singură.

– Deci, ce crezi? o întrebă pe Lili, care îşi înclină capul într-o parte.

În cele din urmă, Ariana se hotărî să nu ardă scrisorile. Avea de gând să lase scrisorile şi jurnalele întregi în cutie şi să le îngroape cu totul în parc a doua zi dimineaţă, când o scotea pe Lili la plimbare.

Găsi o linguriţă într-unul din sertarele din bucătărie, pentru că nu avea o lopată, şi spera că pământul era destul de moale cât să poată săpa o gaură pentru cutie. Cu asta se termina totul. După ce îl îngropa pe Jorge în Paris, îl putea alunga în sfârşit din mintea şi din inima ei. Venise timpul ca viaţa ei să meargă mai departe.

Se întinse în pat şi se gândi la el toată noaptea, aşteptând cu nerăbdare să vină dimineaţa. Se trezi înainte de ivirea zorilor. Afară ningea. Era prea greu să meargă până la Bagatelle şi să îngroape cutia acolo. Spera că vremea avea să se îmbuneze, fiindcă voia să îngroape totuşi cutia în acea zi. Era un gest simbolic. Trecuseră mai mult de doi ani de când israelienii o salvaseră, trecuse un an de când lucra cu Yael ca să-şi revină din punct de vedere psihic, şi nu voia să mai aştepte nici măcar o zi. Venise timpul.

În acea după-amiază, zăpada se transformă în lapoviţă şi, în sfârşit, conteni la patru şi jumătate. Nu se întunecase încă. Pământul

era ud, dar Ariana îi puse lesa lui Lili şi luă cutia la subraţ. Nu se despărţise de ea de când i-o încredinţase Jorge. Îl onorase şi îi luase apărarea mult mai mult decât merita. Jorge nu era demn de iubirea şi devotamentul ei. Nu meritase nimic în afară de soarta pe care o avusese. Ariana ştia asta acum. Nu mai încăpea îndoială. Acum, abia aştepta să scape de cutia cu scrisorile şi jurnalele lui. Avea senzaţia că o ardea la subraţ.

O plimbă pe Lili până la Bagatelle, ducând cutia şi lingura de metal. Se plimbară o vreme, apoi Ariana găsi o pajişte înconjurată de tufişuri şi observă că pământul de sub crengi era moale. Lăsă din mână lesa lui Lili, ştiind că aceasta nu s-ar fi depărtat, şi începu să sape cu lingura. După ploaie, era mai uşor decât îşi închipuise, iar groapa se adânci foarte repede. Ariana aşeză cutia înăuntru şi rosti o scurtă rugăciune, pentru pacea minţii ei şi pentru viaţa aproape pierdută şi în sfârşit recâştigată. Apoi acoperi cutia cu pământul umed până când dispăru complet. Nu mai făcea parte din viaţa ei. Putea să înceapă acum să-şi trăiască în continuare viaţa. Devenise un alt om, mai puternic poate, după toate prin câte trecuse. Rămase în picioare privind pământul care acoperea mormântul în care lăsase cutia cu tot ce se afla înăuntru.

– Adio! spuse încet Ariana.

Apoi se îndepărtă, luă lesa lui Lili şi alergară amândouă înapoi la apartament. Nu se mai simţise niciodată atât de liberă.

ARIANA ȘI MARSHALL

Capitolul 11

Ningea în ziua în care Marshall sosi în Paris. Rămase pe terasa apartamentului, privind fulgii uriaşi care se rostogoleau din cer. Parisul arăta ca un paradis hibernal. Se gândi că nu mai văzuse niciodată ceva atât de frumos. Îşi despachetă valizele şi ieşi să cumpere ceva de mâncare pentru cină. Cumpără şi o sticlă mare de vin roşu. Avea de gând să se răsfeţe în acea seară ca să-şi sărbătorească sosirea la Paris. Zăpada se transformase în lapoviţă până să se întoarcă acasă, iar Stanley îl privea trist. Voia să fie scos la plimbare, dar încă ploua tare.

– Hai să facem o înţelegere, îi spuse Marshall lui Stanley. Abţine-te puţin şi îţi promit că te duc în parc imediat ce se opreşte ploaia.

Uriaşul patruped scheună şi se întinse pe burtă, de parcă ar fi acceptat înţelegerea, deşi nu era prea încântat de asta. O oră mai târziu, ploaia se opri.

Marshall n-avea chef să iasă, dar îşi ţinu promisiunea. Îşi puse din nou haina pe el şi un fular de lână. Era mai frig decât în Washington, dar aerul era curat şi proaspăt, în ciuda frigului pătrunzător. Nici lui Stanley nu-i plăcea vremea, dar se plimbară cu paşi vioi oricum. Marshall văzuse deja unde era parcul şi se îndreptă într-acolo. Observă o femeie blondă şi drăguţă, cu o căţeluşă albă, care mergea înaintea lor. O văzu plătind taxa de intrare în parc şi trecând de porţile uriaşe, apoi începu să se plimbe cu căţeluşa ei, ţinând o cutie la subraţ. Avea un aer graţios şi misterios, care îi stârni interesul. Intră în parc pe urmele ei.

Chiar şi de la distanţă, Stanley ciuli urechile. Deveni interesat de căţeluşa albă. Voia să fugă după ea. Marshall îl trase de lesă şi merse pe lângă el în ritm lejer. Femeia blondă dispăru undeva în faţa lor. Apoi îi apăru din nou în raza vizuală, când el şi Stanley trecură de un cot al aleii. Era aplecată deasupra unui tufiş. Iniţial, Marshall crezu că îi curăţa mizeria căţeluşei cu o linguriţă. Cutia pe care o cărase era pe jos, în iarbă. Femeia stătea cu spatele la el, iar câinele o urmărea cum sapă o groapă în pământ. Apoi, Marshall o văzu întinzând mâna după cutie. Era o cutie veche de tinichea sau dintr-un alt fel de metal, care strălucea în lumina soarelui abia ieşit de după nori. Marshall se simţea stânjenit să o privească atât de insistent, dar îl fascina. Era frumoasă, dar faţa ei era foarte tristă când se întoarse să ia cutia şi să o aşeze în groapă. O văzu cum închide ochii şi rosteşte încet câteva cuvinte, în timp ce el şi Stanley îşi continuară drumul şi trecură pe lângă ea, păstrând distanţa. Chipul ei arăta mult mai liniştit când se ridică şi luă lesa căţeluşei, apoi amândouă se îndepărtară. Arăta de parcă tocmai se eliberase de o foarte grea povară. Marshall se întrebă ce conţinea cutia.

Fusese instruit să observe oamenii şi lucrurile neobişnuite, iar tânăra avea ceva ce îl punea în gardă. Apoi o văzu alergând din parc cu căţeluşa. Arăta de parcă ar fi zburat, afişând pe chip un zâmbet larg. Indiferent cu ce scop venise acolo, era clar că îi reuşise. Brusc, vechile lui instincte îl făcură să se întrebe dacă făcuse ceva ilegal sau greşit. Nu părea genul, dar nu se ştie niciodată. Se întâmplaseră lucruri şi mai ciudate. Cutia era prea mică să ascundă un cadavru; această suspiciune îl făcu să râdă. Poate era un animal de companie, dar femeia n-ar fi zâmbit. Arătase mai fericită când părăsise parcul decât atunci când venise. Tot ceea ce văzuse la ea i se părea ciudat şi îi trezea bănuielile. Când el şi Stanley se întoarseră, câinele îl trase spre tufişul unde femeia îngropase cutia, de parcă şi el simţea ceva. Era un câine de vânătoare, la urma urmei.

– Uşurel, băiete, îl avertiză Marshall.

Pământul de sub picioarele lui era alunecos după ploaie şi Marshall nu-şi mai putea ţine echilibrul la fel de bine cu un braţ paralizat. Folosea o lesă lungă atunci când îl scotea pe Stanley la plimbare; Stanley râma deja cu labele când Marshall îl ajunse din

urmă. Câinele săpa frenetic, iar Marshall nu putea să nu se întrebe a ce îi mirosea cutia. Stanley îi aruncă o privire de parcă aştepta ajutor.

– Degeaba te uiţi la mine, descurcă-te şi singur. N-am decât un braţ valid.

Câinele descoperise deja cutia şi lătra la ea. Marshall se întrebă dacă ogarul simţise mirosul femeii, al căţeluşei sau al conţinutului cutiei şi, deşi se simţea ridicol săpând după o cutie îngropată de altcineva într-un parc, nu putea să reziste vechilor lui instincte care îi stârneau curiozitatea. Se aplecă şi scoase cutia din pământul moale.

Marshall recunoscu o cutie veche de aviator. O deschise cu grijă, temându-se de ceea ce ar putea găsi înăuntru. Nu se ştie niciodată ce sunt oamenii în stare să îngroape. Deschise cutia cu o mână şi descoperi un teanc de scrisori. Una dintre ele arăta de parcă fusese arsă pe margini. Scormoni mai mult şi, sub multe scrisori, găsi un teanc de carneţele. Nu era nimic înfricoşător în cutie – nici droguri, nici cadavrul vreunui animal de companie, doar scrisori şi carneţele. Fu pe punctul de a îngropa cutia la loc, dar se lăsă din nou pradă curiozităţii şi se întrebă de ce femeia le îngropase în loc să le arunce. Se simţea atras de conţinutul cutiei, deşi nu-şi putea explica din ce motiv. Scuturâ cutia de mizerie cu singura mână pe care o putea mişca şi netezi pământul cu pantoful pentru ca femeia să nu-şi dea seama că dispăruse cutia, în caz că se întorcea. Îl privi pe Stanley cu o privire spăşită.

– Ştiu că e ridicol, dar am fost agent al DEA. Ce să spun? Sunt suspicios din fire. Probabil sunt nişte scrisori de la soacra ei, pe care o urăşte, sau jurnalele puştiului ei de paisprezece ani.

Dar blonda cea drăguţă nu părea suficient de vârstnică încât să aibă un copil de paisprezece ani, aşa că era mult mai probabil să fie vorba de vreun iubit pe care se supărase. Totuşi, cutia i se părea ciudată. Erau multe lucruri pe care le-ar fi putut ascunde înăuntru, în afară de nişte scrisori şi caiete vechi. Intuia că dăduse peste un mister. Sau poate doar îşi dorea să aibă parte de unul. Deja se ridicase, ţinând cutia sub braţul valid şi lesa lui Stanley în mână, şi se îndreptă spre ieşirea din parc. Stanley îl privea dezaprobator, iar Marshall îi vorbi precum unui prieten:

– Nu te uita aşa la mine. Tu ai săpat după cutie. Ce voiai să fac?

Câinele amuşină şi îşi întoarse privirea, apoi încercă să fugă după o pasăre, deşi era în lesă.

Câteva minute mai târziu, ieşiră din parc, iar Marshall se simţea de parcă ar fi dus acasă o comoară secretă. Abia aştepta să vadă dacă-şi putea da seama de ce aruncase femeia scrisorile. Probabil răspunsul era banal, dar poate că se dovedea totuşi ceva mai interesant. După ce termina de citit toate scrisorile, avea de gând să arunce şi cutia, şi conţinutul acesteia. Nu voia să rişte să le îngroape şi să fie prins, dacă femeia trecea din întâmplare prin parc şi îl vedea. Trebuia să găsească un alt mod de a scăpa de dovada faptelor lui.

Lăsă cutia pe masa din bucătărie, umezi o cârpă şi o curăţă. Pământul moale era uşor de îndepărtat. Deschise sticla de vin cu pricepere, folosindu-se de o singură mână, ţinând-o între genunchi, aşa cum învăţase. Îşi turnă un pahar de Château Margaux, pe care şi-l făcuse cadou în cinstea sosirii la Paris. Zâmbi la gândul că acum avea şi un mister de elucidat. Se simţea ca Sherlock Holmes când duse cutia pe canapeaua de piele şi se întoarse în bucătărie după paharul de vin. Se aşeză, deschise cutia şi scoase scrisorile. O citi pe cea cu marginile arse şi, spre uimirea lui, descoperi că scrisorile erau în spaniolă. Se întrebă dacă femeia blondă era spanioloaică. Era o scrisoare de dragoste plină de pasiune, adresată unei femei pe nume „Ariana" şi semnată „Jorge". Era clar că se iubiseră cu pasiune. Nu era nici urmă de conflict sau de supărare în textul scrisorilor. Era pasiune pură; Jorge descria minunile buzelor, ochilor şi trupului ei când făceau dragoste. Marshall se simţea puţin stânjenit să citească o scrisoare atât de intimă, mai ales că o văzuse pe femeia care o îngropase. Observă că scrisoarea nu era datată. Marginile carbonizate îl intrigau şi se întrebă dacă femeia nu cumva încercase să o ardă, iar apoi se răzgândise şi îngropase în schimb conţinutul cutiei.

Marshall sorbi din vin şi se lăsă pe spate, apoi începu să citească scrisorile şi jurnalele pe care le găsise în cutia de metal, în Bagatelle. Se lăsase deja noaptea. Singur, în apartamentul cald şi comod, rămase fascinat de cuvintele pe care un bărbat pe nume Jorge i le adresase acelei femei. Nu ştia decât că Ariana, oricine ar fi fost, indiferent dacă era femeia blondă pe care o văzuse sau altcineva, trebuia să fi fost o femeie extraordinară ca să inspire astfel de cuvinte.

Capitolul 12

Marshall intenționase să citească doar câteva scrisori – erau cel puțin treizeci în cutie, aranjate ordonat unele peste altele. Dar cuvintele erau atât de pline de iubire, intense și pasionale, că nu reuși să se oprească. Le citise pe toate până la miezul nopții, apoi începu să răsfoiască unul dintre jurnale, care i se păru mult mai interesant. Scrisorile fuseseră prea siropoase pentru el. Bărbatul care le scrisese și care se semna Jorge vorbea despre faptul că se contopiseră într-o singură ființă, părând a încerca să o convingă că nu mai putea exista fără el și că femeia numită Ariana trebuia să aibă dorința de a-și abandona întreaga ei viață „dinainte", ca să rămână împreună cu el. O spunea în dese rânduri. Lui Marshall nu îi fu greu să ghicească faptul că toate cele treizeci și două de scrisori fuseseră scrise într-un interval scurt de timp. În unele dintre ele, Jorge vorbea despre copilul din pântecul femeii. Era limpede că fusese însărcinată, dar, indiferent ce se întâmplase între ei și cât de mult încercase Jorge să o convingă să-l urmeze într-o nouă viață pentru totdeauna, tentativa lui dăduse greș, fiindcă femeia îi îngropase scrisorile în Paris și era singură când o făcuse. Poate avea un alt soț sau un iubit acum, și nu voia ca acesta să-i găsească vechile scrisori de dragoste. Existau zeci de motive romantice pentru care femeia ar fi vrut să scape de scrisori. Poate Jorge era un individ rău, în ciuda cuvintelor pline de dragoste. Lui Marshall i se părea oarecum ciudat felul în care vorbea de o „contopire" și de viața „dinainte" a femeii. Era o umbră de exagerare în cuvintele lui și poate că femeia blondă era de aceeași părere.

Jurnalul pe care Marshall începuse să îl citească era de asemenea redactat într-o spaniolă erudită, cu o caligrafie îngrijită, genul de scriere de mână care era predat la şcolile iezuiţilor din Europa. Ideologiile lui păreau la fel de extremiste ca şi idealurile lui romantice. Vorbea de o nouă ordine mondială, în care tot ce existase până atunci trebuia să fie distrus; lumea le aparţinea săracilor, pentru că toţi cei bogaţi trebuiau să fie pedepsiţi şi îndepărtaţi de la putere. Era o filosofie revoluţionară clasică, repetată la nesfârşit – părea că lui Jorge îi făcea mare plăcere să se audă vorbind. Părea să se erijeze într-un fel de Dumnezeu şi voia să conducă lumea, dar purta o ură neîmpăcată faţă de clasele înstărite şi faţă de toţi cei cu bani. Marshall făcu o pauză şi îl privi pe Stanley.

– Mi se pare un comunist, spuse Marshall, zâmbind, apoi mai luă o gură din vinul savuros.

Stanley se rostogoli pe spate, făcând pe mortul.

Marshall reluă lectura jurnalelor. Nu-şi dădea seama în ce ordine să le citească, aşa că începu cu cel care îi era cel mai la îndemână. Pe măsură ce avansa cu lectura, autorul vorbea despre femeia pe care o răpiseră şi spunea că tatăl ei urma să le dea suficienţi bani cât să-şi continue activităţile ani de zile, lucru care lui Jorge i se părea o ironie. Indiferent cine era femeia, era clar că în ochii lui Jorge trecea drept garanţia la o viaţă bună. Spunea că o ţineau într-o cutie, dar el o eliberase de acolo în acea după-amiază şi se lăuda că în curând avea să devină femeia lui. Felul în care o spunea îl făcu pe Marshall să recitească întregul paragraf. I se părea un act teribil că femeia fusese „răpită" şi era ţinută într-o „cutie".

O menţionă din nou în jurnal mai târziu, de data aceasta spunându-i pe nume: Ariana. Vorbea de frumuseţea ei şi despre felul în care o urmărea îmbătându-se în râu. Deci, Ariana era pomenită şi în jurnal. Marshall se simţi stânjenit constatând stilul jurnalelor şi ceea ce spunea despre ea. Se simţea ca şi când le-ar fi urmărit relaţia pe furiş, dar, în afară de asta, cuvintele lui Jorge despre Ariana erau marcate de violenţă, putere şi posesiune. Părea să fi deţinut un control total asupra ei. Asta îl făcu să se cutremure. Deja nu-i plăcea individul, când descoperi un paragraf în care menţiona că oamenii lui îl omorâseră pe şoferul femeii. Marshall tresări dintr-odată. Ceea

ce citea începea să i se pară cunoscut. Nu-și dădea seama de ce, dar parcă mai auzise povestea asta undeva.

Încercă să termine primul jurnal pe care îl începuse, dar, din cauza diferenței de fus orar, adormi cu el în mână. Se trezi în dimineața următoare, când razele soarelui inundară camera și Stanley îi îmboldea brațul drept cu botul. Voia să iasă afară. Era trecut de ora zece dimineața.

– Bine, amice, mai lasă-mă puțin, spuse Marshall, apoi se ridică.

Se spălă pe față, observând că dormise îmbrăcat, își puse o șapcă tricotată peste părul nepieptănat și se îmbrăcă rapid cu haina. Stanley aștepta la ușă.

Marshall îi puse lesa și, împreună, coborâră în grabă scările, ieșiră din clădire și se îndreptară spre parc. Cumpără un bilet cu intrări multiple și apoi începu să alerge pe alee cu Stanley. Când ajunse la aceeași curbă a aleii din ziua precedentă, o văzu pe Ariana stând lângă tufișul sub care își îngropase cutia, împreună cu cățeluța ei. Purta un pardesiu și un fular roșu. Marshall spera că nu venise ca să-și recupereze cutia, descoperind că dispăruse. Femeia nu-l văzu, dar el avea o expresie vinovată. Stanley începu să tragă de lesă ca să ajungă la cățeluța albă.

– Haide, spuse Marshall, trăgând de lesă.

Stanley îl urmă morocănos și amândoi trecură pe lângă ea. Femeia nu părea supărată și trecu pe lângă locul unde îngropase cutia, așa că Marshall presupuse că nu constatase dispariția cutiei. Încetini pasul și o privi. Părul ei lung și blond era împletit într-o coadă. Femeia se întoarse, de parcă s-ar fi simțit urmărită. Privirile lor se întâlniră, apoi femeia se îndepărtă. Ochii ei erau inexpresivi. Părea distrasă, neinteresată de persoana lui. Câteva minute mai târziu, ea și cățeluța ieșiră din parc. Marshall îl mai alergă pe Stanley o vreme, apoi merseră acasă.

Marshall se trânti pe canapea și începu să citească din nou jurnalele. Îl termină pe primul înainte de prânz, făcu un duș și își schimbă hainele, mâncă ceva și citi cel de-al doilea jurnal. Nu găsi nimic interesant în el, în afară de dogmele politice incoerente ale lui Jorge, care îl oboseau. Cel de-al treilea jurnal îi stârni din nou interesul. Jorge vorbea despre fratele lui, Luis. Spunea că Luis

avea să ajungă președinte într-o bună zi și atunci avea să-l ajute pe Jorge să schimbe lumea. Potrivit lui Jorge, Luis își ascundea cu multă abilitate adevăratele intenții și dusese pe toată lumea de nas. Amândoi așteptau momentul potrivit să dea lovitura. Jorge scria că îi promisese o parte din banii de răscumpărare, pe care Luis intenționa să-i folosească pentru a procura arme din Bolivia și Ecuador. Restul banilor urmau să ajungă într-un cont secret.

Marshall începu să se plimbe prin cameră, citind. Habar n-avea din ce țară sud-americană erau Jorge și Luis. Era imposibil să-și dea seama. Vorbea de munți și de păduri, care ar fi putut fi oriunde. O clipă se întrebă dacă nu cumva trăiau în Columbia. Mai mult ca oricând, voia să afle ce putea descoperi despre fata pe care o răpiseră. Era limpede că nu era de origine spaniolă, după cum presupusese din scrisorile de dragoste. Bănuia că era de undeva din America de Sud și ținea morțiș să afle cine era femeia care îngropase cutia. Avea un al șaselea simț care îi spunea că era mai importantă decât părea atunci când o văzuse plimbându-și cățelușa în parc.

Marshall citi toată după-amiaza și termină trei jurnale. Era o nebunie, se afla în Paris și stătuse toată ziua în apartament, gândindu-se la o femeie pe care nu o cunoștea și lecturând jurnalele iubitului ei, care, fără îndoială, era un fel de revoluționar. Se întreba dacă femeia venise în Europa ca să cumpere arme, deși, în acest caz, nu avea sens să fi îngropat cutia cu scrisorile de dragoste. Poate că le lăsase acolo ca să nu fie găsite dacă era prinsă. Fata din parc părea inocentă, dar anii pe care îi petrecuse sub acoperire îl învățaseră pe Marshall că asta nu însemna nimic. Se întreba unde locuia. Undeva prin apropiere, evident. Se gândi toată noaptea la ceea ce aflase din jurnale. Își făcu o omletă pentru cină și termină restul vinului.

Ariana avu o zi mult mai frumoasă decât Marshall. Merse să se întâlnească cu Yael după ce o plimbă pe Lili prin parc și deschise ușa cu o expresie victorioasă.

– Am reușit! exclamă ea fericită.

Apoi își dezbrăcă haina și o lăsă în cuier. O luase și pe Lili cu ea, iar acum cățelușa adulmecă ciobănescul și apoi sări pe canapea și se întinse. Se obișnuise deja cu ședințele lor de terapie. De multe ori adormea în poala Arianei.

– Am îngropat cutia aseară. Gata. S-a terminat. Nu-mi mai trebuie.

Ariana nu citise niciodată jurnalele cu atenție, pentru că erau înțesate de ideologie politică pe care Jorge i-o expusese oricum. Scrisorile de dragoste îi menținuseră interesul, nu jurnalele.

– Cum te simți?

– Ca o femeie liberă, pentru prima oară în doi ani de zile. Sunt liberă, în sfârșit!

Ariana depusese mari eforturi în acest scop. Yael îi zâmbi cu o expresie mulțumită. Fusese un caz dificil. Ariana era o persoană foarte cumsecade, integră și extrem de loială, încât se agățase de amintirea lui Jorge și de credința ei că, indiferent de ceea ce făcuse, Jorge era un om bun. Lui Yael îi fusese foarte greu să o convingă de contrariul. Aproape imposibil, de fapt. Dar Ariana reușise să ajungă totuși la această concluzie. Arăta ca o persoană complet diferită, iar suferința ultimilor doi ani dispăruse în sfârșit de pe fața ei. Era liberă în sfârșit, iar Yael se bucura pentru ea.

– Acum ce vrei să faci? o întrebă Yael.

Ariana nu se hotărâse încă, dar viitorul era o ușă larg deschisă. Acum, că îl alungase pe Jorge din viața ei, putea în sfârșit să meargă mai departe.

– Bucură-te de Paris o vreme. Călătorește puțin, eventual.

Ariana tocmai își prelungise din nou contractul de închiriere. Voia să viziteze Italia, deși încă îi era teamă să călătorească singură, dar simțea că în Italia era în siguranță. Nu s-ar fi întors niciodată în America de Sud, dar în Europa se simțea bine.

– Aș putea încerca să colaborez cu revista online de modă la care lucram înainte sau să-mi găsesc un job la vreuna dintre revistele mari de modă, *Vogue* sau *L'Officiel*, de exemplu.

Ariana nu voia să se întoarcă la New York. Nu mai avea nimic acolo. Avea douăzeci și cinci de ani și întreaga viață înainte. Scăpase în sfârșit de influența lui Jorge. Se simțea eliberată acum, că îngropase

cutia; cu ajutorul lui Yael, se eliberase și reușise în sfârșit să scape de cutia pe care o purtase ca pe o povară. Acum nu mai era.

– Văd că ai o mulțime de planuri.

Yael era foarte mândru de ea. Ariana ajunsese departe, muncise sârguincios ca să reușească și îi urmase toate sfaturile.

– Deci, am terminat? îl întrebă cu precauție Ariana, temându-se de răspuns, fiindcă știa că avea să-i fie dor de el când încheiau terapia.

– Da, misiunea mea s-a încheiat, spuse încet Yael.

Își aprinse o țigară și o privi din fotoliul lui. Ariana era o femeie frumoasă și era minunată din multe puncte de vedere. Știa că, într-o bună zi, avea să îl facă extrem de norocos pe alesul inimii ei. Spera, spre binele ei, că avea să-l întâlnească pe acel bărbat foarte curând. Nu voia să conceapă că ar fi singură. Începuse să dezvolte un oarecare atașament părintesc față de ea, după atâtea ore petrecute împreună. Îi dorea tot binele.

– O să-mi fie dor de tine, spuse brusc Ariana, tristă.

Yael fusese centrul lumii ei timp un an de zile, colacul ei de salvare. Nu s-ar fi putut elibera niciodată de Jorge fără ajutorul lui. Îi salvase viața și îi era profund recunoscătoare pentru asta.

– Ținem legătura, Ariana. Vreau să știu cum îți merge.

– Promit. O să mai rămân în Paris o vreme, poate până la vară. Sau mai mult, dacă-mi găsesc ceva de lucru.

Yael o îmbrățișă la plecare. Ariana se simțea ciudat știind că nu avea să se mai întoarcă la cabinet. Se văzuseră aproape zilnic timp de un an, iar Yael știa totul despre viața ei.

După ce se întoarse acasă, în acea după-amiază, Ariana îi telefonă lui Sam Adams în Washington. Sam tocmai se pregătea să plece de la birou, dar fu surprins de telefonul ei, fiindcă nu mai vorbiseră de un an.

– E totul în regulă? o întrebă el, îngrijorat.

– Excelent, chiar. Am sunat ca să-ți mulțumesc. Tocmai am încheiat un an de terapie cu Yael Le Floch.

– Doamne, credeam că ați terminat acum câteva luni. Încă ești în Paris?

– Da. Tocmai am absolvit azi. De-asta te-am sunat. A durat mai mult decât am crezut.

– Cum te simți?

Ariana avea un tonus extraordinar. Sam se bucura pentru ea. Era o fată drăguță, care nu merita să i se întâmple așa ceva.

– Mă simt excelent.

Ariana nu-i spuse că îngropase cutia și scrisorile. Sam nu trebuia să știe asta. Era secretul ei și al lui Yael. Nu conta decât rezultatul final. Ariana era liberă acum. Fantoma lui Jorge nu o mai bântuia. Nu mai avea nici o putere asupra ei. Dispăruse, în sfârșit. Acum înțelegea cât de malefic fusese Jorge. Tot ce avea de făcut era să-și reia viața și să meargă mai departe. Nici măcar nu se mai simțea vinovată pentru moartea tatălui ei, ci doar tristă că el nu mai era.

– Când te întorci în State?

– Nu știu. O să mai rămân aici o vreme. Îmi place apartamentul. Am și un câine. S-ar putea să încerc să-mi găsesc de lucru aici. Vreau să călătoresc prin Europa înainte să plec.

O lume întreagă i se deschisese în față, odată ce își câștigase libertatea. Sam o respecta mult pentru curajul pe care îl avusese ca să treacă prin acel proces de vindecare. Știa că Yael era dur uneori, însă era cel mai bun specialist în domeniu.

– Bine atunci, ținem legătura. Să-mi spui dacă te întorci în State.

Totuși, Sam se întreba dacă nu cumva o eventuală revedere cu el ar fi făcut-o să retrăiască amintiri dureroase.

La sfârșitul zilei, Ariana o scoase pe Lili la plimbare prin Bagatelle. Pe atunci, Marshall citea deja cel de-al patrulea jurnal al lui Jorge, în care vorbea din nou despre fratele lui. Era evident, din tot ce scrisese Jorge, că, deși fratele lui ocupa o poziție importantă în guvern, era un om cu două fețe și susținea în secret mica grupare de rebeli a fratelui său. Aparent, făcea tot posibilul ca să-i ajute să-și încropească o bază financiară solidă. Jorge sugera chiar că răpirea la întâmplare a diverselor persoane fusese ideea fratelui său cu scopul de a strânge bani din răscumpărări. Jorge adăuga faptul că fratele lui urma să-l ajute să dea o lovitură de stat într-o bună zi, iar acea zi se apropia.

Citind jurnalele, Marshall încerca să ghicească despre cine era vorba, dar nici măcar nu știa din ce țară erau. Iar Jorge nu folosea niciodată nume de familie. Asta îl înnebunea. Citi toată noaptea și

în ziua următoare. Nu asta plănuise să facă în Paris, dar era captivat de ceea ce citea. Nu-i dădea pace suspiciunea că dăduse peste ceva important, dar nu știa ce să facă în această privință sau cu cine să ia legătura. Dacă spunea că dezgropase o cutie plină de scrisori de dragoste și jurnale într-un parc din Paris și că un guvern din America de Sud, nu știa care anume, risca să fie răsturnat, ar fi fost luat drept nebun. Echilibrul multor state din America de Sud era oricum delicat.

Problema îl deranja atât de mult, încât, două zile mai târziu, când terminase cu ultimul jurnal și era mai convins ca niciodată că avea dreptate, îl sună pe Bill Carter la DEA. Unul dintre aspectele care îl îngrijora era că Jorge reiterase în câteva jurnale ideea că îi mărturisise femeii pe nume Ariana absolut totul. Iar, dacă fratele lui din guvern știa asta, atunci viața Arianei era de asemenea în pericol. Jorge părea periculos. Era unul dintre acei lideri cu o minte strălucită, dar care înnebunise și avea înclinație spre partea întunecată a lucrurilor. Era evident că nici fratele lui nu era mai breaz, jucând un joc extrem de periculos. În toate jurnalele, Jorge spunea că momentul revoluției se apropia.

Bill Carter era surprins și încântat să-i audă vocea lui Marshall. Lui Bill îi părea încă rău pentru ceea ce i se întâmplase lui Marshall, care fusese un agent extraordinar. Bill habar n-avea ce plănuia să facă Marshall, în afară de faptul că ieșise la pensie. Avea o viață lungă înaintea lui. O carieră strălucită se încheiase cu un singur glonț în brațul lui stâng. Erau multe alte lucruri pe care le putea face, dar știa că pasiunea lui Marshall fusese munca sub acoperire. Și nu avea cu care să o înlocuiască. Nu exista vreo activitate de care să-i pese la fel de mult.

– Ei, unde ești acum? îl întrebă Bill.

– În Paris.

– Fericitule.

Știau însă amândoi că lucrurile nu erau chiar atât de simple.

– Am ajuns aici acum patru zile și, deși s-ar putea să pară o nebunie, cred că am descoperit ceva interesant.

– Doamne, te rog, nu-mi spune că urmărești traficanți de droguri prin Paris.

– Nu, poate niște revoluționari. Am găsit niște jurnale și nu sunt sigur despre ce e vorba. Sunt în spaniolă și n-am decât prenume. Unele chestii îmi par oarecum cunoscute, dar nu știu de ce. Bărbatul care le-a scris se numește Jorge. Are un frate în guvern pe nume Luis. E și o femeie implicată. Jorge e îndrăgostit de ea, și cred că am văzut-o aici. E blondă cu ochi albaștri. O cheamă Ariana. Am multe piese din puzzle, dar nu destule cât să-l pun cap la cap. Jorge tot vorbește despre o răsturnare a guvernului în jurnalele lui. E posibil să fie doar niște idealuri, sau poate nu, și, la naiba, nu reușesc să-mi dau seama din ce țară sunt.

– Cum naiba ai ajuns să te implici în asta? întrebă Bill, surprins de ceea ce-i relata Marshall.

– Nu mă întreba. Câinele meu a dezgropat jurnalele. Femeia, care cred că e chiar Ariana, tocmai le îngropase. Nici măcar nu sunt sigur că e ea, dar are sens. Îți sună cunoscut?

– Nu, spuse sincer Bill. Ai băut mult de când ai ajuns acolo? îl tachină el, dar nimic din povestea lui Marshall nu i se părea cunoscut. Ești sigur că n-ai dezgropat primul roman al femeii ăsteia? Mie mi se pare cam tras de păr.

Însă amândoi știau că asemenea descoperiri se întâmplau uneori, iar realitatea era întotdeauna mult mai stranie decât ficțiunea. Majoritatea descoperirilor nu duceau nicăieri, dar altele se dovedeau a fi lucruri incredibile când începeai să faci cercetări amănunțite.

– Poți să te interesezi pentru mine? Știu că sună nebunește, dar cred că acest Jorge a răpit-o pe femeia pe nume Ariana, apoi s-a îndrăgostit de ea. Nu știu, și mie mi se pare puțin exagerat. Poți încerca să iei legătura cu biroul care se ocupă de America de Sud să vezi dacă poți afla ceva? Poate că povestea e veche. Nu știu cât de vechi sunt jurnalele.

– Sunt traficanți de droguri?

– Din câte am citit în jurnale, nu. Nu sunt decât idei revoluționare. Tâmpeniile clasice despre schimbarea lumii și preluarea puterii de către săraci, toate chestiile pe care le-am mai auzit. Dar știi și tu, tipii ăștia chiar reușesc uneori. Dacă nu, tot sunt în stare să creeze haos și să ucidă o mulțime de oameni.

Domeniul lui Marshall erau de regulă traficanții de droguri, nu revoluționarii. Din când în când însă, cele două aspecte erau tangențiale. Amândoi știau că, uneori, banii revoluționarilor proveneau din traficul de droguri.

– Da, dar dacă nu se ocupă cu drogurile, e posibil să nu știm mare lucru despre ei. Mi se pare mai degrabă o chestiune de competența CIA. Lasă-mă să mă gândesc puțin. Am pe cineva acolo cu care mă consult când am câte un caz care se împotmolește. Uneori îmi dă informații bune. O să vorbesc cu el despre asta să văd dacă îi sună cunoscut.

Marshall închise, iar Bill trebuia să se ocupe de o criză minoră din Chile apoi – aveau un agent care o luase razna și care dispăruse în drum spre Bolivia –, așa că Bill uită de povestea lui Marshall până în ziua următoare. Încercă să ia legătura cu Sam Adams la CIA, dar acesta era plecat. Îl sună înapoi pe Bill chiar când era pe cale să plece din birou. Bill avusese o zi proastă. Agentul din Bolivia fusese ucis și întreaga operațiune se năruise. Doi ani de pregătiri meticuloase fuseseră aruncați pe apa sâmbetei și pierduseră un agent.

– Îmi pare rău că te sun atât de târziu, se scuză Sam. Am avut o zi proastă.

– Da, și eu, spuse Bill. Am pierdut un agent în Bolivia. Doi ani de muncă s-au dus naibii.

– Ce s-a întâmplat?

Sam știa că Bill nu-l suna niciodată, decât dacă voia vreo informație pe care nu o putea obține de la DEA.

– Am un agent ieșit la pensie în Paris, un tip tânăr; îl cheamă Marshall Everett, era unul dintre agenții noștri cei mai buni și crede că a descoperit ceva. E posibil să fie doar cai verzi pe pereți sau ceva de care voi aveți deja cunoștință, dar el se ambalează în legătură cu asta. E un tip deștept. Unul dintre cei mai inteligenți agenți pe care i-am avut, a lucrat șase ani sub acoperire în Ecuador și Columbia. L-am scos pe tușă un an ca să se liniștească puțin înainte să-l trimitem iar pe teren altundeva. L-am detașat provizoriu la Serviciile Secrete. Și-a pierdut brațul în timp ce proteja familia prezidențială. A fost împușcat când o apăra pe fiica președintelui. Ăsta a fost sfârșitul unei cariere glorioase. Acum e în Paris și crede

că a descoperit niște informații relevante. N-am decât prenume: Jorge, Luis și o femeie pe nume Ariana. Marshall crede că e posibil ca Jorge să o fi răpit pe femeie și că e îndrăgostit de ea. Crede că e posibil s-o fi văzut în Paris, o fată cam la douăzeci și ceva de ani, blondă, cu ochi albaștri, în jur de un metru șaptezeci.

Sam oftă auzind relatarea.

– E poveste veche, îi spuse lui Bill, dacă e vorba de aceeași Ariana. Argentina, acum doi ani. Ambasadorul american din Argentina, Robert Gregory – fiica lui a fost răpită de rebeli pe drum spre proprietatea lor de la țară. Șoferul a fost ucis. Au ținut-o prizonieră trei luni de zile și au cerut douăzeci de milioane de dolari drept răscumpărare. Britanicii și israelienii ne-au ajutat să atacăm tabăra în care era ținută captivă și l-au ucis pe Jorge. Așa au reușit s-o scoată de-acolo. Tatăl ei a suferit un atac de cord și a murit a doua zi. Ca să vezi, tocmai ce am vorbit cu ea acum câteva zile. A terminat terapia cu un specialist în deprogramare din Paris. Noi am trimis-o acolo. Așa că probabil omul tău a văzut-o acolo, dar nu cred că mai are legătură cu cazul. De când a murit Jorge, nu s-a mai întâmplat nimic cu rebelii lui. Jorge n-a atras prea mult atenția, în afară de faptul că a răpit-o pe Ariana pentru recompensă. Cred că oamenii lui nu prea sunt în stare de mare lucru fără el. N-am mai auzit nimic de ei de doi ani, îl liniști Sam. I-am omorât o parte dintre oameni când am atacat tabăra.

– Se pare că Jorge avea un frate în guvern, Luis, care plănuiește o lovitură de stat, sau cel puțin o plănuia acum doi ani, presupun, îi spuse Bill.

– Știm și de fratele lui, spuse calm Sam. Cred că a fost un activist de extremă stângă în tinerețe, dar de-atunci s-a liniștit și s-a integrat în sistem. Din rapoartele noastre reiese că cei doi frați nici măcar nu-și mai vorbeau și nu țineau deloc legătura. Pot să verific din nou, dar cred că fratele e curat, spuse Sam pe un ton calm.

– Poate că nu e chiar atât de curat cum crezi, îi sugeră Bill. Agentul meu crede că Ariana e în pericol dacă fratele bănuiește că ea știe ceva, iar Jorge scria în jurnalele lui că i-a spus totul, îl informă Bill.

– Sper să se înșele, spuse Sam, părând obosit. Ariana a suferit mult după ce am salvat-o. I-a luat doi ani să-și revină. Jorge a traumatizat-o.

A suferit de o formă gravă a sindromului Stockholm, s-a retras la o mănăstire un an de zile, apoi a plecat în Paris ca să facă terapie cu specialistul în deprogramare. Ăsta-i ultimul lucru de care are nevoie acum: s-o facă cineva să retrăiască tot coşmarul ăla sau să se întrebe dacă nu cumva fratele lui Jorge e pe urmele ei. În ultimii doi ani a dispărut complet din viaţa publică, ceea ce e un lucru bun. Doar eu ştiu unde e.

– Poţi să-mi trimiţi o fotografie a ei, întrebă Bill, ca să vedem dacă e vorba de aceeaşi femeie? Se poate să nici nu fie ea. Poate a găsit jurnalele la gunoi, undeva, spuse Bill plin de speranţă.

– Sigur, spuse Sam, sperând şi el că Ariana nu era fata pe care fostul agent de la DEA o văzuse în Paris.

Dacă fratele lui Jorge îşi trimisese oamenii să o caute, nu aveau de unde să ştie că era în Paris, din moment ce trăise izolată în ultimii doi ani, dar el nu voia să fie găsită nici acum. Nici măcar nu voia să-i spună că viaţa ei era în pericol. Oricum, nu aveau nimic concret deocamdată, doar bănuielile lui Marshall.

– Îţi trimit imediat o fotografie cu ea. Sper sincer să nu fie ea. Dar dacă este, sper că fratele lui Jorge nu o găseşte. Oamenii lui n-ar avea nici un motiv să fie în Paris.

Dar amândoi ştiau că traficanţii de droguri şi rebelii aveau tacticile lor de a găsi oamenii pe care îi căutau, chiar dacă se ascundeau în celălalt capăt al lumii. Nu uitau niciodată o datorie sau o figură. Iar Sam era sigur că încă o mai învinuiau pe Ariana pentru moartea lui Jorge, la fel cum se învinuise şi ea însăşi.

După ce Sam închise, îşi aminti brusc de cutia cu scrisori de dragoste pe care Ariana o adusese cu ea şi la care ţinea ca la ochii din cap. Era o cutie veche de metal. Sam scormonise prin ea, dar văzuse doar scrisorile, care nu i se părură importante. Nu văzuse jurnalele, iar asta îl îngrijora acum. Iar dacă agentul din Paris o recunoştea după fotografie, atunci Sam voia să citească şi el jurnalele imediat.

Sam îi trimise lui Bill o fotografie cu Ariana prin e-mail, iar Bill i-o înaintă apoi lui Marshall. În Paris era miezul nopţii, iar Marshall auzi sunetul de recepţionare a unui e-mail. Îl deschise şi se holbă la conţinutul acestuia un minut. Ariana era o femeie frumoasă, iar mesajul includea şi un rezumat al cazului. Într-adevăr, nu încăpea

îndoială că ea era - aceeași femeie pe care o văzuse îngropând cutia cu scrisorile și jurnalele și pe care o revăzuse a doua zi: Ariana Gregory. Marshall citi ce se întâmplase, apoi îl sună pe Bill pe mobil.

– Ea e. Văd că a trecut prin multe.

– Foarte multe, așa mi-a spus persoana de la CIA, confirmă Bill. Tocmai a terminat terapia cu un specialist în deprogramare din Paris.

De aceea îngropase cutia, se gândi Marshall. Poate era un fel de ritual ca să scape de ultimele dovezi fizice ale celor întâmplate. Potrivit raportului pe care tocmai îl citise, femeia fusese gravidă cu bărbatul care o răpise și pierduse sarcina după ce fusese salvată din tabăra rebelilor.

– Se pare că tatăl ei a suferit un infarct și a murit a doua zi după ce ea a fost salvată. N-are nici o rudă în viață. Se pare că a avut nevoie de doi ani ca să treacă peste ce i s-a întâmplat. Nu mă mir. Și cei de la CIA sunt îngrijorați de jurnale. Cumva le-au scăpat în Buenos Aires. Știau despre fratele lui, dar credeau că e curat. Ai descoperit ceva interesant, Marshall. Iar dacă fratele lui Jorge o caută, e posibil ca fata asta să fie în mare pericol.

Imediat ce încheie apelul, Bill îl sună pe Sam.

– Ea e, îi confirmă Bill în clipa în care Sam răspunse.

– La naiba, speram să fie doar o coincidență și că o străină i-a găsit scrisorile. Nu știu cum de mi-au scăpat jurnalele în Buenos Aires. Ariana spunea că sunt doar scrisori de dragoste, iar Jorge murise, la fel ca toți oamenii din tabăra lui. Poate că Ariana nici nu știa că jurnalele erau în cutie. Eu, unul, nu le-am văzut. Eram atât de îngrijorat pentru ea și pentru tatăl ei, care era pe moarte, că scrisorile de dragoste din cutie au fost ultima problemă pentru care să-mi fac griji. Am lăsat cutia la ambasadă. Probabil că Ariana nu știa că în ea erau și jurnalele. Își pierduse mințile, era furioasă că l-am ucis pe bărbatul pe care îl numea „sfânt".

Bill ascultă încuviințând din cap. Și lui i se părea o situație dificilă pentru toți cei implicați.

– Cine-i fratele lui? întrebă Bill.

– Un tip pe nume Muñoz. E al treilea sau al patrulea om în guvern. Lucrează foarte discret. Dacă, într-adevăr, e un individ cu

două fețe și se pregătește să dea o lovitură de stat, asta se poate solda cu multe daune, deși au trecut doi ani de la moartea lui Jorge și nu s-a întâmplat nimic, așa că e posibil să fie doar vorbe goale și să fi renunțat la idee. Și-a dezmoștenit fratele acum mulți ani și susține că a fost ușurat când l-am omorât, pentru că era nebun. Poate amândoi sunt nebuni, spuse îngrijorat Sam. O să ne interesăm imediat cu ce s-a mai ocupat între timp. Nu vreau s-o speriem pe Ariana până nu aflăm mai multe. Poți să-ți trimiți agentul din Paris să stea cu ochii pe ea până ne dăm seama?

Nimeni n-o deranjase pe Ariana în ultimii doi ani și nimeni din Argentina n-avea cum să știe sau să bănuiască că era în Paris, așa că deocamdată era în siguranță. Dar, dacă ieșea la lumină, putea fi în mare pericol, iar Sam nu voia să o sperie până nu afla din surse sigure cu ce anume se ocupa Muñoz în acel moment.

– Everett din Paris s-a pensionat, îi reaminti Bill lui Sam. Pare să fi uitat asta el însuși, dacă s-a implicat deja atât de mult. O să-i spun să stea cu ochii pe ea deocamdată, dar va avea nevoie de mai mult de atât dacă într-adevăr fata e o țintă. În cazul ăsta, mai devreme sau mai târziu, oamenii lui Muñoz o vor găsi.

Sam știa și el acest lucru și nu negă. Gândul la ce i s-ar fi putut întâmpla Arianei îl speria. Îi plăcea de ea.

– Spune-i să se ocupe în continuare de chestiune. Te sun după ce-l verific pe Muñoz și aflu cu ce se mai ocupă. O să vreau să văd și jurnalele, dar pentru moment am aflat destule. Te sun când aflu ceva.

Sam închise, iar Bill îl sună pe Marshall și îi ceru s-o urmărească pe Ariana de la o distanță sigură. Sam îi promise să-i trimită adresa ei prin e-mail și făcu asta în următoarea oră. Marshall stătea întins pe pat, gândindu-se la ea, când primi mesajul lui Bill. Ariana locuia foarte aproape. Lui Marshall îi părea rău pentru ea. Dacă fratele lui Jorge o căuta într-adevăr, erau șanse mari să o găsească, iar coșmarul avea să înceapă din nou.

Capitolul 13

După ce încheie terapia cu Yael, Ariana se simți ca și când absolvise facultatea încă o dată. Brusc, o întreagă lume se deschisese în fața ei. Ieșea nestingherită, vizita muzee, lua prânzul singură în oraș, iar un weekend întreg merse până la Deauville, unde câștigă cinci sute de euro la un cazino. Nu știa că Marshall o urmărea și nu avea nici un motiv să bănuiască asta.

Sam făcuse cercetări în legătură cu Muñoz prin intermediul contactelor lui din Buenos Aires, dar nu află nimic despre vreo posibilă activitate revoluționară. Muñoz părea să fie chiar mai respectabil decât în urmă cu doi ani, iar poziția lui în guvern era și mai solidă. Sam se liniști întru câtva când află toate acestea și îi spuse lui Bill că nu mai era atât de îngrijorat, în ciuda celor scrise de Jorge în jurnalele lui. Poate că Luis doar încercase să-i facă pe plac, pretinzând că simpatizează cu cauza lui. Sam tot mai voia să citească jurnalele, ca să fie sigur, dar deocamdată i se părea că toate acele lucruri despre Luis erau rodul imaginației lui Jorge. Marshall îi promisese să scaneze jurnalele și să i le trimită, dar fusese ocupat cu supravegherea Arianei și nu avusese timp.

După ce Ariana își sărbători „absolvirea" în acel weekend la Deauville, începu să-și caute de lucru la revista *Vogue*, versiunea în limba franceză. I se spuse că nu aveau nici un post vacant deocamdată, dar fu invitată oricum la un eveniment de anvergură organizat cu prilejul celebrării unui nou designer de la Dior. Ariana nu mai fusese la nici o petrecere în ultimii doi ani, dar își cumpără

o rochie nouă şi se hotărî să meargă. Era neliniştită pentru faptul că mergea singură, dar onoră oricum invitaţia. Purta o rochie roşie, fabuloasă, iar a doua zi fotografia ei apăru în ziarul *Herald Tribune*, însoţită de un scurt articol care o deranjă. Scria că era fiica fostului ambasador american în Argentina, care decedase; se menţiona, de asemenea, faptul că fusese răpită de rebeli în Argentina cu doi ani în urmă şi că tatăl ei murise la puţin timp după ce fusese salvată. Era un episod din trecutul ei, despre care Ariana nu mai voia să vorbească, dar povestea era în toate arhivele de presă, aşa că era imposibil să nu iasă la iveală. Arăta fantastic în fotografie. După ce citi articolul, îl sună pe Yael şi se plânse de faptul că jurnaliştii îi dezgropaseră trecutul.

– Nu poţi face nimic ca să opreşti astfel de lucruri, Ariana. O să se mai întâmple. Presa nu uită nimic, mai ales dacă e tragic, şocant sau senzaţional.

Iar povestea răpirii ei întrunea toate aceste caracteristici.

– Presupun că da.

Ariana era tristă, dar articolul învie amintiri sumbre din existenţa ei, pe care le readuse în prezent.

– Arăţi superb în fotografie, aşa că la naiba cu ei. Dă-le altceva despre care să scrie, glumi Yael. Bucură-te din plin de viaţă.

Acesta fusese şi motivul pentru care Ariana mersese la petrecere şi îşi cumpărase noua rochie. Dar articolul scotea la lumină tot ce voia ea să dea uitării.

– Cutia e îngropată, Ariana, spuse Yael.

Afirmaţia era de fapt un cod prin care Yael îi amintea că trecutul ei era mort şi îngropat şi că îl lăsase în urmă. Ariana credea că asta făcuse, dar acum trecutul i se desfăşura din nou pe dinaintea ochilor. Nu voia ca toţi cei pe care îi întâlnea în Paris să pomenească despre răpire. Amintirile erau încă dureroase, chiar dacă se vindecase de iubirea pentru Jorge.

– Încearcă să uiţi de asta şi du-te şi distrează-te. Nu vor scrie despre răpire de fiecare dată. Ştirea se învecheşte.

– Sper, spuse Ariana, dar avea reţineri în a ieşi din nou la evenimente mondene.

Sam nu luase încă legătura cu Yael ca să-i împărtășească îngrijorările pe care le avea în legătură cu fratele lui Jorge. Îl verificaseră pe Muñoz în detaliu și nu păreau să fi găsit nimic îngrijorător. I se părea o măsură suficientă să-i ceară lui Marshall să o supravegheze o vreme.

Vremea începuse să se încălzească. Era luna martie, și începură să se ivească primele semne ale primăverii, ceea ce îi îmbunătăți starea de spirit a Arianei după articolul pe care îl citise în presă. În timp ce se plimba cu Lili prin parc, observă un bărbat pe care îl mai văzuse și înainte. Avea un ogar care încerca să vâneze păunii din Bagatelle și părea distras de câinele lui când Ariana trecu pe lângă el.

Lui Marshall i se făcuse rău când văzuse fotografia Arianei în ziar, în acea dimineață. Era genul de informație care putea ajunge pe internet sau oriunde în lume. Tatăl ei fusese un om de afaceri important, iar Ariana îi moștenise întreaga avere, lucru pe care articolul nu-l menționa, dar pe care Marshall doar îl presupusese din moment ce raportul CIA spunea că Ariana nu avea surori sau frați. Dar articolul pomenea de răpirea din Argentina, iar fotografia Arianei putea fi văzută oriunde în lume, ca o continuare a poveștii de acum doi ani. Era exact ceea ce Marshall nu-și dorise pentru ea, în cazul în care fratele lui Jorge o căuta. Fără să-și dea seama sau să facă încercări în acest sens, Ariana reușise să dispară timp de doi ani, pentru că evitase presa și se izolase. Acum însă, mulțumită eforturilor încununate de succes ale lui Yael, Ariana ieșea din nou în lume. Iar asta îl îngrijora pe Marshall. Articolul din ziar menționa faptul că Ariana trăia în Paris de un an, informație pusă la dispoziție de revista *Vogue*. Marshall spera doar că știrea nu avea să fie preluată de celelalte agenții de presă. Deși Sam îi spusese că era mai puțin îngrijorat din cauza lui Luis Muñoz după rapoartele lipsite de interes pe care le primise, ținea ca Marshall să o supravegheze în continuare pe Ariana până când toate informațiile erau confirmate.

Marshall o urmări pe Ariana până în parc zi de zi când își scotea cățeluța la plimbare, dar Ariana nu păru să-l observe sau să fie îngrijorată de prezența lui. După toate câte aflase despre ea, Marshall se simțea ca și când ar fi cunoscut-o deja. Încă mai avea în apartament cutia de metal cu scrisorile și jurnalele. Nu voia să fie

prins îngropând-o la loc şi voia să păstreze informaţiile pentru Sam până îşi făcea timp să copieze jurnalele, deşi Sam îi spusese că nu era nici o grabă. Marshall o urmărea de asemenea pe Ariana la o distanţă discretă ori de câte ori ieşea, fie să se plimbe pe malul Senei, fie să viziteze vreun muzeu, fie la cumpărături. Deşi Ariana se simţea mai liberă acum, încă mai ducea o viaţă tihnită, fără a mai ieşi noaptea după acea petrecere de la Dior. Articolul din ziar o dăduse puţin înapoi. Marshall stătea în apartament şi se gândea la ea în fiecare seară, după ce se asigura că nu mai ieşea nicăieri. Ariana nu cina niciodată singură la restaurant şi nu părea să aibă prieteni la Paris. Nu se vedea cu nimeni.

Trecură câteva zile în care Ariana nu ieşi deloc din casă. Marshall se întrebă dacă nu cumva era bolnavă, mai ales că o văzu pe portăriţă plimbându-i câinele. Devenise absorbit complet de viaţa ei şi îşi făcea griji pentru ea, lucru care i se părea straniu, de vreme ce Ariana nici măcar nu ştia de existenţa lui.

Îşi făcuse planuri de călătorie la Florenţa şi la Veneţia la sfârşit de săptămână, dar le anulă. N-avea de gând să plece înainte ca Sam Adams să-i comunice de la Washington că Ariana era în siguranţă. Se simţea bine că o ajuta, chiar dacă Ariana nu ştia nimic. Asta îl făcea să se simtă din nou util. Închiriase o maşină pe cheltuiala lui doar ca să o aibă la îndemână dacă trebuia s-o urmărească, dar deocamdată Ariana mergea pe jos sau cu metroul în timpul zilei şi îşi scotea câinele la plimbare.

Marshall se gândea la misiunea stranie în care se implicase de două săptămâni în timp ce-l plimba pe Stanley într-o zi, la aceeaşi oră la care Ariana o scotea de obicei pe Lili în parc, ceea ce îi oferea acoperirea de care avea nevoie. Observă că un bărbat o urmărea pe Ariana de pe o bancă din parc, apoi porni pe urmele ei la o distanţă discretă când ea plecă. Lui Marshall i se păru suspect. Îi urmări pe amândoi împreună cu Stanley şi o văzu pe Ariana intrând în clădirea de pe Avenue Foch. Nu observase că era urmărită, la fel cum nu-l observase nici pe Marshall în ultimele săptămâni. Bărbatul care o urmărise rămase afară o vreme, apoi urcă într-o maşină şi plecă. Pe Marshall îl străbătu un fior pe şira spinării. Îşi spuse că, probabil, nu era nimic, dar se hotărî să o urmărească şi mai îndeaproape. De

câteva ori, rămase în fața clădirii ei, de parcă ar fi așteptat pe cineva, iar alteori supraveghe intrarea din mașină. Câteva zile mai târziu, observă că un alt bărbat începuse s-o urmărească pe Ariana. Apoi îi văzu pe ambii bărbații într-o mașină, în fața clădirii ei. De fiecare dată când Marshall o vedea, Ariana nu părea să-și dea seama că era urmărită. După ce văzu scena a patra oară, îl sună pe Bill Carter.

– Știu că ți se poate părea exagerat, se scuză el, dar se întâmplă ceva, indiferent ce ți-a spus Adams. Am văzut doi tipi urmărind-o prin parc și așteptând împreună într-o mașină, în fața clădirii în care locuiește. Ar trebui să-i ceri lui Sam să o avertizeze că se întâmplă ceva. Cred că trebuie să știe. Dacă vreunul dintre tipii ăștia intră în clădire, Ariana i-ar putea deschide ușa.

Marshall știa că, dacă cineva încerca să o răpească sau să-i facă rău, el nu putea face nimic ca să o ajute. Era singur și neînarmat.

– E o femeie frumoasă. Poate sunt doar niște obsedați care-i dau târcoale.

Bill spera să fie adevărat, dar îngrijorarea lui Marshall îl punea pe gânduri. Instinctele fostului agent rareori dădeau greș, după cum o demonstrase de atâtea ori.

– Nu sunt genul ăla de bărbați. Mie îmi par destul de duri. Și sunt sigur că o urmăreau. Spune-i omului tău să o sune.

Din respect pentru Marshall, Bill îi telefonă lui Sam la CIA în aceeași după-amiază și îi repetă spusele lui Marshall. Bill încă mai spera că nu era nimic și că instinctele supradezvoltate ale lui Marshall îl făceau să fie prea zelos, dar îl respecta îndeajuns încât să-l sune pe Adams.

Sam însă nu era de acord cu afirmațiile lui Marshall. După rapoartele lipsite de interes pe care le primise despre fratele lui Jorge, Luis, lui Sam îi venea greu să creadă că acesta din urmă o urmărea pe Ariana. Poate era vorba de altcineva.

– Dacă o sun, o să se sperie ca dracu'. Se poate să n-aibă nimic de-a face cu Jorge, cu fratele lui sau cu răpirea. Lumea e plină de răufăcători, iar Ariana e o fată bogată. Ar trebui să aibă oricum grijă. Dacă nu e nimic și o sperii, o să revină în starea în care era acum doi ani. Totuși, se gândi Sam, dacă fata ar fi pățit ceva pentru că el n-o avertizase, nu și-ar fi putut-o ierta niciodată. Spune-i agentului tău

să o mai supravegheze o vreme, până se termină și povestea asta, îi spuse Sam lui Bill, în urma celor comunicate de Marshall. Vreau să mai aștept câteva zile înainte s-o sun. Poate să facă niște poze cu cei doi indivizi? O să-i verific.

Bill îl sună pe Marshall și îi transmise mesajul lui Sam. Îi ceru să-i fotografieze pe cei doi bărbați.

– N-am nici un echipament aici, spuse Marshall, părând cu gândul în altă parte. Nu mai sunt un agent activ. Pot să le fac poze cu telefonul, presupun.

În acea după-amiază, Marshall trecu pe lângă clădirea Arianei și îl fotografie pe unul din cei doi bărbați, care adormise într-o mașină. A doua zi dimineață, îl fotografie și pe celălalt, stând pe o bancă în parc și prefăcându-se că citește un ziar, deși o urmărea de fapt pe Ariana. Marshall îi trimise imediat fotografiile lui Bil, care le trimise mai departe. Sam îl sună în următoarea zi.

– Agentul tău a descoperit ceva, dar nu știu încă ce. Mă îndoiesc că e vorba de Jorge sau de fratele lui. Unul dintre tipii care o urmăresc e din Chile, celălalt, din Panama. Amândoi sunt niște infractori mărunți, plătiți, care au stat la răcoare de câteva ori pentru prostituție, trafic de droguri și cecuri false. N-au nici o legătură cu guvernul argentinian sau cu altcineva de-acolo. Probabil că cineva i-a angajat, dar habar n-am cine-ar putea fi. Și încă nu vreau s-o sperii. Spune-i agentului tău să o supravegheze în continuare. Pare să fie destul de isteț dacă a reușit să-și dea seama ce se întâmplă doar plimbându-și câinele.

– Chiar e, îi confirmă Bill. Era unul dintre agenții noștri cei mai buni.

Apoi, Bill îl sună pe Marshall și îi comunică informațiile primite de la Sam.

– E nebun? explodă Marshall. Ce mai așteaptă? Să o răpească cineva din nou? Eu nici măcar n-o cunosc. N-o pot urmări peste tot, ca un bodyguard. O să creadă că îi vreau răul și o să cheme poliția. Trebuie să-i spună ce se petrece.

– Nici el, nici tu nu știți ce se petrece, îl avertiză Bill. Poate vor doar să-i fure poșeta. N-ai de unde să știi.

– Asta e o tâmpenie, şi ştii şi tu asta. Acum doi ani a fost răpită de rebeli, iar liderul lor are un frate bine înfipt în guvernul argentinian. Dacă bănuieşte că Ariana ştie ceva cu care să-l poată denigra în vreun fel, o să vină după ea. Iar Ariana va începe să iasă din nou la evenimente mondene. E în pericol. Dacă-i spun că e urmărită de doi bărbaţi, o să creadă că sunt nebun.

Marshall începea să simtă că o luase razna, dar ştia că se petrece ceva.

În ziua următoare, observă alţi doi bărbaţi care o urmăreau dintr-o maşină. Nu erau cei de dinainte. Erau patru bărbaţi acum, şi instinctele lui Marshall îi spuneau că se pregătesc să treacă la acţiune. Îşi dublaseră contingentul, iar doi dintre ei o urmăriră din parc până acasă, în timp ce alţi doi aşteptau în faţa clădirii, într-o maşină cu motorul pornit.

Marshall o văzu pe Ariana îndreptându-se direct spre ei pe drumul spre casă. Purta pantaloni scurţi, sandale şi un tricou. Era o zi călduroasă de mai. Marshall o urmări, apoi îi privi pe cei patru bărbaţi. Doi dintre ei încuviinţară din cap unul către celălalt. Din patru paşi, Marshall ajunse la ea şi îi tăie calea cu un zâmbet larg, prefăcându-se că o salută ca un vechi prieten. O luă de braţ şi o obligă să se grăbească în cealaltă direcţie, vorbindu-i în şoaptă:

– Ariana, te rog să ai încredere în mine. Am fost agent al DEA. Patru bărbaţi sud-americani vor să-ţi facă rău. Sunt chiar acolo. Cred că au fost trimişi de fratele lui Jorge, dacă te caută. Vreau să intri în maşina mea şi să plecăm împreună.

Ariana îl privi panicată, cu ochi mari, neştiind ce să creadă. Marshall continuă să zâmbească şi străbătu strada împreună cu ea. Bărbaţii nu se dezlipiră din faţa clădirii, siguri că femeia avea să se întoarcă din clipă-n clipă. Marshall avea maşina parcată chiar pe acea stradă. Spre marele lui noroc, avea şi cheile în buzunar. Marshall şi Ariana ajunseră la maşină, iar Marshall deschise portierele cu telecomanda cheilor pe care le ţinea în mână.

– Urcă acum, îi spuse el precipitat, rugându-se ca ea să nu ezite.

Nu credea că cei patru indivizi ar fi îndrăznit să o răpească atât timp cât era cu cineva, dar dacă îl împuşcau, o puteau răpi imediat.

Bărbaţii începuseră să se îndrepte spre ei cu paşi înceţi, dar hotărâţi şi aveau să ajungă la ei într-o clipă.

– Nu te uita în spate. Urcă şi zâmbeşte-mi.

Ariana nu ştia de ce avea încredere în Marshall, dar, deşi era îngrozită de ceea ce se petrecea, îi urmă instrucţiunile. Ceea ce spunea Marshall părea prea adevărat ca să nu-l creadă. Ştia că nu-şi putea permite să rişte. O luă în braţe pe Lili şi sări în maşină. Stanley se sui în spate, şi Marshall urcă la volan dintr-o singură mişcare rapidă, încuie portierele şi demară chiar în momentul în care doi dintre bărbaţii sud-americani se apropiară de maşină. Se îndepărtase până să apuce indivizii să reacţioneze sau să-i oprească. Ştiau însă că Ariana avea să se întoarcă în cele din urmă. Din câte îşi puteau da seama, era vorba de o ieşire întâmplătoare cu un prieten, nimic suspect.

Marshall se întoarse să o privească în timp ce se îndepărtau. Vină după un colţ imediat ce avu ocazia. Ariana era palidă ca o stafie şi tremura în timp ce-şi ţinea căţeluşa în poală şi se holba la el.

– Îmi pare rău dacă te-am speriat. Numele meu e Marshall Everett, sunt fost agent din cadrul DEA. Mă ocupam de traficul de droguri. Bărbaţii ăia te urmăresc de câteva săptămâni. Doi dintre ei, cel puţin. Ieri au mai apărut încă doi. Erau gata să te răpească. Am raportat situaţia la CIA prin agenţia mea. Au aflat deja cine sunt bărbaţii, cel puţin doi dintre ei, dar nu se ştie cine i-a angajat. Dacă ştii ceva despre fratele lui Jorge, e posibil să fi devenit o ţintă. În cazul ăsta, i-a luat doi ani ca să te găsească.

Marshall observă că Ariana nu se oprise din tremurat. Îl privi neliniştită pe Stanley şi o strânse mai tare pe Lili în braţe.

– Câinele meu nu muşcă, o linişti Marshall.

– Unde mă duci? întrebă Ariana, cu voce pierită. Nu ştiu nimic despre Luis, în afară de faptul că ocupă o poziţie importantă în guvern şi că avea de gând să pună la cale o lovitură de stat împreună cu Jorge. Dar nici măcar nu le ştiu numele de familie. Jorge nu mi-a spus niciodată. Mi-a spus că fratele lui era agent dublu şi că acţiona în favoarea săracilor.

– Iar între timp te-au răpit, spuse Marshall, printre dinţi.

Schimbase brusc direcția de câteva ori și o luă pe centură la Porte Maillot, iar de acolo pe autostradă, îndreptându-se spre aeroport, deși habar n-avea de ce mergeau într-acolo. Nu voia decât să o salveze pe Ariana de cei patru bărbați de pe Avenue Foch.

Ariana se gândi că era posibil ca Marshall s-o fi răpit, iar sud-americanii, despre care susținea el că voiau să o răpească, să fie de fapt inofensivi. Totuși, povestea lui i se părea întru câtva verosimilă. Nu știa pe cine să creadă și toate amintirile îngrozitoare din ultimii doi ani se învolburau în mintea ei. Era însă ceva la Marshall care îl făcea să pară demn de încredere. Nu semăna cu Jorge absolut deloc.

– Nu știu unde te duc, îi răspunse el sincer. Undeva unde să fii în siguranță.

Spera să-și poată ține promisiunea. Îl sună pe Bill Carter de pe telefonul din mașină, ca să o liniștească pe Ariana și să-i spună lui Bill Carter ce se întâmplase. Apelul intră direct în căsuța vocală, dar din mesajul formulat pe speaker, din mașină, reieșea că îl sunase pe agentul-șef special Bill Carter de la DEA, ceea ce măcar sporea credibilitatea lui Marshall, deși Arianei îi trecu prin minte că era posibil ca mesajul să fie totuși unul fals.

Ariana se temuse să îi opună rezistență când acesta o avertizase că era în pericol, insistând să vină cu el. Marshall o îngrozea, deși îl recunoscu din parc, unde îl văzuse plimbându-și câinele. Niciodată nu-i dăduse prea multă atenție, așa cum făcea și în cazul altor persoane, dar acum era în mașina lui și nu știa încotro mergeau. Nici Marshall nu știa. Acesta lăsă un mesaj lui Bill, spunându-i să-l contacteze și că se afla în mașină cu Ariana Gregory; îl informă că patru bărbați încercaseră să o răpească din fața casei. Îi ceru lui Bill să-l sune imediat. Situația era foarte gravă. Bill trebuia să-l sune și pe Sam Adams și să-i spună ce se întâmplase.

Auzind numele lui Sam, Ariana se relaxă vizibil, fiindcă înțelese că Marshall era într-adevăr cine pretindea a fi. Dar asta însemna că și bărbații care o urmăreau erau într-adevăr niște infractori. Se întoarse spre Marshall cu o privire îngrozită.

– De ce mă urmăresc?

– Nu știu, dar o fac de câteva săptămâni. Am raportat situația imediat ce i-am văzut. Mi-am sunat fostul șef de la DEA, iar el l-a contactat pe Sam Adams.

Marshall nu-i precizã faptul cã prima oarã sunase din cauza jurnalelor pe care le citise. Nu voia ca Ariana să afle că le dezgropase ca să le citească, după ce o văzuse pe ea îngropând cutia.

– De ce nu m-a sunat?

Ariana arăta speriată și nedumerită. Întreaga situație era un déjà vu îngrozitor.

– Pentru că nu știa ce se întâmplă și nici cine e în spatele acțiunii. I-a spus fostului meu șef de la DEA că nu voia să te sperie degeaba. Îmi pare rău să spun asta, dar cred că problema e serioasă.

Situația se înrăutățise considerabil în ultimele săptămâni, după ce Marshall văzuse și intuise tot ce se punea la cale, iar Ariana știa și ea asta. Începu să plângă. Tremura în continuare și părea că îi era rău. Se simțea de parcă s-ar fi întors în timp cu doi ani. Credea că îngropase trecutul, iar coșmarul se sfârșise.

– Credeam că s-a terminat totul, spuse ea mâhnită, printre lacrimi.

Marshall o compătimea.

– Toată lumea credea că s-a terminat, spuse el în timp ce conducea. Cred că fotografia ta din *Tribune* a ajuns pe internet și la agențiile de știri, și acum știu unde să te găsească. O să aflăm ce se întâmplă și cine orchestrează totul, o asigură Marshall.

Brusc, îi veni o idee și formă un alt număr la telefon. Ariana observă că Marshall conducea cu o singură mână. După un singur ton de apel, răspunse un bărbat cu un pronunțat accent scoțian.

– MacDonald, New Scotland Yard, spuse o voce înfricoșător de oficială.

– Mac? Marshall Everett. Am nevoie de o favoare.

– Iarăși tu? spuse interlocutorul cu un oftat. Ultima oară când ne-am văzut era să fiu arestat în Panama din cauza ta. Cum mai ești, băiete? Sper că n-ai probleme? Unde ești, apropo? Nu mai știu nimic de tine.

Trecuseră aproape patru ani de când se văzuseră ultima oară. Se schimbaseră multe de atunci, iar Mac nu știa nimic.

– Sunt în Paris cu o prietenă. Ai loc să stăm la tine?

– Credeam că agenția vă plătește destul de bine. Nu ești în stare să-ți duci femeia la un hotel?

– Sunt prea zgârcit ca să plătesc o cameră la hotel. Pot să dorm pe canapea, dacă ai așa ceva.

– Și să-mi lași mie femeia ta? Bravo ție, spuse scoțianul.

Ariana zâmbi fără să vrea. MacDonald părea un tip de treabă. Marshall câștigase și mai multă credibilitate în ochii ei, mai ales după ce auzise „Scotland Yard" Asta, dacă nu cumva și scoțianul făcea parte din vreun complot, deși era puțin probabil. Era îngrozită, dar îl credea pe Marshall acum, deși era încă șocată că se urcase în mașină alături de el; Marshall însă era foarte convingător, iar privirea lui îi spusese că trebuia să aibă încredere în el, altminteri, s-ar fi putut întâmpla ceva îngrozitor. Marshall îi salvase viața.

– Când veniți? îl întrebă Geoff MacDonald.

Era ofițer investigator al Direcției de Criminalistică din cadrul poliției metropolitane londoneze și făcea parte din unitatea care investiga activitățile de crimă organizată internațională. Se cunoscuseră prima oară când Geoff MacDonald făcuse un curs special la academia FBI din Quantico, în timp ce Marshall se antrena pentru DEA. Lucraseră împreună la câteva cazuri de-a lungul anilor și se împrieteniseră.

– Ajungem în vreo cinci ore. Voiam să-ți facem o surpriză. Suntem pe drum spre aeroportul din Paris chiar acum, spuse Marshall, încercând să vorbească mai relaxat decât se simțea.

– Tot mai lucrezi sub acoperire?

– Momentan, da. De obicei, nu. O să vezi de ce când ajungem acolo.

– Bănuiesc că e o binecuvântare pentru traficanții din America de Sud, după ce le-ai încurcat afacerile. Mă mir că nu te-a omorât nimeni până acum.

– Au încercat, spuse Marshall, râzând. Și, Mac, nu spune nimănui că vin. Nici măcar soției.

– Ah, deci îți înșeli soția, nu? Sper că nu sunt pe speaker, spuse MacDonald, amuzat.

Până și Ariana izbucni în râs când îl auzi.

– Eşti pe speaker şi n-am nici o soţie. Nu mă vrea nimeni.

– Nu mă mir. Ce bei? Tequila sau whisky? Dau o fugă până la magazin ca să-ţi cumpăr ceva de băut înainte să ajungi aici.

– Sunt la datorie, Mac, spuse Marshall, încercând să pară respectabil în faţa Arianei.

El şi MacDonald avuseseră parte de câteva momente de distracţie straşnică împreună după orele de serviciu după ce rezolvau câte un caz.

– Mă gândeam eu, dacă tot ai o femeie după tine. Şi ea e agent?

– Nu. Îţi povestesc când ajungem. Te sun după ce ajungem în Londra. Poţi să-mi dai atunci adresa.

– Călătorie plăcută. Ţine ambele mâini pe volan şi ochii în faţă, spuse Mac, apoi râse de propria lui glumă.

Marshall închise apelul şi o privi pe Ariana, parcă cerându-şi scuze.

– Scuze, e cam grosolan, dar e un tip grozav. Am lucrat împreună de câteva ori la DEA. Îmi pot încredinţa viaţa în mâinile lui. De fapt, asta fac.

Marshall zâmbi. Conducând, îşi dădea seama cât de mult îi lipsea serviciul. Simţea adrenalina şi nu şi-i putea scoate din minte pe cei patru bărbaţi de pe Avenue Foch care fuseseră la un pas să o răpească pe Ariana a doua oară.

– Nu ne mai putem întoarce până nu aflăm cine sunt cei patru indivizi şi de ce vor să pună mâna pe tine. Cred că ar fi bine să nu ne întoarcem la Paris până nu ne spune Sam că e în regulă, zise serios Marshall. Ariana încuviinţă din cap. Nu voia să stea în preajma lor şi era recunoscătoare că Marshall fusese acolo. Putem sta la Mac până când CIA-ul rezolvă problema. Indivizii ăia se aşteaptă să te întorci în câteva ore. Nu-şi vor da seama că ai plecat pentru mai multă vreme. Probabil vor crede că suntem undeva împreună. Mâine se vor prinde că e ceva suspect la mijloc. Ai vreun lucru important în apartament? Ariana clătină din cap. Stanley o adulmecă pe Lili cu nasul lui enorm, iar căţeluşa îl linse pe nas. Se înţelegeau bine deocamdată. E ceva ce nu vrei să fie găsit? Vreo legătură între tine, Jorge şi fratele lui?

– Nu, am scăpat de toate astea acum câteva săptămâni.

Marshall se abţinu să nu spună: „Da, ştiu. Jurnalele sunt la mine acum". Încuviinţă din cap în schimb.

– Cum de ţi-ai dat seama ce se întâmpla? îl întrebă Ariana.

Dacă tot ce spusese Marshall era adevărat, iar Ariana începea să creadă acest lucru, atunci viaţa ei era din nou în pericol.

– L-am văzut pe unul că te urmărea. La început nu erau decât doi. Te urmăreau pe rând când ieşeai în parc. Mi-am sunat şeful de la DEA, iar el a aflat restul de la Sam Adams, care lucrează la CIA. Te-am recunoscut dintr-o fotografie.

Explicaţia nu era foarte revelatoare, dar Ariana era prea speriată ca să-şi dea seama deocamdată. În mintea ei se învălmăşeau gânduri referitoare la ceea ce fusese la un pas să se întâmple încă o dată. Tremura imaginându-şi ce s-ar fi putut întâmpla dacă Marshall nu şi-ar fi dat seama. Probabil că ar fi deja răpită, cu un sac tras peste cap, în portbagajul vreunei maşini. Sau poate moartă. Se întreba dacă o căutaseră în tot acest răstimp şi dacă o găsiseră din cauza fotografiei din *Herald Tribune*.

Merseră cu maşina în tăcere câteva ore şi ajunseră la tunelul de la Coquelles, lângă Calais. Marshall sunase dinainte să facă rezervare şi sosiră la timp să se îmbarce, cu o jumătate de oră înainte de plecare. Marshall conduse maşina pe platformă şi aleseră să rămână înăuntru. Nu voia ca Ariana să se plimbe pe punte, în caz că erau mai mulţi bărbaţi decât cei pe care îi ştia deja, care o urmăreau. Nu credea asta, plus că fusese foarte atent pe drum, dar voia să fie totuşi precaut. Voia să o ducă pe Ariana în siguranţă până la Londra. Era recunoscător că îşi ţinea mereu paşaportul în buzunar, iar Ariana îi spuse că al ei era în geantă. Întotdeauna îl purta asupra ei când călătorea în străinătate, iar Marshall plănuia să spună că amândoi câinii erau utilitari, dacă erau luaţi la întrebări. Încă mai avea una dintre vechile lui cărţi de vizită pe care scria că era agent special la DEA.

Traversară canalul englezesc în treizeci şi cinci de minute şi coborâră la Folkerstone, unde amândoi îşi arătară paşapoartele. Apoi îşi continuară călătoria cu maşina. Bill îl sună de la birou când ajunseră aproape de Londra. Marshall îi relată ce se întâmplase. Ţinu

telefonul pe speaker ca să poată conduce, iar Ariana să poată auzi convorbirea. Era încă tăcută şi albă ca varul.

– Unde o duci? întrebă Bill cu o voce foarte îngrijorată.

– La un prieten de-al meu care lucrează la Scotland Yard.

– Sper că nu-i vorba de maniacul ăla pe care l-au trimis cu tine în Panama, râse Bill.

– Ba chiar el e. Mă gândeam că o să fie în siguranţă acolo. O să stăm la el în Londra.

Apoi, Marshall îi povesti lui Bill despre cei patru bărbaţi.

– Sper că îi place să bea, glumi Bill.

Marshall o privi pe Ariana, care zâmbi. Cel puţin asta detensionă situaţia.

– Îl sun imediat pe Sam, spuse Bill. Domnişoară Gregory, e totul în regulă? o întrebă apoi pe Ariana.

– Da, totul e bine, spuse Ariana, pe un ton ezitant.

Trecuse prin câteva ore foarte stresante şi încă se mai lupta cu amintirea terorii de acum doi ani. Situaţia actuală era însă mult mai puţin gravă; era sigură că Marshall era cine pretindea a fi. Dintr-un noroc chior, luase decizia corectă când se hotărâse să plece cu el.

– Eşti pe mâini bune. Cele mai bune, o linişti Bill. O să rezolvăm rapid situaţia. Agentul Everett a avut dreptate să te scoată din Paris.

– Mă bucur, spuse încet Ariana, privindu-l recunoscătoare pe Marshall. De ce credeţi că vor să-mi facă rău din nou?

– Nu ştim încă. Dar cred că agentul Everett are dreptate. S-ar putea să fie vorba de fratele lui Jorge, care e îngrijorat de ceea ce ştii şi încearcă să-ţi închidă gura înainte să vorbeşti cu cine nu trebuie. I-a luat ceva să te găsească.

– Nu ştiu nimic despre el, în afară de faptul că este în guvern.

– Pare să fie cu două feţe, iar faptul că ştii asta îl pune în pericol. E un motiv suficient ca să scape de tine. Sam Adams se va ocupa de restul, spuse el calm.

Voia să vorbească cu Sam şi să organizeze arestarea celor patru bărbaţi din Paris, ca să-i interogheze. Câţiva, sau toţi, figurau probabil pe listele de terorişti, ceea ce era suficient ca să fie deportaţi. Dar trebuiau să afle dedesubturile afacerii şi cine îi angajase ca să o

răpească pe Ariana. Era foarte probabil că în spatele operaţiunii era fratele lui Jorge, dar trebuiau să se asigure că asta era pista corectă.

Marshall îl sună pe Geoff MacDonald după aceea, care îi dădu adresa unde locuia şi îi spuse că îi aştepta acolo în douăzeci de minute. După douăzeci de minute, Marshall parcă în faţa casei lui. Mac îi aştepta deja când Marshall sună la sonerie. Vremea nu era la fel de călduroasă ca în Paris, iar Arianei îi era frig în tricou şi pantaloni scurţi când intrară în casă. Mac îl bătu pe Marshall pe umăr.

– Îmi pare bine să te văd, băiete!

Apoi o văzu pe Ariana şi zâmbi larg. Bărbatul avea în jur de cincizeci de ani şi era înalt şi lat în umeri. În tinereţe fusese jucător de rugby. O privi admirativ pe Ariana şi le făcu semn cu mâna să intre în casă.

– Îmi cer scuze, nevastă-mea m-a părăsit acum treizeci de ani şi n-am avut timp să fac curat de-atunci.

Marshall şi Ariana îşi aduseseră amândoi câinii, dar Mac nu părea deranjat de asta. Ariana merse în bucătărie să le dea apă, iar cei doi câini începură să se joace de parcă ar fi crescut împreună. Stanley o udă pe Lili când începu să bea apă, iar Marshall îi lăsă în curte câteva minute. Mac le oferi lui Marshall şi Arianei ceva de băut, dar amândoi refuzară. Le spuse că avea o cameră de oaspeţi la etaj pentru Ariana, dacă voia, iar pentru Marshall arătă spre canapea. Canapeaua nu părea să mai aibă nici un arc, dar lui Marshall nu-i păsa. Apoi, Mac îi observă braţul şi se încruntă.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el cu o expresie plină de compasiune, neînţelegând cum de Marshall lucra în continuare ca agent cu un braţ paralizat.

– Am ieşit instantaneu la pensie. Am lucrat şase ani sub acoperire în America de Sud, apoi m-am transferat temporar la Serviciile Secrete, timp de un an, şi am fost împuşcat când o protejam pe fiica preşedintelui. Ca să vezi. Aşa că acum m-am mutat în Paris. Îmi lipseşte serviciul. E grozav să tragă după tine tipii răi.

Marshall încercă să fie spiritual, dar Ariana îl compătimi, auzind acestea. Până atunci nu-şi dăduse seama că avea braţul stâng paralizat şi abia dacă şi-l putea folosi.

– Deci, ce se petrece? întrebă Mac după ce se aşezară cu toţii în camera de zi.

Marshall îi povesti ce se întâmplase în acea dimineaţă, apoi îi rezumă întâmplările din urmă cu doi ani.

– Pare groasă treaba. E posibil să fie vorba de fratele lui Jorge.

Mac era de acord cu presupunerile lui Marshall în legătură cu situaţia respectivă, cu persoana aflată în spatele operaţiunii şi cu motivul acesteia.

– Nu vor renunţa uşor, spuse încet Marshall.

– Poate vă putem da şi noi o mână de ajutor, spuse Mac, aruncându-i Arianei un zâmbet în semn de apreciere. Doar n-o să-i lăsăm pe ticăloşii ăia să răpească o fată ca tine. Îi prindem noi.

Sam Adams îi sună în aceeaşi seară, în timp ce Mac pregătea cina pentru toată lumea - un fel de tocăniţă cu legume. Sam le spuse că îşi puseseră informatorii să afle tot ce puteau şi că se aştepta ca primele răspunsuri să sosească în câteva ore. Adăugă faptul că avea să iasă ceva la iveală în curând şi îi mulţumi lui Marshall că o dusese pe Ariana la Londra.

– Bravo! spuse el.

Sam îl lăudă pe Marshall că o adusese pe Ariana în siguranţă până la Mac. Îi ştia deja reputaţia lui Mac. Toată lumea ştia cine era Mac. Îl îngrozi vestea dată de Bill Carter că fusese cât pe ce ca Ariana să fie răpită din nou. Faptul că Marshall îi văzuse pe indivizii respectivi şi acţionase rapid se datora unui noroc pur şi instinctelor lui excelente. În plus, maşina lui Marshall fusese la îndemână. Toate circumstanţele fuseseră în favoarea lor. Se bucura, de asemenea, că Ariana cooperase cu Marshall, deşi nu-l cunoştea. Avea un al şaselea simţ care îi spusese că n-avea de ales.

În acea seară serviră o cină relaxantă cu Mac şi mâncară tocăniţa pe care scoţianul o pregătise pentru ei. Era delicioasă, iar Ariana mâncă o porţie generoasă şi chipul ei mai prinse puţină culoare. Apoi, cei doi bărbaţi serviră un pahar de whisky. Ariana era epuizată după şocul şi tensiunea de pe parcursul zilei, dar se simţea în siguranţă alături de cei doi agenţi speciali şi îi mulţumi încă o dată lui Marshall că o salvase şi o adusese la Londra.

– Marshall e cel mai bun din branşă, spuse Mac. Se îmbată imediat, dar e cel mai bun agent cu care am lucrat vreodată, adăugă el.

Ariana râse, apoi le ură noapte bună şi urcă la etaj în camera de oaspeţi.

– Dacă aş fi în locul tău, îl sfătui Mac în timp ce îi turna nişte brandy, m-aş îmbăta în seara asta şi m-aş strecura în patul ei. Dacă ţie ţi-e frică să încerci, e posibil s-o fac eu.

Marshall râse, dar ştia că Mac era un agent strălucit în munca sub acoperire şi unul dintre cei mai respectaţi oameni din Scotland Yard. Toate glumele lui erau doar o modalitate de a-şi distra oaspeţii. În Panama îi salvase efectiv viaţa lui Marshall, după ce avuseseră nişte probleme cu un cartel de droguri.

Cei doi bărbaţi vorbiră până noaptea târziu. Mac fu cu adevărat trist când află că Marshall se pensionase. Îşi imagina că pierderea braţului trebuie să fi fost o experienţă îngrozitoare, dar americanul era foarte curajos şi acceptase situaţia. După părerea lui Mac, era o tragedie să-ţi ratezi cariera la treizeci de ani, mai ales în cazul unui agent atât de bun ca Marshall. Pur şi simplu nu era drept. Apoi discutară despre Ariana. Mac spuse că nu-i plăcea deloc toată afacerea. Dacă Luis Muñoz era pe urmele ei, iar ei nu-l opreau, Ariana avea să fie vânată pentru tot restul vieţii şi mereu în pericol.

– Nu poate duce o viaţă normală aşa, şi ar fi păcat. Pare o fată de treabă.

Amândoi ştiau că Ariana trecuse prin multe, deşi părea să-şi fi revenit destul de bine. Părea zguduită de evadarea ei neaşteptată din Paris.

Sam Adams îi sună a doua zi dimineaţă şi le spuse că cei patru bărbaţi de pe Avenue Foch fuseseră arestaţi. Cei doi care o urmăriseră iniţial pe Ariana erau nişte infractori mărunţi şi fuseseră identificaţi. Ceilalţi doi însă îl îngrijorau. Unul apărea pe una dintre listele cu teroriştii căutaţi de Interpol şi fusese închis în Franţa. Celălalt călătorea cu un paşaport fals şi nu avea nici o viză. Şi el era bănuit de activităţi teroriste. În Peru, era cunoscut drept asasin şi fusese condamnat în trecut pentru crimă. Toţi patru susţineau că erau în Paris din întâmplare şi tot din întâmplare se întâlniseră la adresa respectivă. Nici unul din ei nu dădu vreun indiciu poliţiei

despre persoana care îi angajase şi despre motivul de a se fi aflat acolo. Iar după ce Ariana se trezi, Marshall îi dădu vestea că cei patru bărbaţi fuseseră arestaţi. Trebuiau să afle însă cine era şeful lor, dar nu găsiseră încă nici o legătură între ei şi Muñoz.

Opt ore mai târziu, Sam îl sună pe Marshall.

– Bingo, spuse el în clipa în care Marshall răspunse la mobil. Unul dintre cei mai buni informatori de-ai noştri mi-a spus că Muñoz organizează în secret o grupare de rebeli în Bolivia. Acelaşi aluat ca fratele lui, dar e mai inteligent. Aşteaptă momentul potrivit să dea lovitura. Până acum a fost foarte atent. Nimeni n-a pomenit nimic de Ariana, dar dacă Muñoz crede că ştie prea multe o să vrea s-o elimine ca să nu-i încurce planurile. Unul dintre agenţii noştri din Buenos Aires o să-l demaşte în guvern drept element subversiv. Nu cred că o să-şi mai poată păstra funcţia după aceea. Gruparea teroristă din Bolivia cu care lucrează nu are de gând să simpatizeze cu actualul guvern, aşa că nu sunt bine văzuţi de cei de la putere. Cei din guvern nu pot folosi asta împotriva lui în mod oficial, dar legăturile lui cu Jorge, mai ales dacă aderă la aceleaşi idealuri, n-o să-i fie de ajutor, iar presa o să-l declare drept trădător. Poate chiar o să fie arestat. Încă nu ştim. Totuşi, chiar dacă îşi pierde scaunul din guvern, tot o să rămână pe undeva, mai furios ca niciodată. Asta, dacă nu-l eliminăm, ceea ce ar fi prea mult după standardele actuale. Dar dacă nu scăpăm de el, Ariana nu va fi în siguranţă nicăieri în lume. Şi nici tu, dacă se află că tu eşti cel care a descoperit problema sau dacă eşti văzut împreună cu ea. E o chestiune foarte serioasă.

– Ce ne facem? întrebă calm Marshall.

Nu-şi făcea griji pentru el însuşi. De ani de zile trăia cu traficanţii de droguri pe urmele lui, după ce le distrusese operaţiunile, dar asta era viaţa pe care şi-o alesese. Ariana venea dintr-o altă lume şi nu putea trăi o viaţă de teroare. Nici nu se putea ascunde pentru tot restul vieţii. Nici nu avea unde să se ascundă de Muñoz, indiferent unde s-ar fi mutat.

– Ce vrei să-i spun Arianei? întrebă Marshall.

– Lasă-ne câteva zile ca să vedem ce facem cu Muñoz, apoi vrem să veniţi în America. Putem discuta mai multe aici. Să nu cumva să

vă întoarceți înapoi în Paris. Ambele apartamente sunt prea periculoase deocamdată. Aveți tot ce vă trebuie acolo? Pașapoarte?

Marshall răspunse afirmativ. Amândoi își folosiseră deja pașapoartele ca să intre în Marea Britanie.

– Unde sunt jurnalele acum?

Marshall încă nu avusese timp să le copieze, fiindcă fusese ocupat să o supravegheze pe Ariana.

– Le-am lăsat în apartamentul meu din Paris. Pot trimite pe cineva să le recupereze.

Se simțea penibil, știind că Ariana avea să afle că jurnalele erau la el. Habar n-avea că nu mai erau îngropate la Bagatelle. Totuși, faptul că Marshall le citise îi salvase viața, așa că spera că Ariana avea să îl ierte.

– De ce nu trimiți pe cineva să ia jurnalele și să ne lași pe noi să ne ocupăm de situație de-acum înainte? Vreau să aflu mai multe detalii despre Muñoz și despre activitățile lui. Vreau să știu totul. Apoi vreau să veniți amândoi aici.

Asta însemna să zboare înapoi la Washington, ceea ce nu le făcea nici o plăcere. Dar Marshall știa că aveau nevoie doar de câteva zile ca să dea un raport complet, să explice cum de ajunsese la acele concluzii și să relateze ce observase cât timp o supraveghease pe Ariana. Ariana, la rândul ei, trebuia să le dea orice informație din trecutul ei, relevantă pentru acel caz. Era mai bine ca astfel de discuții să fie purtate față în față.

Când Ariana se trezi, serviră cafeaua împreună. Marshall o puse la curent cu noile vești și îi spuse că era posibil să fie nevoiți să se întoarcă la Washington. Ariana nu primi vestea cu bucurie. Marshall o asigură însă că era doar o procedură de rutină. Deși nu spuse asta cu voce tare, amândoi știau că Ariana trebuia să-și găsească un loc sigur în care să locuiască și să-și angajeze bodyguarzi care să o însoțească pretutindeni de-acum înainte – asta dacă Muñoz era pe urmele ei. Deocamdată îl avea pe Marshall ca s-o protejeze. Marshall avea dreptul legal de a purta o armă, fiindcă era fost agent al DEA. Îi ceruse lui Mac să-i facă rost de un pistol cu o noapte în urmă, iar Mac se ținuse de cuvânt, așa că Marshall era acum înarmat.

Marshall şi Ariana ieşiră să-şi plimbe câini în acea după-amiază şi vorbiră despre tot ce se întâmplase. Apoi lăsară câinii acasă la Mac, luară un taxi până la Harrods, şi Ariana îşi cumpără câteva haine. Nu avea decât pantalonii scurţi şi tricoul cu care venise din Paris, iar în picioare, o pereche de sandale. Cumpărăturile le luară două ore, dar se întoarseră cu mai multe haine, iar Marshall îşi cumpără o geacă şi o pereche de pantaloni. Dacă trebuia să se întoarcă la Washington, voia să fie îmbrăcat adecvat.

Pe drumul de întoarcere de la Harrods, Ariana îi mulţumi lui Marshall pentru tot ce făcuse.

– Mi-am făcut griji pentru tine săptămâni întregi, recunoscu Marshall.

– De unde ştiai cine sunt?

– După ce l-am văzut pe primul tip că te urmărea, l-am sunat pe Bill, care l-a sunat pe Sam şi l-a întrebat dacă povestea i se părea cunoscută, iar Sam i-a trimis lui Bill o fotografie, pe care mi-a înaintat-o împreună cu un rezumat al cazului tău. Totul era acolo.

Chiar şi copilul pe care îl pierduse Ariana, despre care Marshall nu aduse vorba.

– Atunci am înţeles că într-adevăr erai urmărită. Apoi am văzut fotografia din *Herald Tribune* şi te-am recunoscut în parc.

Dar, în timp ce Marshall vorbea, Ariana îşi dădu seama că din explicaţia lui lipseau anumite detalii. Marshall o privi stânjenit. Ştia că trebuia să mărturisească, fiindcă Ariana ar fi aflat oricum.

– Am citit jurnalele, spuse el încet.

Ariana îl privi şocată. Nu exista nici o copie.

– Cum ai făcut asta?

– Te-am văzut îngropând cutia, în ziua în care am ajuns în Paris. Stanley a dezgropat-o. E totuşi un câine de vânătoare... iar eu sunt un fost agent sub acoperire. Voiam să văd ce conţinea. Am luat cutia acasă şi am citit jurnalele. Povestea mi se părea cunoscută, aşa că l-am sunat pe Bill, care s-a interesat mai departe. Îmi pare rău, Ariana. N-ar fi trebuit să fac asta.

Marshall părea groaznic de stânjenit. O privi cu ochi trişti.

– Slavă Domnului că ai făcut-o! spuse încet Ariana.

Nu avea de ce să-l ierte. Curiozitatea și instinctele lui excelente o salvaseră.

Când Mac se întoarse, în acea seară, cu o cină indiană delicioasă, Marshall îl întrebă dacă avea vreun agent începător dispus să călătorească până la Paris. Cei de la Washington îi ceruseră cutia cu jurnale, iar Marshall avea nevoie de mai multe haine, dacă tot trimiteau pe cineva până la apartamentul lui.

– Nici o problemă, băiete. O să trimit pe cineva mâine. Dă-mi cheile.

Marshall îi dădu cheile și codul de la interfon, apoi îi spuse unde se afla cutia. În noaptea următoare, unul dintre agenții lui Mac intră aducând cutia de metal. Ariana oftă când o văzu.

– Nu credeam s-o mai văd vreodată, spuse ea, mâhnită.

Nici acum nu voia să mai vadă cutia. Îi ceru lui Marshall s-o ascundă. Terminase cu ea pentru totdeauna. Chiar dacă Marshall o dezgropase, nu mai făcea parte din viața Arianei. Rana se vindecase. Nu voia să retrăiască acea suferință, chiar dacă risca să fie răpită din nou. Fantoma lui Jorge nu mai făcea parte din viața ei.

Mai discutară puțin cu Mac în acea seară, iar în următoarea săptămână rămaseră la Londra, așteptând vești, în timp ce Marshall ținea constant legătura cu Bill și Sam de pe iPadul pe care Ariana îl avusese în geantă când plecaseră din Paris. Agentul lui Mac adusese de la Paris și laptopul lui Marshall. În sfârșit, Sam îi sună vineri seara.

– Am vești bune și vești proaste, îi spuse lui Marshall.

Vestea bună era că Luis Muñoz fusese demascat ca agent dublu și revoluționar și fusese înlăturat din funcția pe care o deținea în guvern. Vestea proastă era că dispăruse și nimeni nu știa unde. Nici chiar cei mai buni informatori de la DEA nu reușiseră să-i dea de urmă.

– Poate fi oriunde, spuse descurajat Sam, în America de Sud, în Africa de Nord, chiar și în Europa. E alunecos ca un pește, dar unul deștept. Pur și simplu a dispărut. Marshall se temea să-i dea vestea Arianei. Însemna că nu mai avea unde să fie în siguranță, niciodată. Apoi, Sam adăugă: În cât timp puteți ajunge aici?

– Oricând. N-am stat aici decât ca să aşteptăm veşti de la voi. Sunt sigur că şi Mac s-a săturat de noi.

– Ce zici de luni? sugeră Sam. Ne-ar face plăcere să veniţi aici. Aduceţi şi jurnalele.

– În regulă, confirmă Marshall.

În ziua următoare, îi spuse Arianei ce aflase. Expresia de pe chipul ei când află că fratele lui Jorge evadase îi frânse inima lui Marshall. Ariana ştia exact ce însemna asta. Erau veşti extrem de proaste pentru ea.

– Acum ce se întâmplă? îl întrebă tristă pe Marshall.

– Nu ştiu, răspunse sincer Marshall. Presupun că o să aflăm luni.

Era sigur însă că vieţile lor erau pe cale să se schimbe.

Capitolul 14

Marshall şi Ariana petrecură o sâmbătă liniştită alături de Mac, în casa acestuia. Nici unul dintre ei nu ieşi, iar Ariana părea neobişnuit de tăcută. Nu le spuse nimic, dar circumstanţele o făceau să se simtă din nou ca atunci când fusese răpită. De data asta nu era în ghearele unor rebeli care o închideau într-o cutie, dar tot era prinsă în capcană, iar pericolul îi pândea de pretutindeni. Era în pericol de fiecare dată când cineva o recunoştea – probabil, pentru tot restul vieţii. Iar faptul că locuia cu doi bărbaţi de atâta vreme îi amintea de Jorge şi de oamenii lui, chiar dacă de data aceasta situaţia era diferită. Mac şi Marshall erau foarte drăguţi cu ea, dar şi Jorge fusese la fel. Ariana nu voia să ajungă să sufere din nou de sindromul Stockholm.

Având senzaţii de anxietate şi claustrofobie, îl sună pe Yael în acea seară şi îi spuse că fratele lui Jorge îşi trimisese oamenii pe urmele ei, poate după ce văzuse în ziare fotografia de la petrecerea Dior din Paris. Fotografia fusese preluată de toate sursele online, împreună cu povestea ei. Ariana se întreba dacă nu cumva Luis aşteptase să iasă la lumină ca să pună mâna pe ea. Din cauza ei, îşi pierduse funcţia din guvern, iar acum dispăruse, ceea ce făcea situaţia şi mai periculoasă pentru ea. Îi spuse lui Yael că se simţea prinsă în capcană şi înfricoşată. Yael ascultă în linişte cât timp Ariana îi explică situaţia. Şi lui i se părea că situaţia era gravă, mai ales pentru Ariana, după ce trecuse prin atâtea şi depusese mari eforturi ca să lase trecutul în urmă. Tocmai se eliberase, dar acum îşi pierduse din nou libertatea, poate pentru totdeauna. Noua

situație în care se afla părea că o strivește. Yael simțea asta până și în vocea ei.

– Te simți vinovată? întrebă Yael după ce o ascultă. Pentru fratele lui Jorge, sau pentru orice altceva? Nu e vina ta. N-a fost niciodată vina ta.

Yael voia să se asigure că Ariana înțelegea asta. Auzind vocea lui calmă, Ariana își recăpătă calmul.

– Nu, spuse ea încet, gândindu-se la vorbele terapeutului și la sinceritatea cu care fuseseră rostite. Cred că sunt doar speriată și tristă că nu voi mai putea avea niciodată o viață normală. Tocmai începeam să mă bucur din nou de viață. Mă simțeam atât de liberă. Voiam să-mi găsesc un serviciu și să încep să lucrez. Iar acum totul s-a dus de râpă din nou, la fel ca atunci când am fost răpită. Mac și Marshall sunt atât de drăguți cu mine, dar nu mai pot face nimic. Cred că mă voi întoarce la mănăstirea din America. Poate o să mă călugăresc, spuse ea deznădăjduită.

Cel puțin Muñoz și oamenii lui nu s-ar fi gândit să o caute acolo, așa că și-ar fi găsit liniștea. Avea douăzeci și cinci de ani și simțea că viața ei se terminase. Din multe puncte de vedere, chiar așa era. Viața pe care o cunoscuse înainte se sfârșise în ziua în care plecaseră în Argentina. Fusese cel mai rău lucru care i se întâmplase vreodată, pe lângă moartea mamei. Tatăl ei murise tot în Argentina, iar viața Arianei se terminase.

– Probabil că lucrurile se vor liniști în cele din urmă. N-are cum să te caute pentru totdeauna, îi spuse Yael. N-are nici oameni, nici bani pentru asta.

Dar amândoi știau că, dacă Muñoz se alia cu traficanții de droguri, sau dacă lucra deja cu ei, avea suficiente resurse ca să încerce să o găsească – pentru răzbunare, dacă nu din alt motiv.

– Are alte probleme pe cap, n-are de ce să țină morțiș să-și răzbune fratele, încercă el să o asigure. Iar dacă își făcea griji că va fi demascat, asta s-a întâmplat deja. Acum se va ascunde, pe undeva. Bolivia, Chile, Ecuador, Columbia, cine știe unde. Mai devreme sau mai târziu, va renunța să te mai caute. Dar trebuie să ai grijă o vreme, fără îndoială. Poate chiar multă vreme.

Lucru deloc ușor pentru Ariana.

În ceea ce-l privește pe Marshall, lucrurile stăteau cu totul altfel dacă devenise o țintă, dacă îl asociaseră cu Ariana sau îl recunoscuseră. Dacă unul dintre ei îl fotografiase, chiar și cu telefonul, puteau să-l identifice ca fost agent al DEA din sursele lor. Dar Marshall se oferise să-și rişte viața de multe ori și renunțase de bunăvoie la identitatea lui. Ariana nu fusese de acord cu nimic din toate astea. Marshall era dornic de acțiune, chiar dacă ieșise la pensie. Ariana fusese târâtă în acea situație fără voia sa, de fiecare dată.

– Mâine-noapte ne întoarcem în Statele Unite. Ne vom întâlni cu câțiva agenți de la CIA în Washington, luni.

Și asta îi retrezi amintiri dureroase Arianei. Când CIA făcuse parte din viața ei de zi cu zi, suferise îngrozitor. Acum, agenția revenea în viața ei pentru a o salva încă o dată.

– Sper că mă vor lăsa să mă întorc la Paris în curând, spuse ea tristă, dar nu părea prea optimistă.

– Va trebui să schimbi câteva lucruri dacă vrei să te întorci, spuse candid Yael. N-ai nici un fel de protecție aici. Eventual îl poți angaja pe agentul DEA despre care vorbeai ca bodyguard, spuse el pe un ton serios.

Ariana avea de fapt nevoie de mai mulți bodyguarzi, nu doar de unul singur. Din fericire, își putea permite asta.

– Are un braț paralizat, spuse ea ferm, iar Yael râse.

– Crede-mă, tipii ăștia știu să ucidă chiar și fără brațe. Sunt antrenați să supraviețuiască. Sunt sigur că te poate ajuta. Serios. Ai nevoie de un sistem solid de protecție și trebuie să te ascunzi o vreme, până când Muñoz scoate capul din nou, dispare pentru totdeauna sau dă colțul. Toate trei alternativele sunt posibile. Între timp, trebuie să fii deșteaptă și să nu-ți pierzi speranța. Știi că poți trece cu bine peste asta. Vei fi bine. De data asta, situația e complet diferită. Ai în jurul tău oameni care te protejează, nu ești prizonieră și nu ești la cheremul bărbaților în preajma cărora stai, îi reamin-ti Yael.

– Îmi dau de mâncare și mă apără de tipii răi, spuse Ariana. Exact ca Jorge.

– Nu, insistă Yael, încercând să o determine să vadă lucrurile din perspectiva lui. Situația e foarte diferită. Liniile sunt clar definite, la fel și jucătorii. Tipii buni lucrează pentru agențiile americane și pentru Scotland Yard. Tipii răi sunt toți ceilalți. Data trecută, tipii răi se prefăceau că sunt tipii buni. De-asta ești confuză acum. De data asta, e clar cine de partea cui e și toată lumea face ce trebuie să facă. Tipii răi vor să te prindă și să-ți facă rău, iar tipii buni vor să te protejeze. Iar tu nu depinzi de nimeni pentru a te hrăni. Yael menționă și acest aspect, fiindcă toate detaliile, chiar și cele mai simple, contau mult. În Argentina, Ariana ar fi murit de foame și de sete fără Jorge. Poți să-ți comanzi și singură o pizza. Și șampanie, dacă vrei. Situația e cu totul altfel, Ariana. Știu că e groaznic și nedrept, și foarte stresant, dar deții parțial controlul. Poți lua decizii, chiar dacă nu pe cele mai bune sau neplăcute; decizia îți aparține totuși în privința modului în care vrei să fii protejată. Jorge te controla din toate punctele de vedere.

Ariana oftă, reflectând la ceea ce tocmai auzise. Yael avea dreptate, dar situația nu-i plăcea oricum. El îi repetă faptul că nimeni nu îi mai controla viața, în afară de ea.

În timp ce Ariana vorbea cu Yael, Marshall și Mac își beau cafeaua în bucătărie. Se simțeau ca pe vremuri, când lucraseră împreună la un caz.

– Cum crezi că se simte? îl întrebă Mac.

Marshall nu era sigur. Înțelegea că Ariana era stresată, dar deocamdată nu își exterioriza sentimentele. Lui nu-i mărturisise nimic.

– Sunt sigur că e greu pentru ea și că îi revin în minte secvențe de când a fost răpită, răspunse Marshall.

Văzuse asta în ochii ei din clipa în care se apropiase de ea la Paris. Era recunoscător că Ariana venise cu el de bunăvoie. Din cine știe ce motiv – deși nici el, nici Ariana nu înțelegeau prea bine de ce –, Ariana avusese încredere în el suficient de mult timp încât să poată depăși un pericol iminent. Probabil că ar fi fost moartă acum dacă nu l-ar fi ascultat.

– Tocmai a reușit să treacă peste ce s-a întâmplat cu ajutorul unui specialist în deprogramare. Acum a luat-o de la capăt, spuse Marshall.

Ariana părea deprimată din cauza asta, dar era de aşteptat. Marshall observase că mânca foarte puţin. Nu părea o gurmandă, oricum, şi era foarte slabă.

– Ce crezi că or să-ţi spună băieţii din Washington?

– Să ne ascundem undeva, cel puţin o vreme. E posibil să vrea s-o ascundă doar pe ea cine ştie pe unde. Nu cred că or să-i dea voie să se întoarcă în Paris şi să stea singură acolo. Ar fi o nebunie.

Mac era de acord cu părerea lui Marshall. Ariana nu putea rămâne nici acolo pentru totdeauna, deşi i-ar fi făcut plăcere, fiindcă nu mai avusese o femeie în viaţa lui de ani de zile. Se cuplase cu o agentă dintr-o altă secţie câţiva ani, dar, în cele din urmă, nici chiar ea nu mai fusese în stare să-l suporte şi îi dăduse papucii. Mac era un burlac convins şi glumea mereu despre asta. Serviciul nu-i lăsa prea mult timp să se distreze sau să iasă cu femei, dar asta nu-l deranja câtuşi de puţin. Munca lui fusese întotdeauna mai importantă decât orice altceva.

Nici în cazul lui Marshall lucrurile nu stătuseră altfel, până când o întâlnise pe Paloma. Până atunci, prioritatea lui fusese să se lupte cu forţele răului. Doar asta contase pentru el şi pentru Mac, ani la rând.

– Dar tu? Şi tu va trebui să ai grijă o vreme, spuse Mac cu o privire părintească.

Dintotdeauna ţinuse la Marshall. Era un agent grozav şi avea o inimă de aur. Lucraseră bine împreună şi se simţiseră la fel de bine.

– Eu pot să am grijă de mine, spuse Marshall, privindu-şi braţul paralizat, chiar şi cu ăsta.

Amândoi ştiau că Marshall avea un pistol în buzunar şi nu ar fi pregetat să-l folosească, dacă era nevoit să o facă.

– Nasol de tine că ai păţit-o, spuse Mac despre braţul lui.

– Poate că nu. Nu mi-aş fi iertat-o niciodată dacă Amelia Armstrong ar fi fost ucisă pentru că m-am mişcat prea încet. Şi nici mama ei. Era însărcinată în opt luni.

– Deci, eşti un erou, spuse cinic Mac. Iar tipii răi nu au decât de câştigat acum, că nu te mai lupţi cu ei.

– Nu, amândoi suntem uşor de înlocuit, Mac. Ne pricepem la ceea ce facem, dar nu suntem singurii. Până la urmă, vom fi mai mulţi ca ei. Trebuie să mergem înainte.

– Şi ei merg înainte. Mulţi oameni buni au murit de mâna lor, şi asta doar de când lucrez în branşă, spuse Mac cu o privire sumbră.

– E oarecum o ironie că cel care mi-a venit de hac până la urmă a fost doar un nebun cu o puşcă. Era proaspăt ieşit dintr-un ospiciu, nu trecuseră nici şase luni. Măcar de-ar fi fost cineva mai inteligent, care să aibă motive să mă împuşte. Mi se pare la fel de stupid ca moartea oamenilor care cad în baie.

– Nu neapărat, îi zâmbi Mac. Ai fost rănit apărându-l pe preşedintele Statelor Unite. Asta e cu totul altceva.

Marshall zâmbi. Ariana intră în bucătărie – tocmai terminase de vorbit cu Yael – şi îşi pregăti o ceaşcă de ceai. Părea mai calmă decât înainte.

– Pot să ajut cu ceva? se oferi ea, aşezându-se la masa din bucătărie.

Începea să se simtă în siguranţă în preajma lor, deşi era obligată să îndure izolarea alături de Marshall, şi se simţea mai bine după ce vorbise cu Yael. El ştia întotdeauna cum să o readucă la realitate. În timpul şedinţelor de terapie, numise asta „reactualizare", şi chiar o ajutase. Întotdeauna o ajuta.

– Da, îi răspunse afectat Mac. Fă curat în casă, femeie, şi nu uita să lustruieşti geamurile şi podelele. Doar nu te aştepţi să trăiesc în cocina asta pentru totdeauna, nu?

Ariana izbucni în râs, auzindu-l. La apartamentul ei din Paris avea şi o menajeră, care venea de două ori pe săptămână. Ariana detesta să deretice şi nu făcuse niciodată aşa ceva. Întotdeauna avusese angajaţi pentru aceste munci.

– Adevărul e că nu mă pricep prea bine la asta, recunoscu ea, iar Mac făcu o grimasă.

– Nici una nu vă pricepeţi. Ce să-ţi spun, femei moderne! Nu-ţi sunt de nici un folos. Nu ştiu decât să cheltuie bani şi să-şi facă unghiile. Şi noi ce să ne facem? Avem nevoie de cineva care să gătească, să facă curat, să spele rufe, să frece podelele – asta da femeie adevărată!

Ariana chicoti. Îl adora. Era greu să nu-l placă. Era trist că Mac trăia singur, se gândea ea. Nu avea nici soție, nici copii, dar Marshall îi spusese că mulți dintre agenții mai în vârstă aveau un astfel de stil de viață. Și cei tineri. Nu prea aveau loc în viață de o căsnicie, de o relație sau de o iubită. Femeile din viața lor aveau întotdeauna de suferit. Discuția îl făcu pe Marshall să se gândească la Paloma, care murise din cauza lui.

Discutară o vreme, apoi Ariana merse sus să-și facă bagajele, deși nu avea prea multe lucruri. Mac le pregăti din nou o tocăniță și aruncă în cratiță tot ce avea prin frigider, în afară de două lămâi și de niște budincă instant de ciocolată. Avea în frigider lucrurile obișnuite pentru un burlac, pe lângă rămășițele unei porții de pește cu cartofi prăjiți pe care o cumpărase din oraș și nu mai apucase să o termine.

Scoase și o sticlă de vin bunicel pentru toți trei. Ariana luă doar o înghițitură. Era neliniștită în privința călătoriei lor până la Washington de a doua zi și a ceea ce urma să mai afle de la CIA lunea următoare.

– O să fie bine, o liniști Mac.

Ariana nu era convinsă însă. Când Mac își luă rămas bun de la ei, la aeroport, simți un nod în gât când îl îmbrățișă pe Marshall. Avea un presentiment groaznic că nu avea să-l mai revadă vreodată. Nu mai avusese niciodată un asemenea sentiment legat de el.

– Ai grijă de tine, băiete, spuse, cu vocea înecată de emoție.

Marshall și Ariana își înregistraseră deja bagajele, la fel și cușca lui Stanley. Lili călătorea împreună cu ei, într-o geantă pe care le-o cumpărase Mac. Ariana vorbea cu femeia de la ghișeu ca să-și ia biletul de îmbarcare, iar Mac și Marshall rămaseră de vorbă.

– Formați un cuplu drăguț, îi șopti Mac lui Marshall. Deși nu prea e de nasul tău.

În spatele acestui spirit de glumă se ascundea însă sinceritatea. În ultima săptămână, ajunsese să o admire foarte mult pe Ariana, după ce trăise alături de ea. Pe Marshall îl admirase și îl îndrăgise dintotdeauna. Credea că Ariana e o femeie foarte inteligentă și discretă, fără fasoanele pe care le-ar fi putut manifesta cineva care crescuse în bunăstare. Mac ajunsese să o îndrăgească foarte mult.

– Foarte amuzant, făcu Marshall o grimasă la gluma lui Mac.

Se purta ca un agent la datorie, deşi nu mai era activ. Misiunea lui era să o ducă pe Ariana la Washington fără nici un incident şi să o lase în grija CIA-ului. Nu-l interesa ca femeie. Era o posibilă victimă care avea nevoie de protecţie, iar asta era treaba lui Marshall, indiferent dacă era plătit sau nu să o facă.

– Trebuie să o înveţi să gătească, totuşi. Altfel, o să fie inutilă.

Amândoi râdeau când Ariana li se alătură cu biletul ei de îmbarcare şi cu tichetul de la bagaje, ducând-o pe Lili în geantă. Nu avea decât o valiză micuţă, cu hainele pe care le cumpărase de la Harrods. Toate celelalte lucruri erau la Paris, deşi nici acolo nu avea prea multe. Viaţa ei din Paris fusese simplă până nu de mult. Nu făcuse decât să meargă la terapie cu Yael.

Ariana îl îmbrăţişă pe Mac înainte să plece şi îi mulţumi pentru ospitalitate. Şi ea era tristă pentru că pleca.

– Data viitoare te las să dormi la mine în cameră, îi spuse Mac, făcându-i cu ochiul.

Ariana râse. Ştia că era inofensiv şi că doar se prefăcea că flirtează cu ea. Amândoi bărbaţii fuseseră foarte circumspecţi cu ea şi îi arătaseră foarte mult respect. Yael avea dreptate. Nu era deloc ca atunci când fusese răpită. Iar Ariana le era recunoscătoare amândurora.

– Aveţi grijă de voi şi să fiţi cuminţi, fură ultimele cuvinte ale lui Mac, care îi privi îndelung până când trecură de controlul de securitate.

Era un obicei vechi de-al lui. S-ar fi putut folosi de insigna lui de la Scotland Yard ca să-i ajute să treacă mai repede, dar nu o făcu. Ştia că Marshall se putea descurca şi fără ajutorul lui. Îl întrista plecarea lor, îndeosebi a lui Marshall. Avea din nou acelaşi sentiment îngrozitor că era ultima oară când se întâlneau, deşi nu ştia de ce. Marshall îi înapoiase arma chiar înainte de a pleca.

Mac conduse până acasă cu ochii împăienjeniţi de lacrimi şi simţi un junghi în inimă când intră în casa pustie şi văzu în chiuvetă farfuriile în care mâncaseră la micul dejun. Îşi turnă un pahar de tărie, gândindu-se la vechiul lui prieten. Spera că totul avea să fie bine şi că nici unul din ei nu avea să păţească nimic.

Ariana se opri să cumpere niște reviste pe drum spre avion. Cumpără edițiile în spaniolă, franceză și engleză ale publicațiilor *Vogue*, *Time* și *International Herald Tribune* și își ocupară locurile de la clasa întâi dintr-o aeronavă a companiei British Air. În mod normal, Marshall călătorea cu biletele cele mai ieftine, dar CIA-ul le cumpărase bilete la clasa întâi din rațiuni de securitate. Voiau ca Marshall să stea cât mai aproape de Ariana și să nu o scape din ochi.

– Ai noroc că nu ne-au trimis la bagaje, glumi Marshall.

Ariana își ridică privirea din reviste și zâmbi. Totul decursese foarte bine până atunci. Marshall se gândea la Mac când decolară. Îi făcuse plăcere să-l revadă. Îi era dor de perioada în care lucraseră ocazional împreună. Fusese un partener fantastic și unul dintre cei mai inteligenți și mai curajoși bărbați pe care îi întâlnise vreodată. Nu merita judecat după aspectul neîngrijit și hainele simple. Arăta ca un profesor sastisit, dar Marshall nu mai văzuse niciodată la cineva mânuirea atât de rapidă a unei arme. Mac ucisese trei bărbați odată într-o clipită, iar pe al patrulea îl omorâse cu un cuțit dintr-o singură mișcare. Marshall rămăsese impresionat după ce-l văzuse în acțiune și se împrieteniseră imediat. Îi promise să-și facă timp să-l revadă când se întorcea la Paris ca să călătorească prin Europa în următoarele luni.

Ariana nu vorbi mult și serviră o masă frugală. Începu să-și citească revistele, apoi adormi în câteva minute. Marshall o înveli încet cu o pătură. Stewardesa zâmbi, întrebându-se dacă nu cumva erau un cuplu proaspăt întors din luna de miere. Nici prin cap nu i-ar fi trecut că erau un fost agent de la DEA și o femeie urmărită de indivizi foarte periculoși, care mergeau să se întâlnească cu agenții CIA.

Ariana se trezi după două ore, observă pătura și îi mulțumi cu un zâmbet somnoros. Marshall urmărea un film, dar îl opri și își scoase căștile când o văzu trezindu-se.

– Ești bine?

Marshall arăta îngrijorat. Nu știa ce se întâmplă în mintea ei și nici cât de stresată era de fapt. Ariana se lăsă pe spate în scaun și oftă privindu-l.

– Sunt neliniştită când mă gândesc la ziua de mâine, spuse ea încet. Ce au de gând să facă în privinţa mea? Nu vreau să mă ţină închisă cine ştie pe unde, doar ca să fiu în siguranţă.

Nici Marshall nu voia asta. Nu era drept, iar Ariana era încă tânără. Trebuia să-şi trăiască viaţa. Nu-i trecu prin gând nici o clipă că şi el merita asta, fiindcă nu-şi trăise propria lui viaţă de foarte multă vreme. Nu mai iubise nici o femeie în afară de Paloma, în urmă cu trei ani. Uneori i se părea că totul se întâmplase abia cu o zi în urmă. De atunci nu se mai uitase la nici o femeie şi ştia că nu avea să o mai facă vreodată. Era prea dureros să pierzi pe cineva drag, şi, în cazul lui, moartea Paloma i se datora lui. Ştia că avea să se simtă vinovat pentru totdeauna şi că mâinile lui erau mânjite de sângele ei şi al copilului.

– Probabil că o să ai nişte bodyguarzi care să te păzească o vreme. Se poate să fie nevoie să-ţi angajezi şi tu câţiva. Te pot ajuta să-i găseşti, dacă vrei. Sunt foarte mulţi bărbaţi care au suferit răni minore lucrând pentru DEA sau CIA şi nu mai pot ieşi pe teren, dar încă sunt în stare să lucreze în sectorul privat. Mulţi fac asta când se retrag.

– Asta faci şi tu? întrebă curioasă Ariana.

Marshall era foarte discret şi nu vorbea niciodată despre rana suferită sau despre viaţa lui personală. Ariana ştia că venise la Paris şi intenţiona să stea câteva luni, dar nu cunoştea motivul. Îl auzise spunându-i lui Mac că avea un braţ paralizat după ce fusese împuşcat în serviciul familiei prezidenţiale, în timp ce lucra pentru Serviciile Secrete, dar Marshall nu-i povestise niciodată ce se întâmplase.

– Nu, eu nu mai lucrez, spuse el simplu. În viaţă se întâmplă de toate, ştii cum e. Nu m-aş simţi bine să ştiu că viaţa cuiva depinde de mine, iar eu nu pot să folosesc decât un braţ. Poate pentru o sumă mai mică.

Nu părea trist, ci vorbea pe un ton firesc, iar la sfârşit zâmbi. Ariana se crispă puţin la gluma amară a lui Marshall. Văzuse că îşi putea folosi destul de bine mâna stângă, dar braţul era paralizat. Cu toate astea, Marshall îi salvase viaţa în Paris.

– Am avut destul noroc în viaţă. Cineva mi-ar fi făcut de petrecanie mai devreme sau mai târziu. Mi-am făcut mulţi duşmani

cât timp am lucrat sub acoperire. Nu poți face asta pentru totdeauna, deși eu, unul, aș fi încercat. Uneori, intervine mâna destinului.

Era o perspectivă asupra lucrurilor, iar Ariana avu impresia că era împăcat cu ceea ce se întâmplase și învățase din experiență, ceea ce îi fusese greu cu siguranță, pentru că era atât de tânăr. Spusese că tocmai împlinise treizeci și unu de ani, așadar, era cu șase ani mai în vârstă decât ea.

– Ce crezi că vei face de-acum înainte? îl întrebă ea.

– Vreau să călătoresc o vreme. Să fac tot ce n-am avut timp să fac cât am fost la datorie. Nu mi-am mai luat concediu de ani întregi. Cu pensia lui, Marshall își putea permite absolut orice. Singurul lucru inaccesibil era să lucreze ca agent. Uneori mă gândesc să mă fac profesor. Știu multe despre America de Sud. Aș putea să predau relații internaționale, sau ceva de genul ăsta. O să găsesc eu ceva până la urmă. Dar tu?

Marshall știa că Ariana nu are nevoie de un job, dar se întreba totuși ce făcea cu timpul pe care îl avea – sau ce voia să facă după ce se încheia toată povestea.

– Voiam să lucrez în domeniul modei. Eram angajată la o revistă online de modă când am plecat în Argentina. Era doar o poziție de începător, dar îmi plăcea enorm ceea ce făceam. Mi-ar surâde ideea de a lucra iar în domeniu, dar până acum nu eram pregătită. Aveam de gând să-mi caut serios de lucru în Paris, la una dintre reviste. Acum nu mai știu ce o să mai am voie să fac.

Apoi, Ariana îi povesti că trăise la mănăstirea Sfânta Gertrude aproape un an, alături de călugărițe.

– Asta mi se pare o viață foarte tristă. Ce pierdere de vreme! spuse precaut Marshall, care nu voia să o ofenseze.

Ariana clătină imediat din cap.

– Chiar nu e pierdere de vreme. Se distrează foarte mult, sunt niște femei minunate și au o viață foarte bună. Mi-a plăcut foarte mult să locuiesc acolo. M-au învățat cum să cultiv legume.

Ariana zâmbea rostind acestea. Își aminti de maica Elizabeth, de sora Paul, de sora Marianne și de celelalte.

– Atunci poți să te faci grădinar, glumi Marshall.

– Nu mă pricepeam deloc să curăț cartofi, mărturisi Ariana. O vreme, am crezut că ceva m-a călăuzit într-acolo cu un scop anume, dar maica stareță m-a convins să nu rămân la mănăstire. Mi-era foarte frică să mă întorc în lume, iar ea a înțeles asta. M-am mutat în Paris să fac terapie cu Yael Le Floch. Mă bucur că am făcut-o, iar acum mă întorc din nou în America. Și din nou fug de răpitori și rebeli. Ăsta pare să fie destinul meu, cel puțin deocamdată.

Amândoi se uitară la filme în continuare, iar avionul ateriză pe aeroportul din Washington la timp. Trecură de vamă și de biroul de imigrări imediat, întâlniră doi agenți CIA, recuperară câinele lui Marshall de la bagaje și o mașină îi transportă până la hotelul Four Seasons din Georgetown, unde li se închiriase un apartament cu două dormitoare și o cameră de zi comună. Un agent se postă în fața ușii lor.

– E foarte interesant să călătoresc cu tine, glumi din nou Marshall. Ultima oară când m-au adus de undeva, mi-au rezervat o cameră la un hotel lângă aeroport.

Primiseră apartamentul dublu pentru ca Marshall să o poată supraveghea pe Ariana în continuare, iar agentul de afară era doar o măsură de securitate în plus. Nimeni nu avea de unde să știe că Ariana se afla acolo, dar nu avea rost să-și asume riscuri inutile. Dacă tânăra era răpită sau ucisă chiar sub nasul CIA-ului, în Statele Unite, n-ar fi avut nici o scuză. Ultima oară când fusese răpită nu fusese vina lor, din moment ce nu era în grija lor. De data asta însă era.

Li se spusese să ia cina în cameră în acea seară. Marshall comandă un cheeseburger, iar Ariana o salată. Cei de la hotel le permiseseră să țină ambii câini în cameră. Ariana comandă niște carne de hamburger pentru Stanley, după ce vorbi cu Marshall, și pui feliat pentru Lili. Stanley încă mai părea ofensat de condițiile de călătorie. Nu-i plăcuse să fie cărat la bagaje. Iar Lili dormise în geantă tot drumul. Agentul din fața camerei lor îl găsea pe Stanley grozav și se juca cu el ori de câte ori Marshall îl scotea la plimbare. Se oferise să o plimbe și pe Lili în locul Arianei, așa că luă amândoi câinii. CIA-ul voia ca Ariana să rămână în cameră și să nu fie văzută.

Marshall luase jurnalele și scrisorile lui Jorge cu el într-o valiză, dar lăsase cutia de metal la Mac. Nu aveau nevoie de ea și știa că

prezența ei ar fi traumatizat-o pe Ariana. Se oferise să copieze scrisorile pentru Ariana, dacă le voia, înainte să le predea CIA-ului la întâlnire. Ariana clătinase din cap. Totul se sfârșise pentru ea. Nu mai voia să le vadă vreodată și să revină la programul de terapie cu Yael.

Urmăriră un film împreună în camera de zi a apartamentului și merseră devreme la culcare. Lili dormi în pat cu Ariana, iar Stanley se întinse pe canapeaua din camera de zi. Era aproape la fel de mare ca un om adult. Marshall râse când îl lăsă acolo, sforăind.

– Și lui îi place să călătorească cu tine, spuse el.

Ariana rămase întinsă în pat multă vreme, frământându-se în legătură cu ce avea să se întâmple a doua zi și întrebându-se dacă cei de la CIA primiseră vreo veste. Poate se întâmplase un miracol, și fratele lui Jorge fusese găsit. Atunci ar fi fost liberă. Era hazardat să spere totuși la asta. Sam Adams îi sunase când ajunseseră la hotel și spusese că urma să se întâlnească a doua zi, conform programării făcute, la ora nouă și jumătate dimineața, la biroul CIA din McLean, Virginia, la câțiva kilometri de Washington. Ariana se trezi la șase.

Comandă cafea și rămase în camera de zi să citească în liniște ziarul *Washington Post*. Ambii câini stătură lângă ea până când Marshall ieși din cameră, îmbrăcat în blugi, gata să-i scoată la plimbare.

Ariana îi mulțumi. Serviră micul dejun când Marshall se întoarse, o oră mai târziu, și se îmbrăcară amândoi. Lăsară câinii la hotel, cu un semn de „Nu deranjați" agățat de clanța apartamentului, ca să nu fugă în cazul în care vreo cameristă deschidea întâmplător ușa. La nouă și un sfert urcară într-o mașină a CIA-ului care îi aștepta în fața hotelului. Ariana purta o fustă neagră și un pulover pe care îl cumpărase de la Harrods pentru întâlnire. Marshall purta un costum pe care agentul lui Mac i-l adusese de la Paris. Aveau o înfățișare decentă și respectabilă, iar Ariana era neliniștită când intrară în clădire.

Sam Adams le ieși în întâmpinare și dădu mâna cu Marshall. O îmbrățișă pe Ariana ca să o liniștească și, câteva minute mai târziu, cei șase agenți care se ocupau de cazul lor intrară în încăpere. Situația nu se schimbase. Le explicară că Muñoz nu fusese găsit. Era

liber pe undeva, probabil în America de Sud, dar putea fi oriunde. Credeau că nu era exclus ca Muñoz să pună pe seama Arianei şi a informaţiilor pe care credea că femeia le deţine pierderea funcţiei din guvern şi, cu siguranţă, moartea fratelui. Iar acum ştiau că era un om răzbunător, la fel cum fusese şi Jorge. Sam Adams bănuia că Luis era mai deştept decât fratele lui, cu relaţii mult mai bune, care îşi jucase jocul cu succes timp de ani de zile, ceea ce însemna că era mai inteligent.

– Avem motive serioase de îngrijorare, spuse unul dintre agenţii lui Sam, aşezat şi el la masa rotundă.

Mai mulţi agenţi se întâlniseră cu o zi înainte ca să configureze un plan, cu care Sam fusese de acord. Marshall ascultă fără să spună nimic. Avea impresia că ştia deja ce avea să urmeze, dar spera că se înşela.

– Sunteţi în real pericol, domnişoară Gregory. Până se schimbă ceva – adică până îl găsim pe Luis Muñoz ca să îl băgăm în spatele gratiilor sau să-l asasinăm –, nu vă putem oferi protecţia de care aveţi nevoie. Aţi văzut ce era să se întâmple la Paris. Se va întâmpla din nou. În clipa în care vă găsesc din nou, vor încerca încă o dată, iar de data asta nu vă vor mai răpi pentru răscumpărare, ci ca să se răzbune. Sau vă vor ţine în viaţă suficient cât să le transferaţi toată averea dumneavoastră pentru a le finanţa cauza, iar apoi vă vor ucide. Riscaţi mult mai mult decât înainte. O răpire obişnuită nici nu se compară cu situaţia asta. Şi încă nu ştim cu cine s-a aliat Muñoz, care oficiali din guvern sunt de partea lui şi cine îi îndeplineşte ordinele. Cei patru din Paris fuseseră doar nişte delincvenţi de rând, recrutaţi din mai multe ţări sud-americane, dintre mercenari, rebeli şi asasini plătiţi. Aveţi de-a face cu nişte indivizi diabolici, spuse agentul, iar Ariana păli.

– Bun, şi ce-ar trebui să fac? Să mă ascund pentru tot restul vieţii? Cum aş putea să fac asta?

Nu voia să se ascundă; ar fi preferat să moară, se gândi ea, ascultându-i. Iar pe Marshall îl îngrijora expresia disperată de pe chipul ei, dar îi înţelegea sentimentele, mai ales că era atât de tânără. Viaţa ei tocmai reîncepuse, dar CIA-ul voia să o transforme într-o închisoare.

– Nu e nevoie să te ascunzi pentru tot restul vieții, îi explică blând Sam, dar poate pentru o vreme. Câțiva ani. Vrem să-ți facem viața cât mai comodă, Ariana. Știu că e greu. Te-am adus aici ca să-ți oferim un loc în programul de protecție a martorilor, la un nivel de elită, cu maximum de securitate, într-un fel în care să-ți fie și ție comod, atât timp cât ești în siguranță. Vom lucra împreună ca să facem toate aranjamentele necesare.

– Adică să mă mut în Montana și să mă prefac că sunt altcineva? spuse îngrozită Ariana.

Bărbații de la masă încuviințară. Ochii Arianei se umplură de lacrimi.

– Și ce să fac acolo? Aș fi singură.

Părea o soartă mai cruntă decât moartea, nu doar din cauza locului, ci și din cauza modului de viață. Ascunsă, folosind un nume fals, printre străini care nu știau nici adevărul, nici cine era ea de fapt. Ar fi trebuit să trăiască o minciună, și asta pentru cât timp?

– Te putem ajuta să-ți angajezi niște bodyguarzi și putem să trimitem niște agenți să te supravegheze până te obișnuiești, dar sperăm că nu vei avea nevoie de ei acolo. Ne-ar plăcea să te știm în siguranță până se schimbă ceva aici sau în Argentina, cu Muñoz. Bineînțeles, vom continua să-l căutăm pe Muñoz. S-ar putea să nu ne ia chiar așa de mult timp.

Sam încerca să o încurajeze pe Ariana, dar lacrimile i se rostogoleau pe obraji. Marshall își dorea s-o poată alina cumva, dar nu putea spune nimic în timpul întâlnirii și știa că ceilalți agenți aveau dreptate. Și el ar fi preferat un asemenea plan pentru ea. Era prea periculos să iasă înapoi în lume deocamdată și era posibil ca asta să nu se schimbe multă vreme.

– Dacă nu vreau să merg? spuse încăpățânată Ariana; brusc, arăta și se purta ca o femeie de vârsta ei.

– Ți-ai asuma un risc enorm zi de zi. La fel cum s-a întâmplat și în Paris. Te putem ajuta să alegi un oraș anume – avem o listă de orașe pe care le preferăm. Sunt comunități rurale în state cu un grad scăzut de delincvență, unde n-ai atrage prea mult atenția. Evident, iese din discuție un oraș ca Washington sau New York.

Ariana nu greşise când pomenise de Montana. Wyoming era unul dintre statele favorite pentru cei care se ocupau de programul de protecţie a martorilor.

– Considerăm sincer că este cea mai înţeleaptă alegere, cel puţin pentru moment. În mod normal, programul de protecţie al martorilor e destinat doar celor care urmează să depună mărturie într-un proces şi au nevoie de protecţie până atunci. Cazul tău este puţin diferit, fiindcă eşti o potenţială victimă a unor persoane care te-au răpit deja o dată, iar noi vrem să te protejăm. E posibil să se ajungă la un moment dat la un proces în care să fie nevoie şi de mărturia ta. Dar deocamdată nu ne interesează decât siguranţa ta.

Apoi, Sam le explică faptul că, înainte să-i facă acea propunere, îndepliniseră deja toate procedurile legale pentru ca Ariana să fie mutată imediat. În timpul şederii ei la Londra, obţinuseră aprobarea Ministerului Justiţiei al Statelor Unite, prin Biroul de Operaţiuni Aplicative, care aprobase admiterea Arianei şi a lui Marshall în program. Biroul Avocatului General al Statelor Unite aprobase de asemenea cele două cereri, conform procedurilor obişnuite. Sam solicitase tuturor agenţiilor implicate grăbirea procesului, pentru ca Marshall şi Ariana să se poată muta rapid. Ariana fusese şocată să audă că cererea ei de înscriere în programul de protecţie a martorilor fusese deja formulată şi aprobată. Asta o făcea să se simtă că se afla în faţa faptului împlinit, ceea ce o deranja încă şi mai mult.

Ariana nu avea pe nimeni care să o sfătuiască sau să-i spună ce să facă. Era pe cont propriu: încă un dezavantaj. Era prea tânără să ia o asemenea decizie care avea să-i afecteze tot restul vieţii, sau chiar supravieţuirea.

– Ce-ar fi să te gândeşti la asta o zi sau două? Ştim că e o decizie importantă şi ai multe lucruri la care să te gândeşti. Îţi putem da o listă cu oraşe la care ne-am gândit. Vom face tot posibilul să ne asigurăm că te vei simţi bine. Vă putem ajuta pe amândoi să vă găsiţi de lucru, avem case pregătite şi o alocaţie de 60 000 de dolari pe an. Ne ocupăm noi de toate documentele şi putem angaja şi un psiholog, dacă e nevoie.

Ariana simţea că totul se învârte cu ea în timp ce îl asculta. Era într-o situaţie foarte deosebită, fiindcă moştenise foarte mulţi bani

de la tatăl ei. Își putea permite o viață foarte comodă oriunde, mai mult decât mulți alții. Încuviință și, când ieși din birou, avea o expresie șocată. Se simțea copleșită.

Marshall îi dăduse jurnalele și scrisorile lui Sam într-un plic de carton înainte să înceapă întâlnirea. Acum, Sam se întoarse spre Marshall, înainte să plece.

– Și de tine ne pasă la fel de mult, Everett. Ești o țintă pentru ei. Dacă cei patru agenți care te-au văzut în Paris te-au fotografiat, vor încerca să-ți facă rău și ție. Vrem să te înscrii în programul de protecție a martorilor. Împreună cu domnișoara Gregory, după ce își alege un oraș, sau de unul singur. Decizia vă aparține.

Sam le înmână două liste cu orașele și statele unde era indicat să se stabilească pentru a fi protejați cel mai bine.

– Vrei să mă ascund și eu? îl întrebă surprins Marshall.

Sam Adams încuviință din cap.

– Ai la fel de multe motive să intri în programul de protecție a martorilor ca și Ariana. Poate chiar mai multe, având în vedere cu ce te-ai ocupat înainte și faptul că ai fost văzut alături de ea, spuse serios Sam.

Îi conduse pe Marshall și pe Ariana până la biroul lui, unde mai discutară despre respectiva propunere câteva minute. Ariana făcea sforțări să nu izbucnească în plâns, iar Marshall arăta abătut.

– Mă simt de parcă vreți să mă trimiteți la închisoare sau în Siberia, îi spuse Ariana lui Sam după ce ieșiră din birou.

– Vreau să-ți salvez viața, spuse sumbru Sam. Știi cât de greu ne-a fost să te salvăm din tabăra lui Jorge? Nu vrem să te pierdem acum.

Sam știa că viața Arianei era într-un real pericol. Și Marshall era de acord.

Coborâră scările. O mașină îi aștepta în fața clădirii. Pe Ariana o podidiră lacrimile în clipa în care ieși pe ușă și nu se opri până nu ajunseră la hotel. Marshall detesta să o vadă atât de deznădăjduită; informațiile primite o copleșiseră. Când ajunseră înapoi în apartamentul lor, o îmbrățișă, iar Ariana continuă să plângă la pieptul lui.

– Știu că sună îngrozitor. Dar n-o să fie așa de rău. Și n-o să fie pentru totdeauna. Cei ca mine sunt întotdeauna mai deștepți decât

indivizi ca Muñoz. Trebuie să le dai suficient timp cât să-şi facă treaba. Iar acum şi eu sunt în aceeaşi situaţie ca tine. Vor să mă ascund şi eu. Sau să mă trimită în Siberia, cum spuneai.

Dar Marshall nu arăta la fel de supărat, doar surprins. Era obişnuit să călătorească în ţări periculoase, în condiţii precare, şi să rămână acolo multă vreme.

– Îmi pare rău, spuse cu tristeţe în glas Ariana. Marshall îi întinse un şervetel. Ariana îşi suflă nasul. Totul e din vina mea, se plânse ea.

– Nu-i adevărat. Cu asta m-am ocupat întotdeauna. Ştii de câte ori au încercat să mă omoare indivizi de genul ăsta? Când am plecat din Columbia, cineva le spusese traficanţilor de droguri cine eram de fapt, continuă Marshall; era pentru prima oară când vorbea despre el însuşi. A trebuit să fug rapid. N-am avut la dispoziţie decât câteva minute ca să iau o decizie. Eram îndrăgostit de o femeie, care era însărcinată cu copilul nostru. Fratele ei era traficantul de droguri în a cărui operaţiune mă infiltrasem cu trei ani înainte. A ucis-o pe ea şi pe copilul nostru în ziua în care am plecat. Indivizii ăştia nu joacă pe mize mici. Sam are dreptate. Muñoz te va ucide dacă are ocazia, aşa că ar fi bine să nu-i dăm ocazia. Ai o viaţă lungă înainte, iar asta nu va dura pentru totdeauna.

Marshall încerca să facă situaţia să pară cât mai inofensivă, doar o mică pauză în viaţa ei.

– Dar ar putea fi vorba de ani de zile, spuse Ariana, apoi îşi suflă din nou nasul, fiindcă nu se putea opri din plâns gândindu-se la ce o aştepta. Şi tu vei merge în acelaşi loc? Marshall devenise singurul ei prieten. Gândul de a „dispărea" de una singură o speria. Cel puţin, dacă venea şi Marshall cu ea, ar fi avut pe cineva cunoscut alături şi s-ar fi simţit în siguranţă alături de el. În plus, fusese mişcată de povestea lui Marshall despre soţie şi copil. Îmi pare rău că a trebuit să treci prin aşa ceva. De ce sunt oamenii ăştia aşa de răi?

– Pentru că aşa sunt. Nu au valori morale sau conştiinţă. Au idealuri malefice şi nu se gândesc decât la bani, la putere sau la amândouă. Sunt corupţi până-n măduva oaselor. Presupun că unii oameni se nasc aşa, pur şi simplu.

Marshall văzuse multe în timpul anilor petrecuţi la DEA. I se citea asta în ochi.

Marshall îi întinse un pahar cu apă și se așezară ca să citească lista cu orașe împreună. Wyoming era primul stat de pe listă, urmat de Washington, Alaska, Dakota de Nord și de Sud, Montana, Oklahoma, Arkansas și New Mexico. Multe dintre ele erau state în regiuni rurale, cu o densitate mică a populației. Ariana nu era interesată de nici unul dintre ele. Izbucni din nou în plâns. Apoi se gândi la Wyoming.

– Când eram mică, voiam să trăiesc la o fermă. Mi-a trecut după zece minute, zâmbi ea printre lacrimi. Călăream mult când eram mică. Am putea cumpăra o fermă de cai.

Nu-și dorea cu adevărat asta, dar cel puțin era o alternativă care nu suna atât de rău. Cel puțin ar fi avut ceva de făcut, dacă își cumpărau cai și puteau să-i călărească.

– Dacă alegem ceva lângă un centru universitar, pot veni cu tine și pot preda, dacă am voie, îi sugeră Marshall cu o privire gânditoare. Nu cred că te-aș putea ajuta prea mult la fermă, zâmbi el trist, arătând spre brațul paralizat.

– Am avut un instructor de echitație cu un singur braț odată, îi zâmbi Ariana. A fost cel mai bun profesor pe care l-am avut vreodată, spuse ea, părând sinceră.

– Îți las ție caii, oricum, spuse din nou Marshall, dar era dispus să plece cu ea.

Asta o liniști întru câtva pe Ariana, dar încă mai avea nevoie de timp ca să ia o hotărâre. Ieșiră să se plimbe în parcul Rock Creek, escortați de patru agenți, și vorbiră din nou despre planul lor. Wyoming era cu siguranță statul pe care amândoi îl preferau de departe. Ideea de a cumpăra o fermă de cai începea să i se pară interesantă Arianei, atât timp cât era vorba doar de un an sau doi, sau chiar mai puțin, dacă reușeau să-l prindă pe Luis. Marshall aproape o convinsese că așa avea să se întâmple și spera să nu se înșele. Era de asemenea posibil ca Muñoz să se dea la fund mulți ani sau pentru totdeauna, iar asta ar fi însemnat că Ariana trebuia să rămână în Wyoming pe termen nelimitat.

– Ce fel de cursuri vrei să predai?

– Relații internaționale. Vreau să mă concentrez pe țările sud-americane. Aș putea preda spaniolă, dacă n-am nici o altă opțiune. Dar prefer relațiile internaționale. Sau amândouă.

Marshall era gata să înceapă din nou să lucreze și îi plăcea ideea de a trăi într-un loc izolat, alături de Ariana. Nici el nu voia să se înscrie singur în programul de protecție a martorilor. Era o persoană independentă, solitară, dar tot i se părea o alternativă prea dezolantă să se mute de unul singur undeva, unde nu cunoștea pe nimeni și având o nouă identitate. Făcuse același lucru când lucrase sub acoperire, schimbându-și identitățile una după alta, dar misiunile erau mult mai interesante decât ceea ce se întâmpla acum. Fusese activ, trăind mereu la limită. De data asta avea în față o sarcină mult mai plictisitoare, într-un loc mult mai comod decât cele în care era obișnuit să trăiască. Dar era mai puțin probabil să fie la fel de ocupat ca înainte, deși îi lipsea asta. Îi povesti Arianei despre tabăra lui Raul din junglă, iar Ariana îl întrebă de Paloma. Marshall vorbi despre ea câteva minute, apoi schimbă subiectul. Ariana văzu că amintirea Palomei era încă la fel de dureroasă cum era și cea a lui Jorge pentru ea.

A doua zi dimineață, îl sunară pe Sam și îl chemară la hotel. Marshall vorbi în numele amândurora și spuse că erau de acord să se înscrie în programul de protecție a martorilor și că se gândeau la Wyoming, dar voiau să știe ce le recomanda CIA-ul. Adăugă faptul că voiau să locuiască în apropierea unui centru universitar, iar Ariana intenționa să cumpere o fermă de cai din fondurile proprii. Propusese chiar să îi cheme pe copiii sărmani să călărească și să le dea lecții, deși Marshall îi spuse că nu știa câți copii săraci erau în Wyoming, departe de centrele urbane. Dar ideea le surâdea oricum. Iar Sam îi luă prin surprindere, spunându-le:

– De fapt, avem o fermă destul de mare în Wyoming, pe care am mai folosit-o și cu alte ocazii. Momentan, nu locuiește nimeni acolo. Probabil că are nevoie de câteva lucrări de renovare. Are o casă principală măricică, suficientă pentru o familie. Ultimul nostru martor care a locuit acolo avea patru copii. Are și o casă pentru un supraveghetor, și alte câteva clădiri mai mici pentru muncitori. Cred că e ceva de muncă la început. Plătim noi, bineînțeles. E și un centru

universitar în apropiere. Nu e Harvard, dar e totuși o școală respectabilă. Pare să fie locul potrivit pentru amândoi.

Sam părea extrem de ușurat, dar Ariana era încă precaută.

– Cum voi putea avea acces la banii mei?

Era o problemă pe care majoritatea martorilor din programul de protecție nu o aveau, dar Ariana avea o întreagă avere. Din fericire, CIA-ul se gândise și la asta.

– Poți primi bani într-unul din conturile noastre. Ne ocupăm noi de tot, așa că nu-ți poate lua nimeni urma. O să folosim numele fals pe care ți-l alegi în cadrul programului, bineînțeles. Așa că nu e cazul să-ți faci probleme legate de bani. Apropo, amândoi trebuie să vă alegeți nume false, le reaminti el.

– Pot să fac orice doresc în casă? întrebă Ariana.

– Da, în limite rezonabile, zâmbi Sam. Dacă vopsești totul în roz cu dungi mov, se poate ca următorului martor care vine să locuiască acolo să nu-i prea convină. Dar presupun că putem vorbi despre asta mai târziu.

Sam voia ca Ariana să fie fericită, sau cel puțin pe cât de fericită se putea, în circumstanțele respective. Arianei îi plăcea ceea ce tocmai auzise, fiindcă asta însemna că nu trebuia să locuiască în Wyoming pentru totdeauna. Poate că nu era o idee rea, dacă era vorba doar de un an sau doi. Cel puțin Marshall fusese de acord să vină cu ea. Ar fi fost mult mai greu să înfrunte totul de una singură. Nu-l cunoștea prea bine pe Marshall, dar ajunsese să aibă încredere în el în săptămânile care trecuseră de când se cunoscuseră. Marshall îi demonstrase deja că îi voia doar binele.

– Când trebuie să plecăm? îl întrebă Ariana pe Sam, cu o privire speriată.

– În curând, răspunse Sam pe un ton serios.

– Adică mâine?

Ariana intrase deja în panică. Era marți.

– Vineri, să zicem. Sau poate chiar mai devreme. Vrem să dispăreți amândoi cât mai curând. Poate sunteți deja căutați aici sau poate vă vede cineva. Lumea e foarte mică și nu știm unde se ascunde Muñoz. Din cauza lui, suntem într-o stare de alertă permanentă.

Ar putea fi chiar aici, folosind un paşaport fals şi un nume fals. Vreau să plecaţi cât de repede se poate.

Marshall apobă din cap.

– Putem lua şi câinii? întrebă Ariana, îngrijorată.

– Bineînţeles. Şi vreau să vă gândiţi la noile voastre identităţi şi poveşti. De unde veniţi, de ce vă mutaţi acolo, cu ce v-aţi ocupat înainte. Când şi unde aţi fost la şcoală. Vă puteţi împrieteni cu vecinii voştri, dar aveţi mare grijă ce spuneţi. Marshall te poate învăţa ce să faci.

Sam îi zâmbi, ştiind că Marshall era un expert când venea vorba de a-şi asuma o nouă identitate. Era maestru în a confecţiona poveşti. Viaţa lui depinsese de asta şase ani. Învăţase să devină efectiv persoana care pretindea a fi.

Agenţii care se ocupau de programul de protecţie a martorilor veniră să le arate fotografii cu noua lor casă în aceeaşi după-amiază. Ferma era destul de mare, dar nu era într-o condiţie prea bună. Ariana se hotărî să o revopsească imediat pe spezele ei şi să construiască noi garduri. Mobila era foarte veche – Ariana voia să o schimbe complet. Casa pe care Marshall şi-o alesese era destul de mare şi fusese decorată pentru supraveghetor când ferma era încă folosită, înainte de a o achiziţiona guvernul. Marshall spuse că era destul pentru el, fiindcă nu avea nevoie de nimic ieşit din comun şi nu-i păsa de decor. Trăise într-o colibă trei ani, în Columbia, iar în Ecuador dormise într-un simplu cort. Era o îmbunătăţire considerabilă a stilului de viaţă.

– Deci, mergeţi ca... prieteni? întrebă politicos agentul. Soţ şi soţie? Frate şi soră? Angajat şi angajator?

Marshall şi Ariana nu se gândiseră la asta. Ariana vorbi în numele amândurora:

– Ca prieteni. Marshall vine cu mine să mă ajute să pun ferma pe picioare. Soţia lui a murit. Iar eu tocmai mi-am pierdut tatăl.

Într-un fel, era adevărat. Li s-ar fi părut prea ciudat să se dea drept frate şi soră, iar Marshall nu era angajatul Arianei. Le era mult mai comod să fie pe picior de egalitate, prieteni. În plus, era mai uşor să nu se depărteze foarte mult de adevăr.

Marshall plănuia să aplice pentru un post de profesor la facultate odată ce ajungeau acolo. CIA-ul se oferi să-l ajute să găsească un post vacant și să-i ofere referințele de care avea nevoie. Totul făcea parte din procedura standard. Li se spuse să-și aleagă noi nume și li se sugeră să-și păstreze prenumele, sau cel puțin inițialele. Marshall voia să folosească numele de fată al mamei, Johnson. Ariana alese „Robert", după tatăl ei. Cu noile lor nume trebuiau să obțină carduri de credit, carduri de debit, pașapoarte, permise de conducere, conturi bancare și o mulțime de alte documente – totul, până la sfârșitul săptămânii. Guvernul urma să se ocupe de toate acestea, desigur.

Ariana se trânti pe pat în acea seară, simțindu-se epuizată. Marshall telefonă la Casa Albă după ce Ariana merse la culcare. Voia să se întâlnească cu familia Armstrong înainte ca el și Ariana să plece spre Wyoming. Trecuse prea mult timp de când îi văzuse ultima oară pe Brad și Amelia. Melissa era bucuroasă să-i audă vocea, fiindcă îi era datoare pe viață. Iar Marshall își dorea să o vadă și pe tiza lui. Președintele era plecat la Tel Aviv, într-o vizită de stat, iar copiii erau acasă. Melissa îl invită în vizită joi, după școală, iar Marshall fu de acord.

Ariana luă patru agente cu ea și merse la cumpărături în ziua următoare. Cumpără tot ce credea că îi trebuia în Wyoming. Marshall făcu același lucru, dar luă cu el doar un singur agent și cumpără mult mai puține lucruri. Cumpără valize pentru amândoi și trebui să comande mai multe când se întoarse la hotel; nu se așteptase ca Ariana să cumpere atâtea haine „pentru orice eventualitate". Ariana părea ușor stânjenită în privința cumpărăturilor, dar Marshall râse. Nu mai trăise niciodată cu o femeie, în afară de Paloma, iar modul de viață al Arianei era complet nou pentru el.

În ziua următoare, Marshall o invită pe Ariana să viziteze Casa Albă alături de el. Ariana fu surprinsă și mișcată de invitație. Făcuse cunoștință cu Phillip Armstrong și cu soția lui cu altă ocazie și mersese la balul de învestitură a președintelui, însoțindu-l pe tatăl

ei, fiindcă Robert Gregory îl susținuse fervent pe președinte. Phillip Armstrong venise la înmormântarea tatălui ei, dar Ariana rămase surprinsă de relația caldă și plină de afecțiune dintre Marshall, prima-doamnă și copiii lor. Amelia îi povesti Arianei cum Marshall îi salvase viața și îi spuse lui Marshall cu ce se mai ocupase între timp, iar Brad începu să se joace cu un elicopter cu telecomandă, fiind la un pas să-i lovească. Amândoi ținură bebelușul în brațe, fiind profund emoționați. Marshall și Ariana petrecură două ore extrem de plăcute în compania familiei prezidențiale, ceea ce era o ușurare după tensiunea în care trăiseră de când Ariana fusese în pericol de a fi răpită în Paris.

– O să plec pentru o vreme, le spuse Marshall copiilor înainte de a se despărți.

Mama lor ridică o sprânceană, îngrijorată pentru el. Copiii întrebaseră deja dacă Ariana era noua iubită a lui Marshall, dar acesta răspunsese că erau doar prieteni. Amelia răsuflă ușurată, dar se întristă când Marshall îi spuse că trebuia să plece.

– Vei lucra iar sub acoperire? îl întrebă ea, privindu-l cu ochii ei mari și albaștri, care îi câștigaseră inima din prima clipă de când o văzuse.

– Într-un fel.

– Credeam că nu mai poți să faci asta.

– De data asta, e o excepție, dar n-o să pățesc nimic. O să merg într-un loc foarte sigur, chiar aici, în Statele Unite. O să vin înapoi în vizită imediat ce pot.

Marshall nu vedea de ce nu l-ar fi vizitat totuși pe președinte, chiar și sub o nouă identitate. Și, oricum, poate că totul avea să se termine în curând.

Melissa le spuse în șoaptă să aibă grijă de el când plecă, după ce Marshall îi îmbrățișă pe amândoi copiii, și îi mulțumi călduros Arianei pentru vizită. Secretara Melissei îi reamintise cine era Ariana și ce i se întâmplase, iar Melissa se întrebă dacă nu cumva Marshall era bodyguardul Arianei. În orice caz, Ariana i se păruse o femeie foarte drăguță și își amintea că o mai întâlnise.

În mașină, pe drumul de întoarcere spre hotel, Ariana nu mai contenea cu laudele la adresa copiilor. Fusese încântată să constate

cât de drăguț se purta Marshall cu ei și cât de mult îl iubeau aceștia. Era evident. Copiii președintelui aveau un loc special în inima lui Marshall pentru totdeauna, iar Ariana înțelese asta. Părea genul de bărbat care ar fi fost un tată bun, dacă viața lui ar fi mers într-o altă direcție. Amândoi pierduseră copiii pe care îi avuseseră cu persoanele iubite, în circumstanțe șocante, care îi traumatizaseră. Fusese mâna destinului.

Iar când se întoarseră la hotel, îi găsiră pe Stanley și Lili dormind împreună. Lili se cuibărise între labele din față ale lui Stanley, cu nasul lipit de pieptul imens al ogarului, iar Stanley își odihnea nasul enorm pe capul ei, în timp ce Lili sforăia încet. Stanley era suficient de mare cât s-o poată devora pe Lili dintr-o înghițitură, dar, din fericire, nu era tentat absolut deloc să facă asta. Când se plictisi de ea, o împinse cu labele și merse să se întindă altundeva.

A doua zi, după vizita lor la Casa Albă, era ziua stabilită pentru plecare. Ariana ieși din dormitorul ei purtând blugi, o cămașă roz în carouri și un pulover roz, pantofi fără toc; nu avea nici un fel de machiaj. Părul ei lung și blond era prins la spate într-o coadă și nu-i dădeai mai mult de șaisprezece ani. O culcă pe Lili în geantă. Toate celelalte bagaje erau pregătite. Își primiseră toate documentele de identitate cu o seară înainte, inclusiv telefoane mobile și computere pe noile lor nume; tot ce era legat de vechile lor nume fusese înlocuit. Un judecător federal le aprobase noile nume de familie și toate datele despre schimbare fuseseră secretizate. Ministerul Justiției se ocupase de toate aceste lucruri, prin OEO. Ambii proprietari ai apartamentelor din Paris fuseseră notificați că Marshall și Ariana nu mai aveau de gând să se întoarcă.

Marshall mai trecuse prin asta și cu alte ocazii, însă de data acesta lucrurile erau puțin diferite. Pentru Ariana, totul era nou. Rămase tăcută tot drumul până la aeroport și se vedea că e posomorâtă. Zburau cu un avion privat până în Wyoming, însoțiți de patru agenți de-ai CIA-ului. Aveau documente din care reieșea că își cumpăraseră ferma contra unei sume modeste, în caz că se interesa cineva. Iar Ariana privi pe geam tot drumul fără să scoată o vorbă. Îl sunase pe Yael în Paris în aceeași dimineață, ca să-i spună ce se întâmplase, iar Yael o îndemnase să-l sune dacă avea nevoie de el. Acum se

simţea ciudat, plecând cu Marshall spre un loc despre care nu ştia mai nimic.

Zborul până în Casper, Wyoming, dură patru ore, iar Ariana nu dormi, nu mâncă şi nu spuse nimic. Rămase privind în gol pe geam. Marshall îşi făcea griji pentru ea. Ariana trecuse deja printr-o traumă şi nu voia să-i reînvie acele amintiri dureroase. Părea că fantomele trecutului o bântuiau din nou. CIA-ul reiterase ideea de a le pune la dispoziţie un terapeut, ca să le uşureze procesul de adaptare, însă Ariana refuzase. Prefera să vorbească cu Yael.

Marshall era obişnuit să aibă o nouă identitate şi să lucreze în ţări mai puţin sigure decât Statele Unite, aşa că nu era supărat, doar precaut, înainte să se instaleze şi să înceapă să se obişnuiască cu viaţa alături de o femeie pe care nici măcar n-o cunoştea prea bine. Ariana renunţase încă o dată la viaţa care îi era familiară. Marshall nu ştia ce i-ar fi putut spune, aşa că o lăsă cufundată în propriile gânduri şi vorbi cu agenţii în schimb. Îl sunase pe Mac ca să-şi ia la revedere cu o noapte înainte şi îi dăduse informaţii vagi în legătură cu ce urma să se întâmple, dar nu-i preciză unde urma să se mute.

– Mă gândeam eu că vor s-o pună la adăpost o vreme. Altceva nu prea au ce să facă. Ei bine, ai grijă de tine, băiete. Sper că e un loc fain. Doar nu poate fi mai rău decât cele prin care ai mai fost. Mă mir că ai trecut prin atâtea doar ca să-ţi faci lipeala cu o femeie, totuşi, glumi el. Vezi s-o pui să-ţi facă curat. Trebuie să înveţe.

– Probabil că o să mă pună ea pe mine să-i fac curat, râse şi Marshall.

Când avionul ateriză, Ariana observă câteva case şi mai multe ferme, dar nu părea să fie un loc prea populat. Se simţea de parcă tocmai aterizaseră pe Lună.

– Eşti bine? o întrebă încet Marshall.

Ariana îl privi şi încuviinţă din cap. Nu părea însă prea convinsă. Brusc, totul devenise foarte real. Îi era dor de Paris, de Buenos Aires, de New York şi chiar de bucătăria dezordonată şi comodă a lui Geoff MacDonald din Londra. Voia să fie oriunde altundeva. Începu să plângă în tăcere şi coborî din avion în urma lui Marshall şi a celor patru agenţi.

Capitolul 15

Drumul de la micul aeroport până la ferma deținută de programul de protecție a martorilor la marginea orașului Casper dură o jumătate de oră - o mașină așteptase să-i preia împreună cu câinii și cu bagajele lor. Poarta proprietății era ruginită și avea nevoie de un strat proaspăt de vopsea. Aveau o cutie poștală din lemn și li se spuse că numele lor figura și pe o căsuță poștală. Amândoi știau că facultatea din Casper, unde Marshall spera să obțină un post de profesor, era la patruzeci de minute distanță, o navetă rezonabilă pentru el.

Odată ce trecură de poartă, merseră cu mașina pe o alee lungă, trecură de casa supraveghetorului și de câteva clădiri mai mici pentru echipamente și provizii. În stânga văzură un grajd destul de mare, unde Ariana voia să țină caii pe care plănuia să-i cumpere. Apoi zăriră casa principală, care avea o verandă și un gărduleț și era înconjurată de arbori bătrâni. În depărtare se vedea și muntele Casper – era cald afară și adia un vânt ușor. Unul dintre agenți urcă scările de la intrare cu un set de chei în mână și descuie ușa. În fața casei erau parcate o camionetă și un sedan mic. Marshall și Ariana schimbară o privire. Ariana părea îngrijorată. Îl urmară pe agent înăuntru. Nu mai era nici o casă prin preajmă, pe o distanță de kilometri întregi. Zona era frumoasă, dar Ariana avea impresia că ajunsese în mijlocul pustietății. Nu mai trăise niciodată într-o regiune atât de rustică. Totul îi era necunoscut. Îi era dor de

metropolele pe care le știa de-o viață. Nici măcar mănăstirea nu fusese atât de liniștită și izolată.

Agentul aprinse luminile, iar restul grupului intră în casă. Marshall și Ariana priviră în jur. Aveau o cameră de zi, un salon, un șemineu, o bucătărie mare și spațioasă și o scară lată care ducea la cele patru dormitoare de la etaj. Mobila era simplă, nepersonalizată și sărăcăcioasă, ca de motel, iar pereții erau goi. Casa nu era nici primitoare, nici comodă. Arianei i se făcu imediat dor de apartamentul ei fermecător din Paris. Fosta secretară a tatălui ei, Sheila, urma să meargă la Paris ca să trimită toate lucrurile Arianei la apartamentul tatălui ei din New York. Sheila știa în mare situația Arianei, dar nu știa unde urma să fie trimisă sau sub ce nume, iar Arianei i se spusese că nu o putea contacta, în caz că oamenii lui Luis reușeau să afle unde e urmărindu-i telefonul. Toate mesajele pentru Sheila trebuiau să treacă întâi pe la birourile CIA sau ale programului de protecție a martorilor. Sheilei îi părea extrem de rău pentru tot ce i se întâmplase Arianei. Își făcea griji că nu aveau să se mai întâlnească vreodată. Ariana cercetă casa sărăcăcioasă, iar apoi îl privi pe Marshall cu ochi triști.

– Bun-venit acasă! îi spuse încet Marshall, dorindu-și să o fi adus într-un loc mai drăguț.

Locul era foarte dezolant, într-adevăr. Era nevoie de eforturi susținute ca să îl transforme într-unul cald și primitor.

Agenții le lăsaseră de mâncare în frigider, doar alimente de bază: lapte, ouă, unt, pâine, varză, iaurt, șuncă și curcan vidat, banane, cereale pentru micul dejun, cafea instant și zahăr. Era suficient cât să-și încropească ceva de mâncare în ziua în care soseau și în dimineața următoare. Pe bufet aveau o listă cu magazinele locale, care erau la peste zece kilometri depărtare. Ariana se plimbă prin toată casa cu o expresie deznădăjduită. O jumătate de oră mai târziu, agenții plecară, iar ea și Marshall rămaseră singuri.

– Putem anima casa cu niște vopsea și ceva mobilă nouă, spuse Marshall, încercând să o încurajeze.

Vedea că Ariana era foarte nefericită. Luis Muñoz îi furase toată viața, la fel cum făcuse și fratele ei, cu doi ani în urmă.

Ariana se așeză la masa din bucătărie, iar Marshall pregăti cafea pentru amândoi. Sperase, de dragul ei, că aveau să ajungă într-un loc mai drăguț decât ferma respectivă. Terenul era frumos, iar zona era superbă, dar era o schimbare brutală după Paris sau New York. Ariana trăi un veritabil șoc. Luă o gură de cafea dintr-o ceașcă urâtă, ciobită. Apoi își ridică privirea și îi zâmbi lui Marshall.

– Nu cred că aș fi în stare să supraviețuiesc aici dacă nu te-aș avea cu mine, îi spuse ea sincer.

Nu o deranja faptul că nu mai trăia în lux, dar izolarea o îngrozea și o deprima. Cu cât privea mai mult casa, cu atât mai respingătoare i se părea. Era greu să se imagineze trăind acolo câțiva ani sau pentru totdeauna. Era o casă atât de lipsită de personalitate, că se simțea ca și când ar fi trăit viața altcuiva, nu a ei înseși.

– Ba da, ai putea supraviețui, îi reaminti Marshall. Ai trecut prin lucruri mult mai rele.

– Doamne, cât mă bucur că mi-am cumpărat niște haine decente înainte să venim aici, spuse ironic Ariana.

Marshall râse. Stanley și Lili alergau unul după altul afară, lătrând furios.

– Ei bine, câinilor le place.

Era singurul semn bun de până atunci, dar Marshall știa că lucrurile ar fi putut fi mult mai rele. Ariana ar fi putut fi răpită în Paris sau ar fi putut fi deja moartă.

– O să ne obișnuim noi, o încurajă el, deși casa îl deprima și pe el.

Într-un fel, o colibă din junglă i s-ar fi părut mai veselă decât o fermă dărăpănată și neprimitoare, cu pretenții de cămin. Nici unuia din ei nu i se părea a fi așa ceva.

– Cum naiba am ajuns aici? spuse încet Ariana.

Se ridică să se uite prin dulapuri. Aveau o droaie de farfurii foarte urâte și câteva pahare desperecheate. Aveau tacâmuri pentru șase persoane, care păreau să fi fost scoase direct de la gunoi. Furculițele și lingurile erau îndoite.

– Gata, spuse Ariana, întorcându-se spre el. M-am săturat. Urăsc vesela urâtă. Mergem în oraș să cumpărăm lucruri noi.

Spunând asta, Ariana începu să se simtă mai bine. Marshall îi zâmbi. Experiența de a trăi alături de o femeie și de a avea de-a face cu lucrurile femeiești era cu totul nouă pentru el.

Ariana fugi la etaj ca să scotocească printre cearșafuri și prosoape, constatând că erau la fel de urâte.

– Haide la cumpărături. Trebuie să găsim vreun magazin Target sau IKEA pe undeva. Poate reușim să găsim niște mobilă și ceva de pus pe pereți.

Ariana făcuse același lucru și la ambasada din Buenos Aires, deși atunci cumpărase antichități superbe și covoare de Aubusson, la o scară mult mai largă, cu rezultate spectaculoase. Dar era hotărâtă să accepte provocarea oribilei case, ceea ce Marshall credea că e un semn bun.

Lăsară câinii în casă și urcară în camionetă. Se opriră la casa supraveghetorului ca să vadă ce era înăuntru și descoperiră că era într-o stare la fel de jalnică, deși Arianei îi plăcea mai mult bucătărioara de acolo. În dormitorul principal găsiră un pat vechi, din lemn sculptat, care era superb, părând a fi artizanal.

– Și tu ai nevoie de niște decorațiuni, spuse Ariana.

Urcară înapoi în camionetă și porniră spre oraș. Ariana porni muzica și privi oftând pe geam. Marshall o compătimea. Se străduia să vadă jumătatea plină a paharului, dar totul părea atât de nedrept. Nici n-ar fi trebuit să fie în situația aceea, dacă lumea ar fi fost corectă.

Pe drum, trecuseră printr-un orășel. Găsiră o piață, o spălătorie, o uscătorie, o librărie, o stație de benzină și câteva alte magazine, dar nu se opriră să le cerceteze mai îndeaproape. Peste o jumătate de oră, ajunseră în Casper, un oraș plin de tineri și de viață, cu restaurante, baruri și cafenele, câteva galerii de artă și un magazin de antichități pe strada principală. Ariana se înveseli. Se opriră să mănânce ceva și să bea un cappuccino, apoi Ariana merse la cumpărături. Începu să caute lucruri pe care le puteau folosi pentru casă. Găsi două mese drăguțe și un birou la magazinul de antichități, un tablou uriaș la una dintre galeriile de artă și șase fotografii înrămate și în stare bună la cealaltă galerie. Apoi luară mașina până la Target, unde Ariana găsi așternuturi și prosoape pentru amândoi, cu modele și culori

drăguțe. Cumpără mese, scaune, diverse obiecte și decorațiuni viu colorate, apoi accesorii pentru bucătărie și un set de farfurii italienești în nuanțe de alb și albastru, pahare simple pentru vin și apă din sticlă albastră de Murano și tigăi simple din aluminiu, cu mâner din os. Nu cumpără nici un articol de lux, dar alese culori vii, drăguțe și de bun-gust. Marshall era impresionat, inclusiv de eficiența cu care Ariana strânse totul. Încărcară cumpărăturile în camionetă, și Ariana ceru ca mobila să le fie livrată în ziua următoare. Cumpărase chiar și câteva lucruri pentru casa lui. Totul, într-un timp foarte scurt. Marshall era uluit. Ariana spuse că mama ei fusese pasionată de activități legate de decorarea interiorului și învățase de la ea. Iar Ariana își folosi imediat noile carduri de credit.

– Văd că te pricepi, spuse Marshall plin de admirație. Eu aș fi avut nevoie de un an ca să cumpăr toate astea.

– E distractiv, spuse Ariana, fericită pentru prima oară de când sosiseră. Ar fi trebuit să vezi cum arăta ambasada din Buenos Aires când am terminat redecorarea. Era goală când am ajuns acolo, dar am făcut-o frumoasă. Am lăsat acolo tot ce am cumpărat, ca o contribuție din partea tatălui meu pentru ambasadă. Sper că o să scăpăm de-aici în mai puțin de o sută de ani. Nu vreau să-mi petrec tot restul vieții în Casper, spuse ea pe un ton de disperare, dar arăta mai bine decât cu câteva ore înainte.

– Nu o să stăm aici prea mult timp, spuse Marshall convins.

– De unde știi? întrebă Ariana.

Voia să-l creadă, dar nu putea.

– Pentru că băieții de la CIA se pricep foarte bine la ceea ce fac. Or să-l găsească, Ariana. Nu sunt la fel de buni ca cei de la DEA, desigur, glumi el, făcând-o pe Ariana să râdă.

Marshall știa cum s-o înveselească și s-o facă să vadă partea plină a paharului, chiar și în cele mai vitrege situații. Făcuse asta toată viața. O plăcea pe Ariana și voia s-o vadă fericită, în ciuda situației sumbre. O admira pentru că încerca să aibă totuși o atitudine pozitivă.

Se opriră la piață ca să cumpere ceva de mâncare pentru cină, iar Marshall cumpără un grătar pe care îl puse în benă. Jură că se

pricepea de minune la asta, deşi nu mai făcuse un grătar de ani de zile.

– Avem noroc, zâmbi Ariana, fiindcă eu habar n-am să gătesc. Dacă aştepţi să-ţi fac eu de mâncare, o să mori de foame. Trăiesc cu salate, brânzeturi franţuzeşti şi mâncare comandată din oraş.

Iar acum, că nu mai erau în Franţa, nici măcar brânza nu mai era o variantă. Ariana nu învăţase niciodată să gătească.

– Haide să facem o înţelegere, spuse Marshall. Eu gătesc, tu decorezi.

Ariana râse de propunerea lui. Era ciudat că începea să-l cunoască de-abia atunci. Se simţea ca şi când amândoi ar fi naufragiat pe o insulă pustie. Când se întunecă, Ariana începu să-şi facă griji că trebuia să petreacă noaptea singură în casa aceea mare. La cină, Marshall simţi că era neliniştită şi spuse:

– O să-mi las telefonul deschis la noapte. Sună-mă, dacă se întâmplă ceva.

– Cum ar fi? Dacă vin lupii şi ne mănâncă pe mine şi pe Lili?

Ariana încerca să glumească, dar era într-adevăr neliniştită. Nu mai trăise niciodată într-un loc atât de izolat. Se simţea mai în siguranţă în oraş, chiar dacă era urmărită de asasini plătiţi.

– Te-ai simţi mai bine dacă aş dormi într-una din camerele de oaspeţi? se oferi Marshall.

Ariana îl privi timidă, dar încuviinţă din cap.

– Ştiu că sună stupid, dar mi-e frică. E greu de crezut că aici sunt mai în siguranţă decât în oraş, înconjurată de oameni.

– Nimeni n-o să te răpească şi nici n-o să te împuşte aici, Ariana. Nimeni nu ştie cine eşti.

Tocmai din acest motiv se mutaseră acolo. Ariana încuviinţă, deşi nu-i plăcea deloc ideea. Casper era un orăşel drăguţ, dar nu avea unde să se distreze. Iar Marshall înţelese că Ariana era o fată de la oraş. El abia aştepta să pescuiască şi să se plimbe pe munte, activităţi care pe Ariana nu o atrăgeau. Li se sugerase să meargă la schi iarna, sport care le plăcea amândurora. Se aflau în zonă un cinema, o orchestră simfonică şi un muzeu, pe care Ariana spusese că vrea să-l viziteze. Marshall era şi el interesat.

După cină, Marshall se întoarse la căsuța lui, își luă bagajele și le mută în casa principală. Ocupă camera cea mai îndepărtată de a ei, ca să n-o deranjeze dacă se uita la televizor peste noapte, ceea ce făcea de obicei. Aveau un televizor în fiecare dormitor și încă un televizor uriaș, cu ecran plat, în camera de zi. Aveau și un sistem de sunet destul de performant, iar Marshall îi promise că avea să descarce niște muzică pentru ea.

Ariana merse în dormitor să despacheteze, în timp Marshall trimise câteva e-mailuri de pe laptop, în bucătărie, după ce se întoarse. Mai târziu, Ariana îl auzi urcând scările și deschise ușa ca să-i mulțumească pentru că acceptase să rămână în casă cu ea. Arăta relaxată și purta o cămașă de noapte albă din bumbac, cu dantele și panglici albastre. O cumpărase de la Harrods și o purtase și în Londra, la Mac. Părul ei lung și blond era despletit și îi cădea peste umeri. Arăta atât de tânără și de frumoasă, că Marshall rămase uimit o clipă. Trăia în aceeași casă cu ea și deja trecuseră prin multe împreună. Se simțea ciudat că erau prieteni și colegi de apartament. Era o viață atât de diferită de cea pe care o dusese în Columbia și de singurătatea care urmase.

– Somn ușor, îi ură Ariana, apoi închise ușa.

Marshall rămase treaz multă vreme, gândindu-se la ea, iar când adormi o visă pe Paloma. Încă simțea că o ține în brațe, de parcă n-ar fi părăsit-o niciodată.

A doua zi, explorară grajdul împreună, după ce Marshall pregăti un mic dejun simplu pentru amândoi. Ariana era de părere că grajdul arăta mai bine decât clădirile pentru locuit. Se întoarseră în oraș și găsiră un magazin Best Buy de unde cumpărară DVD-uri cu filme și CD-uri cu muzică. Descoperiră că aveau aceleași preferințe muzicale, deși lui Marshall îi plăcea și muzica latino-americană, după ce trăise atâta vreme în America de Sud. Ariana îi spuse că învățase să danseze tango în Argentina, iar Marshall zâmbi. Mai cumpărară câteva lucruri pentru casă și primiră și mobila comandată cu o zi înainte. Ariana începu să mute lucrurile prin

casă, iar Marshall o ajută. Era uimit de cât de mult se schimbase casa doar datorită câtorva perne şi lumânări parfumate, mobilierului nou, oglinzii mari din hol, tablourilor şi fotografiilor cumpărate de Ariana şi puse pe pereţi; Marshall o ajută să le atârne. Ariana ştia exact unde voia să aşeze fiecare lucru, iar aspectul casei se îmbunătăţi imediat.

– Uau! Ca prin minune! exclamă impresionat Marshall. Nu ştiu de ce vrei să creşti cai, ar trebui să te faci designer de interior. Eşti foarte talentată.

Casa arăta mult mai bine după ce Ariana încheie cu decoratul, iar Marshall pregăti nişte coaste pe grătar şi câteva aripioare de pui şi dădu drumul la muzică. Acum se simţeau amândoi ca acasă, sau aproape. Totul era încă foarte nou pentru ei. Ariana era însă o companie plăcută şi îi era recunoscătoare lui Marshall pentru ajutorul lui.

Urmăriră un film la televizorul mare din camera de zi, şi Ariana adormi înainte să se termine, cu capul sprijinit de umărul lui drept. Marshall o trase mai aproape şi se delectă cu restul filmului, iar Stanley îl privi nedumerit, de parcă voia să ştie ce avea de gând.

– Vezi-ţi de treabă, îi şopti Marshall.

O ţinu în continuare pe Ariana lipită de el, fără s-o trezească. Ariana se trezi singură când se termină filmul, iar Marshall glumi puţin pe seama faptului că aţipise. Ariana era extenuată după câte făcuse în ziua respectivă, iar situaţia era încă foarte nouă şi puţin neliniştitoare pentru ea.

În următoarele câteva zile făcură curat în toate casele împreună. Pe lângă casa supraveghetorului, aveau încă o casă mai mică de oaspeţi şi câteva clădiri pentru echipamente. Marshall promise să angajeze muncitori care să o ajute să cureţe grajdul. Ariana voia să meargă la câteva licitaţii pentru cai după ce pregătea grajdul şi era nerăbdătoare să participe la spectacolele locale de rodeo. Ideea i se părea distractivă şi lui Marshall. Astfel, aveau ceva de făcut.

Săptămâna următoare, Marshall merse la faculatea din oraş şi aplică pentru un post de profesor de relaţii internaţionale, de limba spaniolă sau de drept penal, domenii pe care le stăpânea foarte bine. Ataşă şi noile „scrisori de recomandare", care atestau faptul că

lucrase în departamentul de spionaj timp de doi ani. Avea şi documentele doveditoare în acest sens. Ariana îl însoţi ca să caute o menajeră şi muncitori pentru grajd şi îşi notă numele şi adresele de e-mail ale câtorva persoane. Ştia că aveau să aibă nevoie şi de cineva care să-i ajute la îngrijirea cailor, după ce-i cumpărau, aşa că îşi notă şi alte nume.

Sam Adams îi sună ca să vadă cum se descurcau după primele câteva zile. Marshall îi spuse că totul era bine. Şi Ariana îi părea mai veselă. Trecură două săptămâni până să se obişnuiască cu noua lor casă, deşi Marshall încă mai dormea în camera de oaspeţi, iar Arianei îi era frică să stea singură în casă noaptea. Nu voia să-l lase pe Marshall să plece. În depărtare, se auzeau urletele coioţilor, iar Ariana avea mereu grijă de Lili când o scotea la plimbare. Stanley, în schimb, se bucura să aibă spaţiu pentru alergat.

La rugămintea Arianei, merseră la biserică în fiecare duminică şi îi cunoscură pe câţiva dintre vecinii lor, care erau foarte prietenoşi. După câteva săptămâni, vecinii începură să-i viziteze şi să le aducă prăjituri, torturi şi dulceaţă de casă. Erau curioşi să vadă ce aveau de gând să facă nou-veniţii cu ferma lor. Vecinii păreau să fie de treabă şi foarte sociabili. Lucrau în oraş, în diverse domenii. Marshall şi Ariana făcură cunoştinţă cu dirijorul orchestrei simfonice a bisericii, custodele muzeului şi cu câţiva dintre profesorii de la facultatea din Casper.

Trecuseră şase săptămâni, când una dintre enoriaşe veni să le aducă un borcan cu compot de mure.

– De cât timp sunteţi căsătoriţi? o întrebă pe Ariana, care îi întoarse o privire uimită.

Marshall tundea iarba din faţa casei. Le făcu cu mâna, apoi Ariana o conduse pe femeie în bucătărie, unde aceasta îi adresă întrebarea în timp ce admira felul în care Ariana decorase casa.

– Păi... ăă, de fapt... nu suntem căsătoriţi. Suntem doar prieteni. Marshall e văduv, tatăl meu a murit şi ne-am hotărât să cumpărăm ferma, iar Marshall s-a oferit să vină să mă ajute. Amândoi aveam nevoie de o schimbare şi s-a nimerit să fie momentul potrivit pentru amândoi. Suntem prieteni de ani de zile şi simţeam nevoia de o schimbare faţă de Chicago.

Amândoi spuseseră că veneau din Chicago. Nici măcar Arianei, povestea nu i se părea prea verosimilă, iar femeia nu părea s-o creadă absolut deloc. Încuviință din cap și zâmbi, în timp ce Ariana se bâlbâi în continuare. Când Marshall veni în casă ca să bea ceva, Ariana îi spuse despre discuție. Marshall o privi în timp ce scotea o sticlă de Gatorade din frigider.

– Poate ar trebui să le spunem pur și simplu că trăim în păcat, și gata, glumi el. Probabil că asta cred oricum.

Marshall râdea, iar tricoul Arianei era fleașcă și lipit de piele, pentru că spălase câinii după ce femeia plecase. Apoi, fără să se gândească, Marshall se apropie de ea, o luă în brațe, o trase aproape și o sărută. Nu știa cum sau de ce se întâmplase, dar i se părea o acțiune firească. Ariana îl îmbrățișă și ea și îl sărută. Amândoi rămaseseră fără suflu când se opriră.

– Crezi că e o idee bună? întrebă Marshall cu o voce răgușită printre sărutări.

Trecuse atât de mult de când se lăsase în voia sentimentelor și a pasiunii, că se simțea copleșit acum. Ariana se lăsase purtată de pasiune din prima clipă. Marshall o ridică în brațe și o duse până în dormitor. Se dezbrăcară și făcură dragoste ca ființe înfometate, care descoperiseră mâncarea pentru prima oară. Amândoi fuseseră foarte singuri atât de multă vreme, că sentimentele îi mistuiră. Ariana îl sărută din nou cu tandrețe și râse ușor.

– Uau! Ce s-ar fi întâmplat dacă femeia de la biserică nu m-ar fi întrebat dacă suntem căsătoriți?

Marshall râse în loc de răspuns și se rezemă într-un cot ca să o privească. Trupul Arianei era superb. Era o femeie frumoasă, senzuală. Deși nu-și dăduse seama până atunci, Marshall o dorise din prima clipă în care o văzuse în parc. Nu-și permisese să simtă ceva pentru o femeie de ani de zile, iar acum era deodată îngrijorat.

– Probabil că ne-ar mai fi luat ceva timp, dar nu cred că am fi rezistat prea mult, îi răspunse el.

Simțea că ceea ce se întâmplase era inevitabil, în ciuda spaimei pe care o simțea. Îi atinse cu blândețe sfârcul, dorind-o din nou. Ariana descoperise că Marshall era un amant extraordinar.

– Să ştii că simţeam că înnebunesc gândindu-mă la tine în fiecare noapte, spuse el.

Dar Marshall nu voia ca Ariana să creadă că o dorea doar pentru că îi era la îndemână şi locuiau împreună dintr-o pură întâmplare. Începuse să o îndrăgească după ce citise jurnalele lui Jorge şi aflase tot ce i se întâmplase. Ariana îi cucerise inima încă de atunci.

– Şi eu mă gândeam la tine, mărturisi ea. Crezi că e o nebunie? Dacă ajungem să ne urâm?

Marshall nu credea că era posibil aşa ceva. Se înţeleseseră grozav ca simpli prieteni în ultimele câteva săptămâni, iar Ariana era o persoană calmă, blândă şi respectuoasă, la fel ca el.

– Unul din noi se poate muta oricând altundeva, dacă vrei. Sau aş putea să mă mut înapoi în casa supraveghetorului, spuse Marshall pe un ton serios. Vreau să ştii că nu am mai făcut niciodată aşa ceva până acum. Când lucram sub acoperire, n-aveam timp să-mi găsesc vreo iubită acasă când veneam în permisie, ceea ce se întâmpla oricum foarte rar. Părinţii mei au murit când eram student, şi de-atunci încoace n-am mai avut un cămin. Nu voiam să fac o femeie să se îndrăgostească de mine, doar ca s-o oblig apoi să mă aştepte ani de zile. N-aveam acest drept. Ar fi fost prea trist pentru ea, mai ales dacă s-ar fi întâmplat cumva să mor la datorie. N-ar fi fost cinstit. Mereu am avut grijă. Apoi am întâlnit-o pe Paloma. Nu mă aşteptam să mă îndrăgostesc de cineva pe teren, dar m-am îndrăgostit de ea, iar apoi Paloma a murit din cauza mea. Cred că toţi cei pe care i-am iubit vreodată au murit înainte de vreme. Părinţii mei, Paloma, copilul nostru. De la moartea ei, n-am mai iubit pe nimeni. Nu vreau să mai iubesc o femeie doar ca s-o pierd din nou. Sau, mai rău, ca s-o văd rănită sau ucisă din cauza mea. Nu mă voi ierta niciodată pentru ce s-a întâmplat cu Paloma.

Marshall avea lacrimi în ochi. Nu mai fusese atât de sincer niciodată, însă acum îşi deschisese sufletul în faţa Arianei. Nici cu Paloma nu fusese sincer, fiindcă ea nu-i cunoştea adevărata lui identitate. Nu i-ar fi putut spune, oricum. Dar asta făcuse ca viaţa lor împreună să fie o minciună. Dacă Marshall şi Ariana aveau să trăiască împreună de-acum înainte, voia să fie sincer cu ea chiar de la început, aşa că se hotărî să-i mărturisească absolut totul.

– Nu sunt sigur cât a mai rămas din persoana mea, spuse el trist. O parte din mine a murit în Columbia, odată cu ea.

Ariana încuviinţă din cap ascultându-l şi îl sărută uşor. O mişcară foarte mult cele auzite.

– Nici eu nu sunt sigură că voi înţelege vreodată ce s-a întâmplat între mine şi Jorge. Credeam că ne iubim, dar acum ştiu că era un om diabolic. Dacă ar fi să-l reîntâlnesc, nu m-aş mai putea îndrăgosti de el şi nu l-aş mai putea respecta. Dar ce s-a întâmplat între noi a fost magic, sau cel puţin aşa mi se părea. Am devenit o altă persoană alături de el. N-a fost totul rău. Când s-a întâmplat, mi s-a părut atât de firesc. Eram foarte fericită că rămăsesem însărcinată cu copilul lui. Presupun că mi-am pierdut minţile o vreme. Dar mi se părea atât de real. Şi Jorge a murit din cauza mea. Nu pot uita asta, nici copilul pe care l-am pierdut.

– A murit pentru că te-a răpit, ceea ce a fost un lucru groaznic din partea lui, o corectă blând Marshall, aşa cum ar fi făcut-o şi Yael. A murit din cauza propriilor lui acţiuni, nu din cauza ta.

Spre deosebire de Paloma, care fusese o victimă inocentă. Ariana şi Marshall pierduseră însă amândoi oamenii dragi şi câte un copil fiecare. Amândoi trecuseră prin situaţii-limită, care n-ar fi avut oricum un deznodământ fericit. Ştiau asta acum, dar iubiseră oricum acele persoane care le lăsaseră cicatrici adânci şi dureroase în suflet.

– Mi-e teamă că se va întâmpla ceva îngrozitor dacă îmi permit să mai iubesc pe cineva, recunoscu Ariana, lucru de care şi Marshall se temea cel mai mult. Nu vreau să păţeşti nimic rău din cauza mea.

– Nu vreau să păţim nimic rău. De-asta suntem aici. Voi face tot posibilul ca să te protejez, îi promise Marshall ferm.

Ariana îl credea. Agenţii care îi însoţiseră până în Wyoming le lăsaseră şi câteva arme, la solicitarea lui Marshall.

– Trebuie să credem că ce a fost mai rău a trecut. Nu se mai poate întâmpla, spuse precaută Ariana. Trebuie să credem că, într-o bună zi, vom scăpa şi de-aici.

Marshall se întrebă dacă Ariana şi-ar fi dorit o viaţă alături de el dacă plecau din Wyoming. Era greu să-şi imagineze aşa ceva, având în vedere câte opţiuni avea. Ce nevoie avea de un agent pensionat de

la DEA, cu un braţ paralizat, când ar fi putut avea absolut orice bărbat la degetul mic? Dar era deja prea târziu pentru Marshall. Se îndrăgostise de ea şi îşi dădea seama că şi Ariana îl iubea.

– Te iubesc, Marshall! spuse ea ca o confirmare, sărutându-l.

– Şi eu te iubesc, Ariana! spuse Marshall, iar apoi o luă în braţe şi făcură dragoste încă o dată.

Capitolul 16

După ce făcură dragoste, Marshall se mută oficial în casa principală şi în dormitorul ei. Trăiră împreună ca un cuplu, reparând treptat ferma şi celelalte clădiri. Ariana lucra din greu la grajduri cu muncitorii pe care îi angajase şi începu să cumpere cai de la licitaţiile locale, unul câte unul, până ajunse să aibă şase cai în grajdul proaspăt renovat şi doi grăjdari care să o ajute la îngrijirea cailor.

Cunoscură în continuare diverse persoane la slujbele de duminică, şi unul dintre vecinii lor îi invită la picnicul pe care îl dădea cu ocazia zilei de patru iulie. Cei doi bărbaţi ieşiră împreună la pescuit, iar Arianei îi plăcu soţia lui, aşa că îi invită copiii să călărească la ferma ei. Începu să predea ea însăşi lecţii de echitaţie şi luă legătura cu două asociaţii caritabile, oferind lecţii gratuite de echitaţie copiilor săraci. Îi învăţă cum să călărească şi cum să aibă grijă de cai şi se bucură de compania lor. La sfârşitul lunii august, Marshall primi veşti bune de la facultatea din Casper: se eliberase un post în departamentul de limbă spaniolă, iar Marshall acceptă încântat oferta lor. Amândoi erau ocupaţi şi întâlneau oameni interesanţi pretutindeni, dar nu voiau să devină prea apropiaţi de nimeni, temându-se că asta le-ar fi primejduit acoperirea. Erau fericiţi, se înţelegeau minunat şi deveneau din ce în ce mai ataşaţi unul de celălalt. Chiar dacă cunoscuseră şi alţi oameni, erau în continuare cei mai buni prieteni.

Marshall nu renunţase la gândul de a preda un curs de relaţii internaţionale la facultate, iar cei de acolo îl anunţară că era posibil

să se elibereze un alt post în semestrul al doilea. Marshall era încântat. Ariana voia să cumpere şi mai mulţi cai. Totul mergea grozav, deşi încă se simţeau ciudat să fie despărţiţi de toţi cei pe care îi cunoscuseră vreodată, de parcă s-ar fi născut în ziua în care ajunseseră aici, iar viaţa anterioară nu ar fi existat.

În noiembrie începu să ningă. Îşi petrecură sfârşiturile de săptămână în pat, făcând dragoste sau stând îmbrăţişaţi, ascultând muzică sau uitându-se la filme. Ariana îi mărturisi că nu mai fusese niciodată atât de fericită. Marshall îşi dădea şi el seama de asta. Se simţea mai împlinit ca niciodată. O iubise pe Paloma, dar Paloma fusese un copil care nu ar fi vrut niciodată să trăiască într-o lume mai mare. N-ar fi fost niciodată fericită în Statele Unite şi nici nu i-ar fi înţeles viaţa de-acolo, chiar dacă Marshall ar fi reuşit s-o salveze din junglă. El şi Ariana erau făcuţi unul pentru celălalt, un cuplu perfect. Vorbeau ore întregi în fiecare noapte şi erau de acord în absolut orice privinţă. Aveau aceleaşi preferinţe de lectură şi aceleaşi gusturi muzicale, mergeau la teatru şi la concerte şi amândoi se bucurară când Phillip Armstrong câştigă al doilea mandat prezidenţial.

Marshall şi Ariana se simţeau ca şi când fuseseră meniţi unul pentru celălalt. Plătiseră un preţ uriaş pentru fericirea pe care o trăiau atunci. Petrecură Crăciunul singuri, la fermă, şi merseră la petrecerile vecinilor când nu rămâneau blocaţi din cauza zăpezii. Lui Marshall îi făcea plăcere să predea limba spaniolă la facultate şi tocmai i se confirmase că putea ţine şi un curs de relaţii internaţionale, specializat pe America de Sud, în semestrul al doilea. Era greu de crezut că erau acolo doar de şase luni. Într-un fel, li se părea că trăiseră la fermă dintotdeauna. Relaţia lor devenea din ce în ce mai solidă pe zi ce trecea. Îşi pierduseră vieţile anterioare, dar se descoperiseră unul pe celălalt. Iar toţi cei care îi întâlneau considerau că formau un cuplu adorabil.

Arianei îi făcea plăcere să-l însoţească în oraş când Marshall mergea să-şi predea cursul. Vizita magazinele şi galeriile de artă, apoi se întâlneau la cafeneaua lor favorită. Şi, lucrul cel mai important, se simţeau în siguranţă acolo. Ştiau că nu li se putea întâmpla nimic, fiindcă oamenii lui Muñoz n-aveau cum să-i găsească. Nici

nu mai vorbeau despre asta, iar Ariana încetă să se mai plângă de exilul lor interminabil. Nu mai voia să se întoarcă la viaţa ei dinainte.

Marshall începu să predea un curs de relaţii internaţionale în primăvara următoare, iar Ariana mai cumpără doi cai, o iapă şi un mânz. Ţinea lecţii regulate de echitaţie, lucru pe care îl adora, şi călărea singură zi de zi. Reuşise să-l înveţe şi pe Marshall să călărească, iar acestuia îi făcea plăcere să iasă împreună cu ea.

Imediat după ce Marshall îşi încheie cursul de relaţii internaţionale din semestrul de primăvară, Ariana ieşi să călărească pe dealuri şi, când se întoarse, văzu o maşină necunoscută în faţa casei. Sări din şa şi îşi conduse calul la grajduri, apoi se întoarse şi intră în casă fără să se descalţe, cu părul despletit în adierea vântului de primăvară. Mergea cu paşi repezi. Nu ştia de ce, dar avea impresia că ceva rău era pe cale să se întâmple când intră în camera de zi. Marshall şi Sam Adams stăteau pe canapea. Ariana avu un presentiment că se întâmplase ceva groaznic, că Muñoz descoperise unde se ascundeau şi îşi trimisese oamenii după ei. Marshall îi văzu privirea speriată şi se grăbi să o liniştească.

– E în regulă, Ariana. L-au găsit pe Muñoz şi l-au ucis. Se ascundea în Bolivia, recrutând oameni pentru armata lui de rebeli. S-a terminat, spuse Marshall, ridicându-se şi îmbrăţişând-o.

Pentru ei, războiul se terminase. Acum se puteau întoarce la viaţa lor de dinainte. Arianei îi luă câteva clipe să înţeleagă mesajul lui Marshall şi semnificaţia acestuia pentru amândoi.

– Vă puteţi întoarce acasă, spuse încet Sam, apoi se ridică şi o îmbrăţişă.

Sam observase privirea pe care o schimbaseră Marshall şi Ariana, precum şi modul tandru în care se îmbrăţişaseră. Nu era surprins. Amândoi erau oameni buni şi trecuseră prin multe tragedii înainte să se întâlnească. Lui Sam i se părea firesc să-i vadă formând un cuplu. La urma urmei, locuiseră împreună în ultimul an.

Ariana îl privi uimită pe Sam după ce termină de vorbit. Se puteau întoarce acasă. Dar unde era „acasă" acum? Apartamentul pustiu al tatălui ei din New York? Un alt apartament închiriat din Paris? Iar Marshall nu avea nici o casă; CIA-ul îi strânsese lucrurile din Paris şi le pusese la păstrare până se întorcea. Nici unul din ei nu

avea rude, se aveau doar unul pe celălalt, iar căminul lor era acum ferma din Wyoming, cu caii şi câinii lor, într-o casă care era proprietatea statului american şi pe care serviciul de protecţie a martorilor intenţiona să o dea spre folosinţă altcuiva.

– Asta înseamnă că nu mai avem unde locui? îl întrebă Ariana pe Marshall cu o expresie nedumerită.

– Nu chiar, spuse Marshall, zâmbind.

Ariana se aşeză lângă cei doi bărbaţi.

– S-a terminat totul? întrebă ea încă o dată, nevenindu-i a crede.

Sam încuviinţă din cap. Ţinuse cu tot dinadinsul să le dea personal vestea. Meritau asta.

– Am venit imediat ce s-a putut. Totul s-a întâmplat ieri. Încă mai avem câteva lucruri de rezolvat, în Chile şi în Bolivia, dar agenţii noştri cred că sunteţi în siguranţă să vă întoarceţi acasă.

Nici pe Marshall nu îl mai pândea pericolul din partea lui Muñoz, iar traficanţii din Columbia nici nu-l mai căutau. Dispăruse deja de câţiva ani, şi nimeni nu-i cunoştea adevărata identitate. Nu mai exista nimic care să-l lege de Pablo Echeverría, identitatea pe care şi-o asumase atunci.

– Cred că asta înseamnă că ne dau afară, îi zâmbi Marshall.

Era un sentiment deopotrivă îmbucurător şi trist. Fuseseră fericiţi acolo, iar acum nu ştiau încotro să o ia. Marshall se întrebă dacă Ariana avea să rămână alături de el, acum, că avea de ales. Avea atâtea opţiuni spre deosebire de el. Marshall nu voia să facă presupuneri. Nu ştia decât că o iubea.

– Când trebuie să plecăm? îl întrebă Ariana pe Sam. Trebuie să-mi vând caii.

Aveau zece cai în acel moment.

– Ne putem ocupa noi de asta, se oferi Sam generos. Puteţi pleca imediat ce sunteţi gata. Mâine, dacă vreţi. Sunteţi liberi.

Ariana se temuse că nu avea să mai audă vreodată asemenea cuvinte, dar acum, că se întâmplase, nu era sigură ce să facă. Îl privi pe Marshall, parcă cerându-i sfatul.

– Să ne anunţaţi când vreţi să vă ajutăm cu mutarea, le spuse Sam, care era sigur că voiau să plece imediat.

Nu peste mult timp, Sam plecă. Trebuia să zboare înapoi la Washington în aceeaşi seară. Venise acolo doar în calitate de agent CIA.

După ce Sam plecă, Ariana se aşeză pe scările de la intrare şi îl privi pe Marshall. Aveau multe de discutat.

– Uau... Nu mă aşteptam la asta. Credeam că o să dureze ani de zile.

– Eu credeam că n-o să se termine niciodată, spuse Marshall, aşezându-se lângă ea pe treapta de sus. Acum ce facem? întrebă el, simţind un fior de teamă.

– Ne întoarcem acasă, presupun. Oriunde ar fi, răspunse Ariana. Ce părere ai? Unde vrei să mergem?

Puteau merge în orice loc din lume acum, dar viețile lor erau atât de zdruncinate, că nici unul din ei nu era sigur încotro voia să meargă. Marshall nu avea de ce să stea în Washington, iar Ariana nu voia neapărat să se întoarcă în New York. Nici el, nici ea nu voiau să se întoarcă în Paris. Nici ferma din Wyoming nu mai era a lor. Întreaga lume li se deschidea în față.

– Ţi-am spus eu, suntem oameni fără adăpost, zâmbi Ariana.

Marshall îi zâmbi şi o sărută.

– Dar restul? o întrebă el, pe un ton serios.

– Care „restul"? răspunse Ariana, fără să înțeleagă.

– Noi.

– Cum adică „noi"? întrebă Ariana, la fel de nedumerită.

– În ultimul an n-ai avut încotro, a trebuit să stai cu mine. Ca şi când te-aş fi răpit sau am fi naufragiat împreună. Acum a venit o barcă să ne salveze. Nu mai eşti obligată să stai cu mine, Ariana. Poţi merge oriunde vrei, poţi iubi pe cine vrei. Nu trebuie să rămâi alături de un bandit ca mine, cu un singur braţ. Lumea ta e mult mai mare decât a mea.

Marshall voia să-i ofere o şansă să scape, dacă asta era dorința ei. O iubea atât de mult, că îşi dorea tot ce era mai bun pentru ea.

– Ai înnebunit? Nu eşti „un bandit cu un singur braţ" şi te iubesc. Nu stau cu tine din obligație. Am fi putut alege să plecăm în state diferite. Nu era nevoie să locuim împreună în casa asta. Noi doi am ales asta. De ce s-ar schimba ceva acum? Nu vreau pe nimeni

altcineva. Te iubesc, oriunde am fi, oriunde mergem de-acum înainte.

Marshall zâmbi auzind această declarație, iar Ariana îl sărută.

– Voiam doar să știi că ai de ales. Nu vreau să te simți obligată să rămâi cu mine.

– Nu mă simt obligată. Dar sper că te-ai obișnuit cu gândul că o să te urmăresc peste tot dacă mă părăsești, spuse Ariana, aruncându-i o privire serioasă; în ultimul an, amândoi își depășiseră acea teamă de a se implica în relații intime și trecuseră peste pierderile suferite. N-aș putea trăi fără tine și sper că nu va trebui să o fac vreodată. N-aș ști ce să fac cu viața mea dacă nu te-aș avea pe tine, continuă ea.

Rămaseră pe scări, sărutându-se câteva minute, apoi Marshall se întoarse spre ea cu o expresie serioasă.

– Ei bine? Unde o să ne mutăm?

Ariana închise ochii, imaginându-și că roteşte un glob pământesc, apoi îl opri.

– Paris! spuse ea, zâmbind larg. Ce zici? Acolo ne-am cunoscut și nu vreau să mă întorc la New York. Cel puțin, nu încă. New Yorkul îi trezea încă mult prea multe amintiri dureroase. Plecase în Paris să înceapă o nouă viață, dar ultima zi petrecută acolo o readusese față în față cu trecutul. Putem să o luăm de la capăt încă o dată în Paris și să o facem cum trebuie de data asta. Poate să predai, de ce nu, la fel ca și aici. Am putea duce o viață normală, ca doi oameni obișnuiți, zâmbi Ariana.

– Cu o condiție, spuse Marshall, zâmbind și el.

Apoi se ridică și coborî scările de la intrare. Ariana îl privi surprinsă. Nu știa la ce să se aștepte. Marshall se întoarse spre ea, apoi se lăsă într-un genunchi și o privi în ochi.

– Ariana Gregory... Ariana Robert... sau oricum alegi să te numești... vrei să te măriți cu mine înainte să plecăm la Paris? Sau imediat după, dacă insiști. Vrei să fii soția mea?

Ariana sări de pe scări și se aruncă în brațele lui, cât pe ce să-l trântească la pământ. Erau liberi acum, iar Marshall o ceruse de soție. Fusese eliberată de atâtea ori: din tabăra lui Jorge, după ce fusese răpită, apoi de Yael în Paris, iar acum de programul de protecție

a martorilor. Dar singura persoană de care nu voia să se elibereze era Marshall. Voia să rămână alături de el pentru totdeauna.

– Da, spuse ea, cu respirația întretăiată, apoi îl sărută din nou. Amândoi înțelegeau că, dacă Luis Muñoz n-ar fi încercat să o răpească, nu s-ar fi întâlnit niciodată, n-ar fi locuit împreună în ultimul an și n-ar fi ajuns să se logodească. Îi datorăm multe, spuse fericită Ariana, apoi amândoi intrară în casă, ținându-se de mână.

– Hai să nu exagerăm, spuse Marshall, zâmbindu-i viitoarei lui soții, apoi se opri și o privi insistent. Vrei să facem copii? o întrebă, neștiind care avea să fie răspunsul ei.

Amândoi pierduseră un copil nenăscut. Amândoi trecuseră prin aceeași traumă. Marshall nu știa dacă Ariana voia să încerce din nou. Ariana îl privi cu ochi mari și încuviință, iar Marshall o sărută din nou. În acel moment, viața lor era absolut perfectă.

Capitolul 17

Le luă trei zile ca să-şi organizeze mutarea şi să-şi facă bagajele. Ariana trimise caii să fie vânduţi la licitaţie. Îi părea rău de ei, dar n-avea rost să încerce să-i păstreze şi să-i mute altundeva. Nu voia să-i trimită într-un grajd de lângă Paris sau New York. Era mai simplu să-i vândă pe plan local.

Telefonară câtorva familii pentru a-şi lua rămas bun, anunţându-i că se mută, dar nu-şi făcuseră nici un prieten apropiat acolo, fiindcă aveau convingerea că viaţa lor era temporară şi falsă. Ariana se gândea să vândă apartamentul tatălui ei din New York, dar nu se hotărâse încă. Avea multe amintiri cu părinţii ei acolo şi nu era nevoită să vândă apartamentul.

Marshall telefonă la facultate şi îi înştiinţă că nu mai intenţiona să-şi prelungească contractul pentru cursul de relaţii internaţionale din toamnă, deşi i-ar fi făcut plăcere. Le comunică decizia lui şi a viitoarei lui soţii de a se muta în Europa, iar cei de la facultate îşi exprimară regretul pentru veştile primite. Le plăcuse felul în care îşi ţinuse cursul în primăvară, motiv pentru care îi propuseseră continuarea colaborării.

Marshall şi Ariana luară foarte puţine lucruri cu ei şi lăsară toate aşternuturile, mobila şi vesela pentru noii locatari. Îşi luară hainele, muzica, cei doi câini şi câteva alte lucruri. Voiau să o ia de la capăt încă o dată, în Paris, împreună de data asta. Ariana începuse deja să trimită e-mailuri ca să îşi găsească de lucru. Iar Marshall luase

legătura cu ambasada americană din Paris pentru un post de civil acolo şi se interesase de un post de profesor universitar la Sorbona.

Ariana îl sună pe Yael şi îi povesti totul. Acesta fu încântat să afle că Ariana era liberă şi se întorcea în Paris. Se gândise şi el la asta, fiindcă Ariana fusese fericită acolo. Parisul era un oraş grozav pentru cei care voiau să înceapă o nouă viaţă. Ariana îi trimise un e-mail maicii Elizabeth prin care o anunţă că se căsătorea. Primi înapoi un mesaj de felicitare din partea tuturor călugăriţelor.

– Sper că a refuzat, glumi Mac, dar părea foarte mulţumit. Ai învăţat-o să facă curat prin casă?

– Nu chiar, spuse Marshall, care se ocupa cu treburile casnice mult mai mult decât ea, lucru pe care nu i-l mărturisi lui Mac.

– Ei bine, veniţi să sărbătorim la Londra. Sper că mariajul vostru o să dureze mai mult decât al meu. Cred că nevastă-mea a fugit cu poştaşul, sau cam aşa ceva. Dar tu eşti un tip mult mai de treabă. Sunt sigur că o să rămână cu tine.

Mac era fericit pentru amândoi şi îi transmise Arianei toate cele bune.

Avionul veni să îi preia într-o zi de vineri. Erau gata. Un agent veni să-i ia de acasă – o formalitate mai degrabă decât o necesitate – şi să-i însoţească până la Washington. Semnară câteva documente, apoi deveniră din nou oameni liberi. Rămaseră o noapte la hotelul Four Seasons din Washington şi plecară spre Paris în după-amiaza următoare. Ariana ieşi la cumpărături în aceeaşi dimineaţă şi se întoarse cu o rochie simplă, din mătase albă, pentru nunta lor. Se hotărâseră să nu irosească timpul în Statele Unite. Amândoi erau nerăbdători să ajungă la Paris şi să o ia de la capăt. Voiau să-şi găsească un apartament şi îşi făcuseră o rezervare la Ritz până atunci, fiindcă era hotelul preferat al Arianei. Ariana primise deja invitaţii la interviuri de la revistele *Vogue* şi *L'Officiel*, precum şi din partea unui site cu care luase legătura. Cei de la ambasadă voiau să-l întâlnească pe Marshall când ajungea la Paris. CV-ul lui le lăsase o impresie foarte bună.

Marshall şi Ariana vorbiră despre toate acestea în drum spre Paris. Voiau să se căsătorească imediat ce soseau, înainte chiar să-şi găsească un apartament. Odată ce ajunseră la Ritz, în timp ce Ariana

dădea telefoane pe la agenţiile imobiliare, Marshall sună la ambasadă ca să organizeze nunta. I se părea mult mai simplu să se căsătorească acolo în loc să treacă prin toată birocraţia pentru cetăţenii străinii care voiau să se căsătorească în Franţa. Spre surprinderea lui, diplomaţii nu aveau voie să oficieze căsătorii în Franţa. Era nevoie de un oficial al guvernului francez şi, de multe ori, perioada de aşteptare era destul de lungă.

Secretara de la ambasadă îi spuse ce avea de făcut. Marshall îi preciză că era fost agent DEA, fără nici o abatere, decorat de preşedintele Statelor Unite, iar viitoarea mireasă era fiica unui fost ambasador. Secretara îl rugă să aştepte şi reveni în câteva minute. Îl asigură că avea să facă tot posibilul ca să grăbească procesul şi că avea să găsească pe cineva care să oficieze ceremonia. Puteau veni să completeze formularele şi se puteau căsători chiar în ziua următoare. Marshall se bucură. Îi spuse Arianei când văzu că nu mai vorbea la telefon cu agentul imobiliar. Ariana era nerăbdătoare şi îi spuse că găsise trei apartamente care păreau perfecte: unul pe Avenue Foch, din nou, pe latura însorită a clădirii, unul într-un cul-de-sac fermecător, şi unul în Parc Monceau. Voia să le vadă pe toate în aceeaşi după-amiază. Marshall îi sugeră să treacă pe la ambasadă după aceea, iar Ariana fu de acord. Voiau doar o ceremonie simplă. Nu voiau să invite pe nimeni; mirele şi mireasa erau destul. Dar Ariana voia să-l roage pe Yael să fie martorul ei, din moment ce n-ar fi putut face asta fără ajutorul lui, pentru că n-ar fi ajuns să îngroape cutia pe care Marshall o găsise. Într-un fel, totul părea să se fi întâmplat datorită lui Yael, dar când Ariana îl sună, află că era plecat o săptămână.

Odată ajunşi la ambasadă, aflară că şi preşedintele era în vizită la Paris. Era plin de poliţişti afară şi măsurile de securitate erau foarte stricte. Marshall şi Ariana reuşiră să intre. Aşteptând în hol să-şi completeze formularele, lui Marshall îi veni o idee. Se apropie de biroul de la recepţie.

– Preşedintele e în clădire, domnule? îl întrebă pe soldatul de la birou.

– De ce vreţi să ştiţi? întrebă ofiţerul, părând deodată tensionat, dar Marshall părea respectabil, aşa că se relaxă puţin.

– Sunt un prieten personal al familiei prezidențiale. Am lucrat la Serviciile Secrete și DEA. Numele meu este Marshall Everett. Vreau să vorbesc cu el, dacă se poate, explică discret Marshall.

De fapt, era un fel de a spune că lucrase pentru Serviciile Secrete, din moment ce fusese transferat acolo doar temporar, dar ofițerul nu trebuia să știe asta.

Tânărul soldat formă un număr de interior, vorbi cu două persoane, apoi îi întinse receptorul lui Marshall cu o expresie impresionată, în timp ce Ariana aștepta lângă el. Președintele era la telefon.

– Ce cauți aici, Marsh? îl întrebă președintele pe un ton jovial.

– Ei bine, mă mut înapoi la Paris. Și mă căsătoresc. Îmi pare rău că trebuie să vă rog, știu cât de ocupat sunteți, dar dacă reușim să organizăm totul rapid, ați vrea să fiți martorul meu?

Phillip Armstrong acceptă fără să ezite. Vorbi cu cineva de lângă el și întrebă care îi era programul în ziua următoare.

– Dacă o faceți la unsprezece și un sfert mâine, pot să stau cu voi până la prânz. Melissa și copiii sunt și ei aici. Pot să vină?

– Bineînțeles! Ne-ar face mare plăcere.

– Apropo, cu cine te însori?

– Cu o femeie minunată, pe nume Ariana Gregory. Cred că l-ați cunoscut pe tatăl ei.

Președintele recunoscu imediat numele. Era uimit de felul în care se aranjaseră lucrurile și cum se găsiseră cei doi.

– Nu știam că vă cunoașteți, spuse el, surprins; nu avea cunoștință de faptul că Marshall și Ariana îi vizitaseră soția și copii cu un an înainte.

– Nu o cunoșteam când lucram pentru dumneavoastră, domnule. Ne-am întâlnit în Paris, acum un an. Tocmai am ieșit din programul de protecție a martorilor.

– Vreau să-mi povestești totul mâine, spuse precipitat președintele.

Marshall închise și se întoarse spre Ariana.

– A spus că va fi martorul meu. Melissa poate fi martora ta, dacă vrei.

Ariana zâmbi. Era impresionată că urma să îi aibă martori la căsătoria lor pe președinte și pe soția lui. Era cu siguranță o întâmplare ce merita povestită, într-o bună zi, copiilor pe care îi vor avea.

– Perfect, spuse ea, zâmbindu-i lui Marshall.

Semnară hârtiile şi li se spuse să se prezinte la ambasadă la unsprezece şi un sfert în ziua următoare. Asistentul preşedintelui aranjase lucrurile, şi totul decurse fără nici o problemă.

Marshall şi Ariana se întoarseră la Ritz şi serviră un pahar de şampanie la bar, vorbind despre apartamentele pe care le vizionaseră în acea zi. Ariana îl prefera pe cel de pe Avenue Foch. Îi făcuse mare plăcere să locuiască acolo înainte, iar Marshall nu avea nici o obiecţie. Era un apartament mare, însorit, cu trei dormitoare, nemobilat. Ariana abia aştepta să înceapă să-l decoreze. Era suficient de mare dacă se hotărau să aibă copii cât timp rămâneau în Paris.

Apoi urcară în camera lor de la Ritz şi făcură dragoste. Trăiseră o primă zi perfectă înapoi în Paris.

Sosiră la ambasadă la ora unsprezece fix, în dimineaţa următoare. Toate documentele lor erau în regulă. Asistentul ambasadorului aştepta să-i preia şi îi conduse personal la etaj. Spre surprinderea lui Marshall, ambasadorul însuşi îi aştepta când ajunseră acolo; o recunoscu pe Ariana şi se purtă foarte amabil cu amândoi. Aranjaseră ca viceprimarul Parisului să oficieze ceremonia. Perioada de aşteptare fusese scurtată la solicitarea ambasadorului însuşi. Cinci minute mai târziu, preşedintele şi Melissa intrară, înconjuraţi de agenţi ai Serviciilor Secrete, iar Brad şi Amelia îi urmau îndeaproape cu proprii lor bodyguarzi.

Ariana purta rochia din mătase albă, pe care o luase din Washington, şi cumpăraseră un buchet mic de lăcrămioare de la o florărie din drum. Ariana arăta foarte tânără şi era îmbrăcată simplu, dar elegant, cu părul ei blond lăsat desfăcut pe spate. Amelia zâmbi în clipa în care o văzu, apoi păru dezamăgită.

– Nu arăţi ca o mireasă. Ar fi trebuit să porţi o rochie albă cu trenă.

– N-am găsit nici una, explică Ariana.

Apoi, Marshall i-o prezentă pe viitoarea lui soţie preşedintelui, pe care Ariana îl întâlnise o dată alături de tatăl ei. Preşedintele

o complimentă pentru felul în care arăta, iar Ariana îi sărută pe Melissa şi pe copii, apoi îi întinse buchetul Ameliei cu rugămintea de a-i fi domnişoară de onoare. Fetiţa zâmbi, încântată şi mândră, şi luă buchetul Arianei. Marshall îi întinse verighetele lui Brad.

O clipă mai târziu, ceremonia începu. Viceprimarul reuşi să o facă emoţionantă, deşi nu-i cunoştea personal pe miri, iar Marshall o privi mândru pe Ariana, cu ochii umezi. Trecuseră prin atât de multe peripeţii până să ajungă aici. Melissa le zâmbi, mişcată de dragostea lor. Amelia ţinea buchetul ca pe o torţă sacră, iar Brad îi întinse verighetele lui Marshall la momentul potrivit. Ariana era uimită că Marshall pregătise verighetele din timp. Ieşise să le cumpere cu o zi înainte, la Cartier, şi ghicise perfect măsura Arianei. Verigheta pe care o alesese pentru ea era îngustă, din aur. Făcură schimb de verighete, iar cea a Arianei i se potrivi perfect. Marshall o sărută după ce viceprimarul îi declară soţ şi soţie. Phillip Armstrong fu primul care sărută apoi mireasa.

Serviră cu toţii şampanie după aceea şi, cu exact cinci minute înainte de prânz, preşedintele plecă, tocmai la timp ca să ajungă la următoarea lui întâlnire. Melissa şi copiii rămaseră alături de ei încă o jumătate de oră, apoi plecară şi ei. După ce le mulţumiră ambasadorului şi viceprimarului, Ariana şi Marshall ieşiră pe trotuarul din faţa ambasadei şi opriră un taxi.

– Uau! Ne-am căsătorit, spuse Ariana, aşezându-se lângă el.

– Unde mergem, doamnă Everett? o întrebă Marshall, zâmbind larg.

Se hotărâră să servească prânzul în grădina de la Ritz, iar apoi Ariana voia să iasă la plimbare prin Bagatelle, parcul de lângă apartamentele în care locuiseră înainte, care era foarte aproape de noua lor locuinţă. Era parcul în care Marshall o văzuse pentru prima oară. Totul începuse acolo, în ziua în care Ariana îngropase cutia.

Serviră un prânz lung şi relaxant, băură şampanie şi vorbiră despre alegerea destinaţiei pentru luna de miere. Marshall îi sugeră să plece la Veneţia, iar Ariana acceptă imediat. După prânz, porniră spre Bagatelle. Ariana încă nu se schimbase de rochia de mireasă.

Coborâră din taxi, plătiră taxa de la intrare şi porniră la o plimbare prin grădini. Ariana încă mai avea buchetul de lăcrămioare

şi nu se sătura să-şi privească noua verighetă şi noul soţ. Arăta foarte fericită, ca şi el. Se opriră lângă locul unde Ariana îngropase cutia, iar Marshall o găsise şi o dezgropase. Totul începuse atunci. Ariana îşi îngropase trecutul, iar Marshall descoperise viitorul amândurora. Suferiseră amândoi cât pentru o viaţă, iar acum se întorseseră la Paris. Era un final perfect pentru povestea lor. Sau, de fapt, un început.